

XERA

MUHABBET DERGİSİ

TASAVVUF - İLİM - İRFAN

SAYI 2

NİSAN 2020

“SİZLERLE
DÜNYA
BU KADAR
TATLIYSA,
AĖİRET
NE KADAR
TATLI OLUR!...”

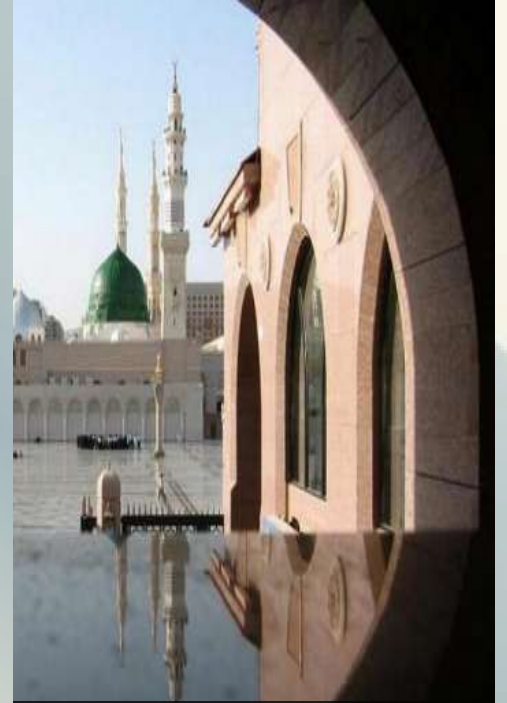
H. YASİN AYDEMİR

4 AYET-İ KERİME

16 FIKİH

26 SİYER

10 HADİS-İ ŞERİF

20 MEKTUBAT-I
RABBANİ'DEN

30 SİLSİLEY-İ
ALİYYE

12 SÜNNET-İ
SENİYYE

22 KALPLERİN
KEŞFİ

34 SİLSİLEY-İ
ALİYYE EFENDİLERİMİZ

VERA Muhabbet Derneği Adına

İmtiyaz Sahibi

Selçuk ŞAHİNLER

Genel Yayın Yönetmeni ve

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Selçuk ŞAHİNLER

Yayın Kurulu

Yasin Aydemir

Ahmet Özdamar

Ali Akkoç

Mehmet Şahinler

Abdülkadir Söğüt

Emir Yılmaz

Muhammed Bayergi

Selçuk Şahinler

Erkan Dursun

Zehra Şahinler

Meral Şahinler

Ayşegül Kor

Görsel Tasarım

Züleyha Kaplan

Emir Yılmaz

Basım Yeri

Ritim Matbaacılık

Adres

Abdurrahmangazi mah. Ebubekir cad.
No:34

Kalan İş Merkezi D:5 Sancaktepe/İs-
tanbul

Web:www.veramuhabbetdergisi.com

e-mail:info@veramuhabbetdergisi.
com

ISSN:2687-6493

**36 GERÇEK
TASAVVUF**

**48 GÖNÜLLERE
HİTAB**

**68 ÇİHAR YAR'I
GÜZİN**

**40 HİKMET
PINARINDAN**

54 AKAİD

**70 SOHBET VE
ÂDABI**

**41 VELİLERDEN
DERSLER**

**55 PEYGAMBERİMİZ
S.A.V
EFENDİMİZİN
MUCİZELERİ**

73 DUA ÖĞRENELİM

**42 İBADETİN
DOĞRUSU**

**56 SUFİLERİN MAKAM
VE HALLERİ**

**74 FAZİLETLİ
İBADETLER**

**45 HANIM
VELİLER**

**60 PEYGAMBERLERİN
HAYATINDAN**

**78 SİZDEN
GELENLER**

**46 MÜZEKKİN-
NÜFUS SOHBETİ**

**64 BİR VELİNİN
HAYATI**

AYET-İ KERİME MEAL VE TEFİRİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

﴿فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾ ٩٨
﴿إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ ٩٩
﴿إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ﴾ ١٠٠

“Haydi, Kur’ân okuduğun zaman, o şeytân-ı racîmden Allah’a sığın. Hakikat şudur ki imân edenler ve Rablerine güvenip dayananlar üzerinde onun hiçbir hakimiyeti yoktur. Onun hakimiyeti ancak, onu yâr edinmekte olanlar ve onu (Allah’a) eş koşanlar üzerindedir.” (Nahl: 98-100)

Şeytanın Vesvese Vermesi: Şeytan, kalple, hatta peygamberlerin kalbine bile vesvese vermeye gayret eder. Bunun delili, “Biz, senden evvel hiçbir Resûl ve Nebi göndermedik ki, o (bir şey) arzu ettiği zaman, şeytan onun arzusu hakkında mutlaka bir (fitne) atmış olmasın” (Hacc: 52) ayetidir. Allah’a sığınmak ise, şeytanın vesvese vermesine mâni olur. Bunun delilide “Takvaya erenler (yok mu), onlara şeytandan herhangi bir vesvese dokunduğu zaman, (Allah’ın emir ve yasaklarını) hatırlayıp hemen gerçeği görürler.” (Arâf: 201) ayetidir. İşte bu sebepten ötürü, Allah Teâlâ, peygamberine, Kur’ân okumanın vesveseden korunmuş olarak devam edebilmesi için, Kur’ân okurken istiâzede bulunmayı (eûzü-besmeleyi) emretmiştir. Ayetteki hitap umumdur, yani “Kur’ân okuduğun zaman” ifâdesi, Hz. Peygamber (s.a.v)’in zatında bütün mü’minler içindir. Çünkü Peygamber bile, Kur’ân okurken eûzü-besmele çekmeye muhtaç olunca, onun dışındaki kimseler buna bir hayli muhtaç olur.

Birinci Mesele

“Bu ayet “Kur’ân okumak istediğinde, Allah’a istiâze et” manasında olup, “Kur’ân

okuduktan sonra istiâze et” manasında değildir. Bu tıpkı, “Yemek yediğin zaman besmele çek, yolculuğa çıktığın zaman hazırlık yap” demen gibidir. Bunun bir benzeri de, “Namaza kalktığınız zaman, yüzlerinizi yıkayın” (Mâide: 6) ayetidir. Bu ifade, “Namaz kılmak istediğinizde, abdest alın” demektir. Hem (Hacc: 52)’deki ayetin delaletiyle, şeytanın, Hz. Peygamberin (s.a.v) Kur’ân okuduğu sırada vesvese verdiği sabit olunca ve Allah Teâlâ’nda, Hz. Peygamber (s.a.v)’e, o vesveseyi defetmek için Kur’ân okuduğu zaman istiâzede bulunmayı emrettiğine göre, bu maksadın ancak, istiâze’nin önce yapılması durumunda hasıl olacağıdır.

İkinci Mesele

Şeytanın Nüfuzu: Bilki Allah Teâlâ, peygamberine, şeytandan istiâze etmesini (Allah’a sığınmasını) emredip, bu da şeytanın insanların bedenlerinde tasarruf edebileceği (tesirde bulunabileceği) vehmini verince, bu vehmi silmiş ve şeytanın kesinlikle insan üzerinde vesveseden başka bir kudretinin ve tesirinin bulunmadığını beyan ederek “Hakikat şudur ki iman edenler ve Rablerine güvenip dayananlar üzerinde onun hiçbir hakimiyeti yoktur” demiştir. Bundan, insanın kalbinde, kendisinin zayıf olup şeytanın vesvesesinden korunmasının da ancak Allah’ın koruması ile mümkün olduğu şuuru yer ettiğinde, istiâze ancak o zaman bir mana ve fayda verir. İşte bundan ötürü muhakkik (hakikati araştırmacı) alimler, “Allah’ın koruması olmadan, Allah’a karşı günah işlemekten uzaklaşmak; yine Allah’ın tevfiği (muvaffak kılması) olmadan, Allah’a taat etmek için güç-kuvvet sahibi olmak mümkün değildir” demişlerdir. İşte bu tarz üzere tahakkuk edecek, işleri Allah’a havale etme işi, ayette, “ve Rablerine güvenip dayananlar” ifadesi ile anlatılmaktadır. Daha sonra Cenâb-ı Hak, “Onun hakimiyeti ancak, onu yâr edinmekte olanlar ve onu Allah’a eş koşanlar üzerindedir” buyurmuştur. İbn Abbas (r.a.) buradaki yâr kelimesine “ona itaat edenlere” manasını vermiştir. (Fahreddin Râzi Tefsiri)

Bu ayeti kerime de görüyoruz ki eûzu çekmek yani (istiâzede bulunmak) bir **Emir** 'dir. Ve Rabbimiz'den gelen bütün emirler, her Müslüman için **Farz**'dır. Buradaki sığınma emri bilhassa Kur'ân okuma esnasındadır. Bu sığınma emrinin **hikmetleri** ne olabilir diye soracak olursak? cevabını yine Kur'ân'da buluyoruz. (Ellezîne âteynâhumul kitâbe yetlûnehû **hakka tilâvetih...**) Kendilerine kitabı verdiğimiz kimseler onu tilavetinin hakkını vererek okurlar... (**Bakara 121**). "**Hakka Tilâvetih**" yani Kur'ân'ı hakkıyla tilavet etmenin **beş şartı vardır**: birincisi **okumak**, ikincisi **ezberlemek**, üçüncüsü **anlamak**, dördüncüsü **anlatmak**, beşincisi **tatbik etmek**. Eğer sığınmadan Kur'an okuyacak olursak, şeytan avanesini ve dünyayı kullanarak bu beş merhalenin her birinde devreye girer.

1. Mesele

Eûzu, Cebrâil (a.s.)'in indirdiği ilk kelimelerdendir. Efendimiz (s.a.v.) Cebrâil (a.s.) bana kalemden, Levh-i Mahfuz'dan böyle okuttu buyuruyor.

2. Mesele

Eûzu, bütün hayırların celbi ve bütün şerlerin def-i için kovulmuş, taşlanmış, lanetlenmiş şeytan ve avanesinden, Allah-u Teâlâ'nın zatına sığınyorum, O'na iltica ediyorum, O'ndan korunma talep ediyorum demektir. Kök manası itibariyle sığınmak, iltica etmek, hicret etmek, bir şeyden başka bir şeye kaçmak, korunma talep etmek manalarına gelir. Bu fiilin kendisine de **İSTİÂZE** denir.

3. Mesele

İstiâze'de üç taraf vardır. İstiâze ancak bu üç tarafın bilinmesiyle tamam olur. (Sığınan **Ben**, sığınılan **Allah** (c.c.) ve kendisinden sığınılan **Şeytan**) Bu üç tarafı bize tanıtacakta Allah (c.c.) ve Rasûlüdür (s.a.v.).

4. Mesele

İstiâze, bir acizlik itirafıdır, haddini bilmektir, kibrin kırılma makamıdır. Hakiki acizliği idrak, makamların en nihayetidir. Bu itiraf olmadan **gafletle sığınma olmaz** (ben zayıfım,

ben zelilim, ben fakirim...). İmâmı Gazali'nin tabiriyle 1000 yıldan daha tehlikeli olan Şeytan'dan, Allah'a kaçıtır, O'na koşmaktadır «**fefirru ilâllah**» (Zâriyat 50)

5. Mesele

İstiâze, bir haber vermedir. Ya Rabbi ben bütün beşeri noksanlıklarımınla "sığın" emrine uydum, işte sığındım diyerek **El Alim** olduğu halde Allah'a bildirmek, haber vermektir. Bu haber, bu ilan aynı zamanda şeytana bir **nara** patlatmaktır. Ey mel'un kendin lanetlendin, sana hiç bir zararları olmadığı halde anamı, babamı yalan yeminlerle cennetten çıkardın, 300 yıl yeryüzünde ağlattın, defol! Ben Allah'a sığındım, benim dostum O'dur demektir.

6. Mesele

İstiâze, düşmandan korunmak için bir **imdat** çılgılığıdır. Ya Rabbi! Bu melun büyük babamı ve büyük annemi kandırılmış, sana asi etmiş, selâm diyarından çıkarmış. Beni de kandırmasın! **Bana imdat eyle Ya Rabbi!** demektir.

7. Mesele

İstiâze, Allah'ın (c.c.) ipine (Kur'an'a) toptan sınımsız sarılmadır. (va'tasimû bihablillâhi cemiân ve la teferrakû...) (Âli İmran 103)

8. Mesele

İstiâze, sadece Allah'a (c.c.) ve ayetlerine caizdir. Çünkü **mahluk** değillerdir. Mahlukata sığınma ise, ancak Allah'ın (c.c.) emrettiği hususlarda ve izin vediklerine caiz olur. Kâmil zatlar esbâba hiç sığınmazlar "**Beni tabib, hasta etti derler**".

Şeytanın bazı **fitneleri**:

1- Şeytanın ilk fitnesi Hz. Âdem (a.s.) ve eşine olmuştur. Kullandığı olta ise fitratlarındaki ebedi yaşam ve sonsuz mülk sevgisi olmuştur. Yersen, melek olacaksın, ebedi kalacaksın, tükenmez mülkün sahibi olacaksın. (**Tâhâ: 120**) Üstelik yalan yeminlerde bulundu, Allah'ı da yalanına şahit tuttu.

2- **Haram yemeye teşvik eder, şeytanın nihai amacı Cennet'ten mahrum bırakmaktır. Haram yiyen mutlaka soyunur, başkasını da soyar. Soyunanın haya perdesi yırtılır. Artık şeytanın dediğini yapar hale gelir. (A'raf: 27)**

3- Âlimler, şeytanın şerrini üçe ayırmışlardır; **itikâd'ta** (yani iman'da), **amel'de** (niyet'te) ve **mübahlarda**. Bunları ifsad etmek için aralıksız akıl almaz vehimlerle hücum eder, göğüslere vesvese verir. Gafil olanlar tabi olurlar, basiret sahibi uyanıklar için farkına varırlar, üzürlürler ve derhal Allah'a sığınır. (**A'raf: 201**) Bilmediklerini zikir ehline sorarlar. (**Nahl: 43**)

4- **A'raf: 200'** de Rabbimiz şeytanın dürtmesinden bahseder. Konu ise davet ve tebliğdir. Mana davet ve tebliğ esnasında seni öfkelenmesin, sabırsızlık vermesin, yakınlarını ihmal ettirmesin vs. demek olur.

5- **Meryem: 59'** da, namazı kılmaya mani olduğu zikredilir. Çalışmak'ta ibadettir, Allah'ın bizim ibadetimize ne ihtiyacı var! Emekli olunca başlarsın gibi vesveselerle saptırır.

6- Allah'ın yarattığını değiştirmeye teşvik eder. (**Nisa: 119**)

Kaşları, sakalları yoldurur.

Estetik ameliyatlara götürür.

Kadını kadınlıktan, erkeği erkeklikten çıkarır.

Helallere haram, haramlara helal dedirtir.

Suyu-sütü çirkin, içkiyi güzel gösterir.

Çıplağı güzel, tesettürü çirkin gösterir.

Kafiri aziz-şerefli, mümini alçak gösterir.

Üzümü kötü, şarabı güzel gösterir.

Ticareti zarar, faizi kâr gösterir.

Vs. vs. Bunun neticesinde insan şükretmemiş olur.

7- (**A'raf: 202**) "**la yuksurun**" (asla yakasını bırakmaz), daima **El Ğay'**e çağırır. Yaptık-

ları çağrı öyle **kusursuzdur** ki, kulak vereni götürür. El Ğay, dalal ve helak manâsında olup her türlü isyanın adıdır. Cehennemde El Ğayya isimli bir vadi-çukur-kuyu vardır. Allah (c.c.) cümlemizi muhafaza buyursun.

8- Yaptıkları amelleri güzel gösterir (**..ve zeyyene** lehumuş-şeytânu a'melehum...) (**Neml: 24**)

9- Etkisi altına aldıklarına **Allah'ın kitabını ve zikrini unutturur**, artık onlar onun yandaşıdır. (**Mücâdele: 19**) Allah'ı (c.c.) unutanlar ise kendilerini unuturlar. Fani dünyalıklar için ömür tüketirler. Hayatlarında her an unutkanlık hakimdir. (**Haşr: 19**) Hayatlarında **zikrullah**'ın yeri yoktur. Gündemlerinde Bakara, Ali İmrân bulunmaz. **Kendilerini unutmuş** boş işler peşinde koşarlar. Şeytan ihvanını kendi sahte vahyi ile yetiştirir. Zorunlu dersleri **hased, hırs, cimrilik**, öfke, aceleciliktir. Ve sonunda merid rütbesine yükselir. Artık o katıksız 24 ayar şeytan olmuştur. Allah (c.c.) şerlerinden muhafaza buyursun. (Âmin)

10- En son ve **en büyük istilası son nefes**tedir. Kişinin anne ve babası çoktan ölmüştür. Şeytan onların kılığına bürünerek "evladım şu elimdeki kadehten iç ve kurtul, hem hak din yahudilik-hıristiyanlık" diyerek, son anda imanı çalmak ister". Ebu Derdâ (r.a.) "Hiç kimse son nefeste iman ile gideceğinden emin olamaz," buyurmuştur.

Dersler

1- Ârifler, tüm masivadan, şekilsiz, misilsiz, Allah'ın zatına sınığırılar. O'na kaçarlar (**Müz-zemil: 8**). Böylelerine hiç bir şey zarar veremez. Gerçek sığınma yapamayanı şeytan Kâbe'de de bulur. İmâm Gazâli (r.a.), bir lahza Allah'tan gafil olanı yumurtanın sarısı gibi şeytanlar ortasına alıp kuşatırlar.

2- Şeytan, ateşin bir türünden yaratıldığı için, insana uzaktan etki edip, vesvese verebilir. Bunu güneşin ısıtması ve ışığına teşbih edebiliriz. Şekli üzerinde fazla durulmamalıdır, önemli olan "**aduvvun mübîn**" apaçık bir düşman olması ve fitnelerinden, tuzaklarından nasıl korunmamız gerektiğidir.

3- Şeytan, haşa Allah'ın alternatifi değildir. İman etmiş, **muttekiler** üzerinde hiçbir etkisi yoktur. İzin verildiği sürece ve izin verildiği kadar, kendisine kulak verenlere etkide bulunabilen bir mahluktur. (...ve lev şâe rab-büke ma fealuhü...) (**En'âm: 112**) İcad etme (yaratma) gücü falan yoktur, hiç bir nimetin sahibi değildir. Kıyamete kadar mühlet verildiği için, ne yapılsa ölmeyen, bin bir şekle girebilen çok tecrübeli bir varlıktır.

4- Bu acımasız düşmana karşı tedbir almayan çok üzülür. Allah'ın zatına ve kitabına sığınmayan, Rahmân'nın zikrinden yüz çeviren hüsrana uğrar. (...ve men ya'sü an zikirir-Rahmâni **nükayyid lehu şeytânen...**) (**Zuhruf: 36**) Yağmur ıslatır... şemsiye almayan ıslanır...

5- Şeytan kibrinden lanetlenmedi, çünkü kibir tek başına kâfir yapmaz. Ancak kibrinde ısrar ve inat ederek secde etmedi ve nihayetinde lanetlendi. Hz. Adem (a.s.) ise derhal hatasından dönerek tevbe ve istiğfarda bulundu. Efendimiz (s.a.v.) Ademoğlu secde ettikçe şeytan ağlar, kahrolur, ondan uzaklaşır buyurmuştur. İnsan'da eğer secde emrine uymayıp inat ve ısrar edip kibirlenirse, şeytanlığı başlamıştır demektir. Bu durum lanetlenmeye kadar götürebilir. Rabbim muhafaza buyursun inşaallah. Amin!

6- Şeytan, yaptığı hatada kendini değil karşısındaki Allah'ı (c.c.) suçladı. (**fe bimâ ağveyteni..**) (**A'raf: 16**) Hz. Âdem (a.s.) ise hatayı kendinde buldu. Hatta beni şeytan kandırdı bile demedi. Bugün adeta herkes şeytan olmuşcasına karşısındakini suçlamaktadır. Kocaya göre karısı, karıya göre kocası, öğretmene göre talebe, talebeye göre öğretmen, babaya göre oğlu, oğluna göre baba **suçludur**. Suçu başkasında aramak ve daha ileri giderek niye şeytana-kâfire fırsat verdin diyerek Allah'ı suçlamak bir şeytan ve kâfir mantığıdır. Aile, akraba, komşu, ihvan, Kur'an'dan, kitaptan, namazdan bi haber ise suçlu kişinin kendisidir. (**Kendinizi temize çıkarmayın.**) (**Necm: 32**)

Korunma

1- İlk şart Rahmân olan Allah'tan ve zikrin-den (kitabından) gafil olmamaktır! Şeytanın vahyini değil Allah'ın vahyini dinleyeceğiz. **(Zuhurif: 36)**

2- Efendimiz (s.a.v.) **"ihlâs ve muâvizeteyni(-Felâk-Nâs sureleri)** sabah-akşam okumanız sizin için yeterlidir" buyuruyor.

3- **"Lâ ilahe illallah"** benim kal'am (kalem) ve sığınağımdır. Kim bu kal'aya (kaleye) girer ve bana sığınırsa ben onu korurum. **Kudsî hadistir.**

4- **Sabah-akşam** namazı sonrası, 3-10 defa **"eûzubillahis-semiilalimi mineş şeytânir racîm"** dedikten sonra, **Haşr** suresinin son üç ayetini için;

70,000 duâ eden eden **melek** gönderildiği,

Yabancı deveyi havuzdan kovar gibi şeytan-ları kovalayan bir hususi meleğin görevlen-dirildiği,

Ölmesi halinde şehid hükmünde olduğu,

Günahlarının bağışlandığı,

Cennetin kendisine vacib kılındığı, Efendi-miz (s.a.v.) tarafından bildirilmiştir. Salât ve Selâm O'nun üzerine olsun. Vel Hamdülillahi Rabbil Âlemîn.

Ahmet Özdamar

Kaynaklar:

Tertil dersleri

Fahredden Râzi Tefsi

HADİS-İ ŞERİF

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Kırklar Çok Amelle Değil, Güzel Niyetle Evliyâ Oldular

İmam-ı Yafî'i (Rahimehullah)'ın "Ravzu'r-reyâhîn" isimli eserinde zikredildiğine göre; Ebu'd-Derdâ (r.a.) güzel niyetin önemini ifade eden şu sözleriyle evliyaullahı tanıtmıştır:

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ:

(إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا يُقَالُ لَهُمُ الْأَبْدَالُ لَمْ يَبْلُغُوا مَا بَلَّغُوا
بِكَثْرَةِ الصَّوْمِ وَالصَّلَاةِ وَالتَّخَشُّعِ وَحُسْنِ الْحَلِيَّةِ
وَلَكِ بَلَّغُوا بِصِدْقِ الرَّوْعِ وَحُسْنِ النِّيَّةِ وَسَلَامَةِ
الصَّدْرِ وَالرَّحْمَةِ بِجَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ ، إصْطَفَاهُمْ اللَّهُ
بِعِلْمِهِ وَاسْتَخْلَصَهُمْ لِنَفْسِهِ وَهُمْ أَرْبَعُونَ رَجُلًا عَلَى
مِثْلِ قَلْبِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا يَمُوتُ الرَّجُلُ مِنْهُمْ
حَتَّى يَكُونَ اللَّهُ قَدْ أَنْشَأَ مَنْ يَخْلُفُهُ)

"Şüphesiz Allah-u Teâlâ'nın öyle kulları vardır ki, onlara 'Ebdâl' denilir. Ulaştıkları dereceye çok oruç ve namazla, tevazu gösterip güzel giyinmekle ve iyi görünmekle ulaşmamışlar, velakin kalp doğruluğu, niyet güzelliği, gönlün selameti (kin ve nefretten uzak oluşu) ve bütün Müslümanlara acımakla kavuşmuşlardır. Allah-u Teâlâ onları ilmi ile (faziletlerini bilerek) seçmiş ve kendi Zâtı için ayırmıştır.

Onlar kalpleri İbrahim (a.s.)'in kalbi gibi olan kırk kişidirler ki, Allah-u Teâlâ onlardan birinin yerine geçecek kişiyi yaratmadan içlerinden biri ölmez" (El-Hakîmü't-Tirmizî, Nevadiru'l-Usûl,1/165; İsmâ'il Hakkî el-Bursevî, Rûhu'l-beyân,4/225)

Kaynak:

KIRK HADÎS-İ ŞERÎF

Ahmet Mahmut Ünlü

Mecnun Leylaya **AŞK** ise kapısından kalkmaz,
Aşık değil ise bağlasan durmaz,

Bu iş **AŞK** işi!

Hacı Yasin AYDEMİR

SÜNNET-İ SENİYYE

EŞLERİN BİRBİRLERİ ÜZERİNDE HAKLARI

Kadının, kocası üzerindeki hakkının bilincinde olması, kadının kocasına itaat etmesi niyetinde yaşaması gerekir.

أَبُو هُرَيْرَةَ رَفَعَهُ: لَوْ كُنْتُ أَمِيرًا أَحَدًا أَنْ يَسْجُدَ لَأَحَدٍ لِأَمْرَتِ الزَّوْجَةِ أَنْ تَسْجُدَ لِرَوْجِهَا

Ebu Hureyre r.a anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v şöyle buyurdular: **“Bir kimsenin bir başkasına secde etmesini emredecek olsaydım kadının kocasına secde etmesine emrederdim.”**

Kadının kocasını razı etmeye çalışması sevap ve sünnettir. Bu şekilde sünnet üzere ölmüş olur.

İslâma uygun olmayan şeylerde kocasına

itaat etmesi güzellikle onu düzeltmeye çalışması gerekir.

Ümmü Seleme r.a anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v şöyle buyurdular: **“Kocası kendisinden razı olarak ölen kadın cennete girer.”**

Hanımını yatağa çağırdığında (geçerli bir mazereti) yoksa kadının icabet etmesi gerekir. Kadının bir özrü varsa kocasının anlayışlı davranması, cinsel ilişkiye girmeyecek olsada kocasının yatağına gitmesi sünnete uygun olmalıdır. Eşlerin birbirlerine sevdiklerini söylemesi sünnettir.

أَبُو هُرَيْرَةَ رَفَعَهُ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا مِنْ رَجُلٍ يَدْعُو أَمْرًا أُمَّهُ إِلَى فِرَاشِهِ فَتَأْتِي عَلَيْهِ، إِلَّا كَانَ الَّذِي فِي آلِ سَمَاءَ عَ سَا خِيَطًا عَلَيْهِ حَتَّى يَرْضَى عَنْهَا زَوْجَهَا

Ebu Hureyre r.a anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v şöyle buyurdular: **“Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki; Hiçbir adam yoktur ki; karısını yatağa davet eder de o gelmezse kocasını razı edinceye kadar gökteki bütün varlıklar o kadına gazab etmiş olmasın”**

Kadın, kocasının yatağını terk ederek gecelerse yatağa dönünceye kadar melekler ona lanet eder.

Barişmaya çalışmaları, hatalı olanın özür dilemesi, kocanın da kadının gönlünü almaya çalışması sünnete uygun olmalıdır.

Kocası, kendisine baktığında mesrur(sevinçli) eden, kocasını tatmin eden, emrettiğinde itaat eden, nefsinde ve malında kocasının hoşlanmadığı bir şeyi yapmayan kadın peygamber efendimiz s.a.v. tarafından övülmüştür.

Koca da hanımına karşı bunları yapması sünnete uygun olanıdır.

أَبُو هُرَيْرَةَ: قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّ النِّسَاءِ خَيْرٌ؟ قَالَ: أَلِي تَسْرَهُ إِذَا نَظَرَ، وَنُطِيعُهُ إِذَا أَمَرَ، وَلَا تُخْلِفُهُ فِي نَفْسِهَا وَلَا مَالِهَا بِمَا يَكْرَهُ.

Ebu Hureyre r.a. anlatıyor: Peygamber efendimiz s.a.v.’e hangi kadın daha hayırlıdır diye sorulduğunda: **“Kocası, kendisine baktığında onu mesrur eden emrettiğinde itaat eden nefsinde ve malında kocasının hoşlanmadığı bir şeyi yapmayan kadın”** buyurdular.

Mümin, Allah’a karşı olan takvasındaki hayırdan sonra evleneceği kadının salih bir kadın olmasını istemelidir. Kadının yemin ettiğinde yeminini tutması, kocasının da

tutması gerekir. Kocası yanından ayrılıp uzaklaştığında hem kendinin hem de malını korumak sureti ile ona sadık kalmaya önem vermesi gerekir.

Ebu Ümame r.a. anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v. şöyle buyurdular: **“Mümin Allah’a karşı olan takvasındaki hayırdan sonra salih bir kadından istifade ettiği kadar hiçbir şeyden istifade etmemiştir. Çünkü ona emrettiğinde itaat eder, baktığında onu mesrur eder, yemin ettiğinde yemininde durur, yanından ayrılıp uzaklaştığında hem kendini hem de malını korumak sureti ile ona sadık kalır”**

Ebu Said r.a. anlatıyor: **“Bir adam kızını Peygamber Efendimiz s.a.v.’e getirip: “Bu kızım evlenmek istemiyor” deyince, Rasulullah s.a.v. şöyle buyurdu: “Babanı dinle.” Kız: “Seni hak ile gönderene yemin olsun ki; Bana kocanın karısı üzerindeki hakkının ne olduğunu bildirmeden evlenmem” deyince, Peygamber Efendimiz s.a.v. şöyle buyurdular: “Kocanın karısı üzerindeki hakkı: Kocanın rahat bir yarası olsa, kadın orayı diliyle yalasa veya burnunun iki deliğinden irin ya da kan aksa, kadında onu yutsa yinede kocanın hakkını ödeyemez.” Bunun üzerine kız: “Seni hak ile gönderene yemin olsun ki; Ben ebedi evlenmeyeceğim” deyince, Peygamber Efendimiz s.a.v. şöyle buyurdular: “Onları, ancak izinleri bulunursa evlendirin.”**

Kocasına isyan etmiş olan kadının bir an önce vazgeçmeye çaba göstermesi gerekir. İzinsiz evinden uzaklaşmış olan kadın bir an önce dönmeye çalışmalıdır. Kadının elbisesinin

eteklerini yere sürmemesi gerekir. Kadın, mecbur kalması dışında kocasını şikayet etmekten sakınmalıdır. Kadının çocuklarına iyi davranması, çocuklarına merhamet etmeleri, kocalarını sıkıntıya sokmamaya önem göstermeleri gerekir.

Ebu Ümame r.a. anlatıyor: **“Beraberinde; biri karnında diğeri önünde sevk ettiği iki çocuğu olan bir kadın Peygamber Efendimiz s.a.v.’e geldi. Peygamber Efendimiz s.a.v. şöyle buyurdular: Kadınlar çocuklarını karınlarında taşıyanlardır, onları doğuranlardır ve çok merhametlidirler.**

Kocalarına yaptıkları eziyetler bulunmayacak olsa namaz kılanları cennete girer.”

Kadınlara hayr tavsiyesinde bulunmak, kişinin sabırla hanımına yumuşak davranması, kadını kırmamaya özen göstermesi, onu sevgiyle besleyerek hayr işlerine sevk etmesi, onların hassas olduğunu bilerek davranması, sünnete uygun olanıdır.

أَبُو هُرَيْرَةَ: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اسْتَوْصُوا بِالنِّسَاءِ، فَإِنَّ الْمَرْأَةَ خُلِقَتْ مِنْ ضِلْعِ أَعْوَجٍ، وَإِنَّ أَعْوَجَ مَا فِي الْإِنْسَانِ ضِلْعُ أَعْلَاهُ، فَإِنْ ذَهَبَتْ تَقِيمُهُ كَسَرَتْهُ، وَإِنْ تَرَكَتْهُ لَمْ يَزَلْ أَعْوَجَ، فَاسْتَوْصُوا بِالنِّسَاءِ خَيْرًا

Ebu Hureyre r.a. anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v şöyle buyurdular: **“Kadınlarınıza hayr tavsiyelerde bulununuz. Zira kadın eğri kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Şüphesiz, kaburganın en eğri yeri en üst kısmıdır; onu doğrultmaya kalkarsan kırarsın, olduğu gibi bırakırsan sürekli eğri kalır. Kadınlarınıza hayr tavsiyelerde bulununuz.”**

Koca, eşini hayat arkadaşını olduğunu bilincinde hayatını sürmeli, eşine dair hayr

talebinde bulunması sünnettir. Kocanın hanımına malik olmadığını ancak cinsel hakkına malik olduğunu bilincinde hareket etmesi sünnet ile sabittir. Hayasızlık yaptıklarında ilk önce nasihat etmek, tekrar ederse yatağını ayırmak, veya tepkiyi bir şekilde ifade etmek gerekir. Sizin, hanımlarınız üzerinde hakkınız olduğu gibi onların sizin üzerinizde hakları olduğunun bilincinde hareket etmek sünnettir. Onların sizin üzerinizde hakları; giyinmelerinde ve yemeklerinde onlara ihsanda bulunmanızdır, kocanın hanımına hediye alması sünnettir.

Sürpriz ihsanda bulunması sünnettir. Hanımına aldığı giysiyi, her ikisinin de beğenmesi, bunların islami ölçüde olmasına önem vermesi gerekir.

Amr b. el-Ahvas r.a anlatıyor:

Peygamber efendimiz s.a.v şöyle buyurdular: **“Dikkat edin! Kadınlara dair hayr isteğinde bulunun. Zira onlar sizin yardımcılarınızdır. Açık bir hayasızlık yapacak olmaları hariç başka hiçbir şeylerinize malik değilsiniz. Hayasızlık yaparlarsa yataklarını ayırın ve iz bırakmayacak şekilde onları dövün. Eğer itaat ederlerse, artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Sizin, hanımlarınız üzerinde haklarınız olduğu gibi, onların da sizler üzerinde hakları vardır.”**

Kocanın hanımıyla aynı yemeği paylaşması sünnettir. Dışarıda veya başka yerde hanımını bırakarak fazlaca harcama yapmaktan kaçınması, ailesini önemsemesi gerekir. Giysi konusunda da hanımını kendisi gibi önemsemeli, hanımına “çirkinsin” demek gibi söylemlerden kaçınmalı, hanımının güzel olduğunu ifade etmesi sünnettir. Beğendiğini, hoşlandığını söylemeli, hatalarını yüzüne

vurmaktan sakınmalı, kendi evinin dışında onu yalnız bırakmamalıdır.

Hız. Ali r.a. anlatıyor: **“Velid Bin Ukbe'nin hanımı Peygamber Efendimiz s.a.v. gelip: “Ey Allah'ın Rasulu! Velid beni dövüyor.” deyince Efendimiz s.a.v.: “Ona deki: Rasulullah s.a.v. beni koruması altına aldı.” Çok geçmeden kadın tekrar gelip: “(Bunu söyleyince) beni daha çok dövdü” dedi.**

Bunun üzerine s.a.v. elbisesinin ufak saçağını alıp ona verdi ve şöyle dedi: **“Ona deki: Rasulullah beni korumasına aldı.” Kadın gitti, çok geçmeden tekrar geldi ve: “Beni daha çok dövdü”dedi. Bunun üzerine Rasulullah s.a.v. ellerini semaya doğru kaldırıp şöyle dedi: “Allah'ım! Velid'i sana havale ediyorum, bana iki kere isyan edip günaha girdi.”**

Kadınların islami olmayan isteklerine

karşı koymak onları vazgeçirmek gerekir. Namahrem kadınların erkek için tehlikeli olduğunun bilincinde hareket edilmeli. Kişinin kendi hanımıyla (fitne) imtihan olduğunu bilerek hareket etmesi gerekir. Kişinin hanımıyla koşu yapması sünnettir. Onun kazanmasını sağlamakta sünnettir. Onu hoşnut etmek maksadıyla da olsa oynaşmak sünnettir.

وعنها قَالَتْ : سَابَقَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَسَبَقْتُهُ

Hız. Aişe r.a anlatıyor:” Rasulullah benimle yarıştı, ben onu geçtim.”

Kaynak:

4000 Maddede Cem Ediler
Müstehab ve Edepler

FIKİH

NAMAZIN FARZLARI

- 1- İftitah tekbiri
- 2- Kıyam
- 3- Kıraat
- 4- Rükû
- 5- Secde
- 6- Kâ'de-i âhîre [son oturuş]

NAMAZIN VACİPLERİ

- 1- Fatıha suresini okumak.
- 2- Fatıhadan sonra bir sure veya en az üç kısa ayet okumak.
- 3- Fatıha'yı sureden önce okumak.
- 4- Fatıha'dan sonra okunan

sureyi, farzların birinci ve ikinci rekatlarında, sünnetlerin her rekatında okumak.

5- Secdeleri birbiri ardınca yapmak.

6- Fatıha'yı sünnet ve vacip namazların her rekatında bir kere okumak.

7- Üç ve dört rekatlı namazların ikinci rekatında oturmak.

8- İkinci rekatta teşehhüden fazla oturmamak.

9- Secde de burnu alını ile beraber yere koymak.

10- Teşehhüde iken Etehiyyatü'yü okumak.

11- Tadil-i erkâna riayet etmek.

12- Namazın sonunda, selâm vermek.

13- Vitir namazının son rekatında, Kunut duâsı okumak.

14- Bayram namazlarında tekbir getirmek.

15- İmamın sabahın farzını, cuma, bayram, teravih ve ramazanda vitri kıldırırken, bir de akşamla yatsının farzının ilk iki rekatında yüksek sesle okuması.

16- İmamın ve yalnız kılanın öğle ve ikinci farzlarında ve akşamın üçüncü, yatsının üçüncü ve dördüncü rekatlarında sessiz okuması.

NAMAZIN SÜNNETLERİ

- 1- Namazda tekbir alırken elleri kulağa kaldırmak. Kadın omuz hizasına kadar kaldırır.
- 2- El ayasını kibleye çevirmek.
- 3- Tekbir aldıktan sonra, elleri bağlamak.
- 4- Sağ eli, sol elinin üzerine koymak. Erkek göbük altına, kadın göğsünün üstüne koyar.
- 5- Fatihâ'dan önce Besmele okumak. Fatihâ'dan sonra yavaşça âmin demek.
- 6- İftitah tekbirinden sonra, Sübhaneke okumak.
- 7- Sübhaneke'den sonra eûzü besmele çekmek.
- 8- Kıyamda topukları birbirinden dört parmak kadar açık tutmak.
- 9- Rükûda üç kere Sübhane rabbiyel-azim demek.
- 10- Secdede üç kere Sübhane rabbiyel-a'lâ demek.
- 11- Son oturuşta sallı barikeleri okumak.
- 12- Namazı bitirip selâm verirken başını sağına ve soluna çevirmek.
- 13- İmamın, birinci rekatta ikinci rekatta okuyacağını iki misli uzun okuması.
- 14- Rükûdan kalkarken Semiallahü limen hamideh demek.

15- Rükûdan kalkınca Rab-bena lekel-hamd demek.

16- Secde de erkekler dizlerini yere koyup, uyluklarını karnından ayırmak ve kadınlar uyluklarını karnına yapıştırmak. Secde de dirseklerini kaldırıp yüksek tutmak. Bu erkek içindir. Kadın kollarını yere serer. Secde de kolları ve ayakları karnından ayrı tutmak. [Erkekler için]

17- Secde de, el parmaklarını bitıştirmek ve ayak parmaklarını bükerek uçlarını kibleye çevirmek.

18- İki secde arasında oturmak.

19- Secde de ellerini ve ayak parmaklarını kibleye çevirmek.

20- Secde de, ellerini kulaklarının hizasında tutmak.

21- Rükû ve secdelere inerken ve secdelerden kalkarken Allahü ekber demek.

22- Erkekler, sağ ayağını dikip, sol ayağının üzerine oturmak.

23- Ezan ve ikamet okumak. [Erkekler için]

NAMAZIN EDEPLERİ

- a) Ayakta dururken secde yerine bakmak,
- b) Rükû halinde ise ayakların üstüne bakmak, (şafiide secde yerine bakılır)

c) Otururken kendi dizlerine bakmak, başka tarafa gözleri çevirmemek, (şafiide secde yerine bakılır)

d) Sağa selâm verirken sağ omuzuna, sola selâm verirken sol omuzuna bakıp etrafı taramamak,

e) Esnerken ağzı kapalı tutmaya çalışmak,

f) Ceket, pardesü, üstlük ve benzeri şeyler üzerinde bulunuyorsa, kollarını geçirmiş vaziyette bulunmak, (Bahri Raik / İbn Nüceym.)

g) Dikkati tamamen namaz üzerine toplayıp kalbi başka şeyle meşgul etmemeye çalışmak.

Ali AKKOÇ

Kaynak:

Celal Yıldırım, Kaynaklarıyla İslam Fıkhı, Uysal Kitabevi

KÜFÜR MERASİMLERİNE KATILMANIN İMAN'A ETKİSİ

Bir kimse, dinde inanılması lazım olan şeylerden, bir tanesine bile inanmamış veya şüphe etmiş ise veya beğenmemiş ise imanı gider. Kâfir olur. Cehennemde ebedi yanacaktır. Bir kimse, Kelime-i tevhid söyleyip, bunun ma'nasını kabul eder, Muhammed "aleyhisselam", Allah'ü Te'âlâ'nın peygamberidir, her sözü doğrudur, güzeldir deyip, ona uygun olmayanlar yanlıştır, fenadır diye inanırsa ve son nefesinde de öyle ölüp, ahirette, bu iman ile giderse, bu kimse kâfirlere mahsus olan adetlere ve bayramlara katılır, kâfirlerin mukaddes bildikleri günlerinde ve gecelerinde, onların yaptıklarını yaparsa cehenneme gider. Amma, kalbinde zerre kadar imanı olduğu için, cehennemde sonsuz kalmaz. Bu fakir, bir gün, bir hasta ziyaretine gitmiştim. Ölüm ha-

linde idi. Kalbine teveccüh ettim. Kalbi kararmış idi. O zulmetin temizlenmesi için çok uğraştım. Faide vermedi. Uzun zaman yokladıktan sonra, o siyahlıkların, kâfirlik bulaşıklıkları ve sıfatları olduğu kâfirler ile küfrü ile olan bağlılığından, beraberliğinden olduğu anlaşıldı. O kadar uğraşmış halde, o zulmetler temizlenemedi. Bunların ancak, küfrün cezası olan, cehennem ateşi ile temizleneceği anlaşıldı. Fakat, kalbinde zerre kadar iman nuru da görüldüğünden, bunun sayesinde cehennemden çıkarılacaktır. Hastayı bu halde görünce, cenaze namazını kılayım mı, diye düşünceye daldım. Kalbimi uzun zaman yokladıktan sonra, kılmak lazım olduğunu anladım. Demek ki, kalbinde iman varken, kâfirlerle düşüp kalkan, onların bayramlarına, paskalyalarına uyanların cenaze namaz-

larını kılmalıdır. Bunları kâfir bilmemelidir. Nitekim bu gibilere, bugün böyle yapılmaktadır. Bunların, imanları sayesinde cehennemden çıkacaklarına inanmalıdır. Fakat hiç imanı olmayanlara afv ve marifet yoktur ve küfürlerinin karşılığı olarak cehennem azabında sonsuz kalacaklardır.

Hulâsa, kâfirlerin âdet ve merasimlerine katılarda, zerre kadar iman varsa, [ya'ni kalbinden kelime-i tevhidin manasına, kısaca inanmış ise ve imanı giden bir iş ve sözde bulunmadı ise] cehennem azabına girecek ise de, cehennemde ebedi kalmayacaktır.

Kaynak:

KADIN VE AİLE İLMİHALI

MEVLÂ' YI GÖRMEZ MİSİN?

Her gün doğan güneşte,
Gündüzünde, gecede
Arz denen bilmede,
Mevlâ'yı bulmaz mısınız?

Balığında, kuşunda,
Yağmurunda, karında,
Üzümünde, bağında,
Mevlâ'yı görmez misin?

Yerinde, semasında
Doğusu, batısında!
Kusursuz nizamında,
Mevlâ'yı görmez misin?

Ovasında, bağında,
Toprağında, taşında
Otuz yedi yaşında!
Rabbini bilmez misin?

Bir mürşidin gönlünde
Hamur ol ellerinde,
Aşığın hallerinde,
Mevlâ'yı görmez misin?

Etten gören gözünde,
Seda eden dilinde,
Konuk olmuş kalbinde!
Mevlâ'yı görmez misin?

Yasin bakma zahirden
Batınını görmeden,
Bilmezken, O söyleten
Rabbini görmez misin?

Hacı Yasin AYDEMİR

MEKTUBAT-I RABBANİ

İmam-ı Rabbani

Ahmet Faruk Serhendi

379. Mektup: Tövbe, inabe, vera, takva ve buna münasip hususlar hakkındadır.

Mektup; Hanlar hanı'na yazılmıştır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlıyorum.

Allah'a hamd olsun. Selâm, onun seçtiği kullarının üzerindedir.

Kıymetli ömrümüzü meşguliyetle, hatalarla, kusurlarla ve yanlışlıklarla harcadık. Onun için tövbe, inabe, vera ve takvadan konuşmak çok iyi olacaktır. Allah'ü Teâlâ buyuruyor ki;

Ey müminler! Hepiniz Allah'a tövbe edin ki, dünya ve ahiret saadetine kavuşasınız. (Nur suresi; 31)

Ey iman edenler! Allah'a öyle tövbe edin ki, tam bir pişmanlıkla halis bir tövbe olsun. Ki Rabbiniz, kötülüklerinizi örter ve sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere koyar. O gün Allah, peygamberini ve onunla beraber iman edenleri utandırmayacaktır. Sırat üzerinde nurları önlerinde ve sağlarında koşup parlayacak, şöyle diyeceklerdir;

Ey Rabbimiz! Bizim nurumuzu tamamla, bizi bağışla. Muhakkak ki sen, her şeye kadirsin. (Tahrim suresi; 8)

Gizli ve aşikar olan günahı bırakın. Çünkü günah kaza-

nanlar, kıyamette kazandıklarının cezasını muhakkak çekecektir. (En'am suresi; 120)

Günahtan tövbe etme, her şahıs hakkında vaciptir ve farz-ı ayndır. Beşerin hiç birinin tövbeden ihtiyaçsız olduğu düşünülemez. Nasıl olsun ki? Peygamberler (a.s.) dahi kendilerini tövbeden ihtiyaçsız görmemişlerdir. Onların efendisi ve sonuncusu olan peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu ki;

Kalbime bir ağırlık geliyor. Şüphesiz ben, Allah'a bir gün ve gecede yetmiş defa istiğfar ediyorum.

Eğer yapılan isyan, yüce Allah'ın hakkıyla alakalı olan ama, kulların haklarıyla alakası olmayan zulümlerden ise... zina, içki içmek, şarkı türkü dinlemek, mahremi olmayana bakmak, abdestsiz olarak Mushaf'ı tutmak ve bidatlere inanma gibi... onlardan tövbe etmek, istiğfar, pişmanlık, hasretlik ve yüce Allah'tan özür dilemekle olur.

Eğer farzlardan bir farz terk edilmiş ise, onun tövbesi, o farzı yerine getirmekle olur. Eğer isyanlar kullara zulümle alâkalı ise, onun tövbesi onlardan zulmü kaldırıp, onlarla helâlleşme, onlara iyilik yapma ve onlara duâ etmekle olur.

Eğer mal ve madde sahibi ölmüş ise, istiğfar etmek ve iyilikte bulunmak, malı da evlatlarına ve mirasçılara vermek lazımdır. Eğer onların mirasçıları bilinmiyorsa, alınan mal ve işlenen cina-yet-hata-kadar fakirlere ve miskinlere sadaka dağıtır. Mal sahibinin, haksız yere kendilerine eziyet edilen kişinin niyetine...

Hz. Ali (k.v.) dedi ki;

-Hz. Ebu Bekir'den (r.a.) duydum. Ki o doğru biridir. Resû-lullah (s.a.v.) buyurmuş ki;

Her hangi bir kul bir günah işler, sonra kalkar abdest alır, namaz kılar ve günahından dolayı Allah'a istiğfar ederse, onu affetmek Allah'ın üstüne hak olur. Zira yüce Allah buyuruyor ki;

Kim bir fenalık yapar, yahut nefsine zulmeder de Allah'dan mağfiret dilerse, Allah'ı çok bağışlayıcı, çok merhametli bulur. (Nisa suresi; 110)

Peygamber (s.a.v.) başka bir hadisinde buyuruyor ki;

Her kim bir günah işler de sonra ondan pişman olursa, pişmanlık o günaha kefarettir.

Başka bir haberde buyuruluyor ki;

Bir kişi; senden istiğfar diliyorum ve sana tövbe ediyorum der de, sonra tekrar

o günaha dönüp, sonra da aynısını söylerse, sonra da bu tövbesinde üç kere geriye dönerse, dördüncü kez o günah, büyük günahlardan yazılır.

Peygamber (s.a.v.) bir hadisesinde buyuruyor ki;

Sonra yaparım, diyenler helâk oldu. Onlar, sonra tövbe ederiz derler.

Hikmet ehli Lokman, oğluna şu vasiyeti yaptı;

--- Ey oğulcağızım! Tövbeyi yarına geciktirme. Zira ölüm, sana ansızın gelecektir.

Mücahid dedi ki;

--- Her kim tövbe etmeden sabahlar veya akşamlarsa, o kişi zalimlerden dir.

Abdullah ibn. Mübarek (r.a.) dedi ki;

--- Haramdan gelen bir kurusu reddetmek, yüz kuruş sadaka vermekten daha üstündür.

Denildi ki;

--- Bir gram altını yerine vermek, Allah indinde kabul olunmuş altı yüz hacdan daha faziletlidir.

Ey Rabbimiz! Kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, muhakkak ziyan edenlerden oluruz. (A'raf süresi; 23)

Peygamber (s.a.v.) buyuruyor ki;

Allah (c.c.) buyuruyor ki; Kulum sana farz kıldıklarımı

yerine getir, insanların en fazla ibadet edeni olursun. Yasaklarımdan kaçın ki, insanların en vera'lısı olasın. Sana verdiğim rızka kanaat etki; insanların en zengini olasın.

Peygamber (s.a.v.), Ebu Hüreyre'ye (r.a.) buyurdu ki;

Vera sahibi ol, insanların en fazla ibadet edeni olursun.

Hasan Basri (r.a.) dedi ki;

--- Yarın Allah'ın yanından olanlar, vera ve zühd sahibi olanlar olacaktır.

Allah'ü Teâlâ Musa (a.s.)'a vahyetti ki;

--- Bana yaklaşanlardan, vera ile yaklaşan gibi hiçbir kişi yaklaşmamıştır.

Bazı âlimler dediler ki;

--- Allah'a yemin olsun ki; şu on şeyi kendine farz gibi görmeyenler, bütünüyle vera ehli olmazlar;

Dili gıybetten korumak,

Maskaralıktan sakınmak,

Kötü zandan sakınmak,

Gözü haramlara bakmaktan kapamak,

Doğru sözlülük,

Allah'ın iyiliklerini tanınması, ki nefsi ile ucuba kapılmasın,

Malını hak yolda harcaması, batıl yolda harcamaması,

Nefsinde üstünlük ve büyüklük beklememek,

Namazları muhafaza etmek,

Ehl-i sünnet vel-cemaat üzerinde dosdoğru bulunmak.

Rabbimiz! Bizim nurumuzu tamamla, bizi bağışla. Muhakkak ki sen, her şeye ka-

dirsin. (Tahrim süresi; 8)

Ey kıymetli, şefkatli ve kerim evlât,

Tüm günahlardan tövbe etmek eğer müyesser olursa, tüm haram ve şüpheli şeylerden yana takva ve vera gerçekleşirse, bu büyük nimettir ve üstün bir devlettir. Yoksa bazı günahlardan tövbe etmek, bazı haram şeylere karşı vera'lı olmak, yine de ganimettir. Bazılarının bu bereketi ve nuru, umulur ki kalan diğer bazılarına da sırayet eder de, kalan diğer isyanlardan dolayı tövbe ve vera'ya muvaffak olmak müyesser olur.

Hepsine ulaşılmayanın tümü terk edilemez.

Allah'ım! Bizi rızanı elde etmeye muvaffak eyle. Peygamberlerin efendisinin hürmetine, sana itaat etmekle ve dinin üzerinde bizleri sabit kıl.

Onun, diğer peygamberlerin ve tüm yakınlarının üzerine en üstün duâlar ve en mü-kemmel selamlar...

KALPLERİN KEŞFİ

ALLAH KORKUSU

Ebu'l-Leys rh.a. der ki:

Allah Teâlâ'nın yedinci kat gökte melekleri vardır. Cenab-ı Hakk'ın onları yarattığı andan beri kıyamete kadar secde halindedirler. Allah korkusundan tir tir titrerler. Kıyamet günü olunca başlarını secdeden kaldırırlar ve şöyle derler: "Allah'ım seni bütün eksikliklerden tenzih ederiz, sana hakkıyla ibadet edemedik!" Şu ayet-i kerimede bu husus anlatılır:

Onlar üstlerindeki Rab'lerinden korkarlar ve kendilerine emr olunanı yaparlar. (Nahl süresi: 12) Yani, bir göz açıp kapayıncaya kadar Allah'a isyan etmezler.

Raslullah s.a.v. de şöyle buyurur:

Allah Teâlâ'ya duyduğu haşyet ile kulun vücudu ürperdiği zaman tıpkı kurumuş ağaç yapraklarının döküldüğü gibi günahları dökülür. (el-Bezaz, el Beyhaki, el Hakim)

Yine hikaye edilir ki:

İsrailoğulları içinde çoluk çocuğu kalabalık abid bir kişi vardı. Bu kişi darlığa düşerek çocukları ile açlığa düşer oldu. Çocuklarını doyuracak bir şeyler istemek üzere karısını dışarı gönderdi. Kadın bir tüccarın kapısına gelerek, ondan çocuklarının karnını doyuracak bir şeyler istedi. Adam "Peki veririm, fakat sen de kendini bana teslim edeceksin!" dedi. Kadın bu teklifi kabul etmedi ve dönüp evine geldi. Evde çocukların şu feryatları ile karşılaştı:

- Anneciğim, açlıktan ölüyoruz!

Ne olur bize yiyecek bir şeyler ver!

Evinden çıkarak tekrar o zengin kişiye gitti ve çocuklarının perişan halini anlatarak yiyecek istedi.

Adam:

-İsteğim yerine gelecek mi? diye sordu.

Kadın çaresiz:

-Evet! diye karşılık verdi.

Kadınla başbaşa kalınca, kadının azalarının adeta yerinden çıkacak derecede titrediğini gördü ve bunun sebebini sordu.

Kadın:

-Allah'tan korktuğum için! diye cevap verdi.

Bu cevap karşısında adam:

-Sen bu derece ihtiyaç içinde olduğun halde Allah'tan korkuyorsan, benim daha fazla Allah'tan korkmam gerekir! dedi ve kötü arzusundan vazgeçti. Kadının ihtiyaçlarını temin etti ve kadın da elindeki nimetlerle çocuklarına döndü. Hep birlikte büyük bir sevinç yaşadılar.

Bunun üzerine Allah Musa aleyhisselama "Falan oğlu falana, bütün günahlarını bağışladığımı söyle! diye vahyetti. Musa aleyhisselam adama geldi ve:

- Mutlaka, Allah ile kendi aranda sır olarak kalan bir hayır işlemiş olmalısın! dedi. Zengin kişi, kendisi ile fakir kadın arasında geçenleri Musa aleyhisselama anlattı. Musa aleyhisselam da, "Allah Teâlâ senin bütün günahlarını bağışladı!" diye ona müjde verdi. (Mecam'u'l-Lata'if)

Rasûlullah s.a.v. şöyle buyurduğu rivayet edilir:

Cenab-ı Hakk buyuruyor ki: Ben bir kulumda iki korkuyu ve iki emniyeti bir arada buldurmam; dünyada benden korkanı, ahirette emniyette kılarım, dünyada kendini emniyette göreni de kıyamet gününde korku içinde bırakırım! (et-Taberani, el-Beyhaki)

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

İnsanlardan korkmayın, benden korkun! (Maide süresi: 44)

Siz onlardan korkmayın, eğer iman etmiş kişilerseniz benden korkun! (Ali İmran süresi: 175)

Hazreti Ömer r.a. Kur'an-ı Ke-

rim'den bir ayet dinlediği zaman yere düşer baygınlık geçirirdi. Bir gün eline bir saman çöpü aldı ve:

- Keşke ben de bir saman çöpü olsaydım da adı anılmaya değer biri olmasaydım! Keşke anam beni doğurmamış olsaydı! dedi.

Hazreti Ömer r.a. o kadar çok ağlardı ki, gözlerinden akan yaşlar yanaklarına iki siyah hat meydana getirmişti.

Rasûl-i Ekrem s.a.v. şöyle buyurur:

Memeden çıkan süt, tekrar çıktığı yere dönmedikçe, Allah korkusundan ağlayan kişi de cehenneme girmez! (Nesai, Tirmizi)

Bidayetü'l-Hidaye'de şöyle nakledilir:

Kıyamet günü cehennem getirilir, öyle bir kükrer ki, onun korkusundan bütün ümmetler diz üstü düşer. Bu durum şu ayet-i kerimede anlatılır:

O gün her ümmeti diz çökmüş bulursun! Her ümmet kendi kitabına çağrılır (onlara şöyle denilir:) Bugün dünyada yaptıklarınızın karşılığı verilecek! (Casiye süresi: 20)

Cehennemin yanına geldiklerinde; ...onun öfkelenişi (müthiş kaynamasını) ve uğultusunu işitirler. (Furkan süresi: 12)

Cehennemin uğultusu beş yüz yıllık mesafeden işitilir. O zaman bütün insanlar, hatta peygamberler bile "Nefsi! Nefsi! (Ben ne olacağım?) diyerek kendi başlarının derdine dü-

şerler. Yalnız peygamberlerin seçkini olan Hazreti Muhammed s.a.v. "Ümmeti! Ümmeti!" (Ümmetimin hali ne olacak?) diyerek ümmetinin derdine düşer.

Bu sırada cehennemden dağ büyüklüğünde bir ateş kütlesi çıkar. Ümmet-i Muhammed bu ateşi geri döndürmek için şöyle derler:

-Ey ateş! Namaz kılanlar, doğruluktan ayrılmayanlar, Allah'tan korkanlar ve oruç tutanlar hakkı için geri dön!

Fakat ateş kütlesi dönmez. Cibril a.s. şöyle nida eder:

-Ateş kütlesinin kastı, Muhammed s.a.v. ümmetidir!

Sonra bir bardak su getirir, onu Rasûlullah s.a.v.'e vererek şöyle der:

-Ey Allah'ın Rasûlü! Bunu al ve ateşin üzerine dök!

Efendimiz bardaktaki suyu ateşin üzerine döker dökmez anında söner. Bunun üzerine Rasûl-i Ekrem s.a.v. "Bu su nedir?" diye sorar. Cebrail a.s. şöyle cevaplar:

- **Bu, senin ümmetin içindeki günahkarların sırf Allah korkusuyla akıtmış oldukları göz yaşlarıdır!** Bunu ateşin üstüne dökerek Allah'ın izniyle onu söndürmek üzere sana vermem için şu anda bana emir verildi. (Bu hadis kaynaklarda bu şekli ile geçmemektedir. Ancak Buhari ve Muslim de kısım kısım geçmektedir.)

Rasûlullah s.a.v. şöyle duâ ederdi:

Allahım, ölmeden önce bana senin korkundan ağlayan iki göz ihсан et! (İbnu Receb, Abdullah b. El-Mübarek)

Yine Peygaberimizden nakledilen bir hadiste şöyle denilir.

Allah korkusundan gözlerinden sinek başı kadar yaş çıkıp da yanaklarına düşen bir mümin kula, asla cehennem ateşi değmez! (İbni Mace, et-Taberani)

Anlatıldığına göre, Muhammed b. el-Münzir r.h.a. ağladığı zaman göz yaşlarını yüzüne ve sakalına sürer ve şöyle derdi:

-Öğrendiğime göre, gözyaşı değen yeri cehennem ateşi yakmazmış!

Mümin kula yaraşan da, Allah'ın azabından korkarak nefsinin arzularından kaçınmaktır. Nitekim Allah Teâlâ buyurur:

Kim azar (nefsinin arzularına uyar) ve dünya hayatını ahirete tercih ederse, şüphesiz cehennem onun varacağı tek yerdir! Kim de, Rabb'inin makamından korkar ve nefsinin kötü arzularından alıksa; şüphesiz onun varacağı tek yer de cennettir! (Nazi'at süresi 37-41)

Kim, Allah'ın azabından kurtulmak, onun rahmetine ve vaat ettiği sevaplara nail olmak isterse; dünyadaki meşakatlere karşı sabırlı olsun, ibadetlere devam etsin ve günahlardan uzak dursun!

Zehru'r-Riyaz'da Rasul-i Ekrem

s.a.v.'den şöyle bir hadis rivayet edilir:

Cennet ehli cennete girdikleri zaman, melekler onları türlü türlü hayır ve nimetlerle karşılarlar. Onlar için sedirler kurulur ve tefriş edilir, her çeşit yemekler ve meyveler sunulur. Bütün bu nimetlere rağmen yüzlerinde hayret ve durgunluk belirtisi görülür. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk şöyle buyurur:

- Ey kullarım! Bu durgunluk neden? Burası hayret ve durgunluk yurdu değildir!

Cennetteki kullar şöyle derler:

- Bize yapılmış bir vaat vardı, şimdi onun vakti geldi!

Allah Teala meleklerle şöyle buyurur:

- Yüzlerden perdeyi kaldırın!

Melekler şöyle derler:

-Ey Rabb'imiz! Onlar nasıl seni görebilirler, onlar günah işlemişlerdi!

Allah buyurur:

- Perdeleri kaldırın! Onlar dünyada iken, bana kavuşma arzusuyla zikrettiler, secde ettiler, ağladılar!

Bunun üzerine perdeler kaldırılır, müminler cemâl-i ilahiyi görünce hemen Allah'a secdeye kapanırlar. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

- Başlarınızı kaldırın! Zira burası amel yeri değil ihсан ve mükafat yeridir!

Sonra mümin kullarına keyfiyetsiz olarak tecelli eder ve onların sevincini arttırmak için

şöyle buyurur:

- Selâm size ey kullarım! Ben sizden razıyım, siz de benden razı mısınız?

Onlar da şöyle cevap verirler:

- Ey Rabb'imiz! Biz senden niçin razı olmayalım ki; sen bizlere hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir beşerin hatırına getiremeyeceği nimetler ihсан ettin!

Nitekim: **Onların Rableri katındaki mükafatları, zemininden ırmaklar akan, içinde devamlı kalacakları Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuş, onlarda Allah'tan hoşnut olmuşlardır. Bu söylenenler hep Rablerinden korkanlar içindir.** (Beyyine süresi: 8) ayeti ile **O gün cennetlikler, gerçekten nimet içinde safa sürerler. Onlar ve eşleri gölgeler altında tahtlara kurulurlar. Orada onlar için her çeşit meyve vardır. Bütün arzuları yerine getirilir. Onlara merhametli Rab'lerinden söylenen selâm vardır.** (Yasin süresi: 55-58) ayeti bu hususa işaret eder.

Kaynak:

Mukaşefetü'l – Kulûb

İmam Gazâli

VELİLERDEN ÖĞÜTLER

Amelleriniz(yaptığınız işler), tahsilleriniz(eğitimleriniz) ve ahlâkınız bakımından âlim(ilim sahibi, mertebe sahibi) olunuz. İnsanlara akılları ereceği kadar anlatınız. (Ahmet Ziyaeddin Gümüşhanevi Hz. k.s.)

Her kim Allah'ın veli kullarına dil uzatırsa Cenab-ı Hak'ta o kulun dilini ölüm anında bağlar. Şehadet kelimesini söyleyemez. (Süveydi Sincar Hz. k.s.)

Allah'ın yardımı birlik ve beraberlik içinde olanlardır. Müslümanlar ayrılığa düşmezlerse kimse onları yenemez. (Muhyiddin İbni Arabi Hz. k.s.)

Kaynaklar:

Tasavvufun Temel Prensipleri

Hacı Kemal Arslankaya k.s.

Nasihatler – Muhyiddin İbni Arabi k.s.

SİYER

Hz. Muhammed s.a.v. 'in öğretim yöntemleri

Kur'an-ı Kerim, Resulullah s.a.v. için okur-yazar olmasına ve dünyanın çoğunluk bölgesinde fiilen hiç yaşamamış olmasına rağmen Resulullah s.a.v. Efendimizin bütün insanlığın ve cinnilerin rehberi ve eğitici olduğunu beyan etmektedir.

"Ümmiler arasında, kendilerine ayetleri okuyan, onları arıtan, onlara hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur. Onlar, daha önce, şüphesiz apaçık bir sapıklık içinde idiler." (Cuma 2)

"Ey Muhammed! Biz seni bütün insanlara ancak müjdeci ve uyarıcı olarak göndermişizdir; fakat insanların çoğu bilmez." (Sebe' 28)

"Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır, sana ne kötülük dokunursa kendindedir. Ey Muhammed! Seni insanlara peygamber gönderdik, şahid olarak Allah yeter." (Nisa 79)

Peygamber Efendimiz s.a.v. bir şey öğretirken en iyi, en güzel, en yararlı, karşısındakinin idrak edebileceği, hakikatini ve önemini kavrayabileceği, hafızalarda kalmasına en çok yardım edecek, karşısındakinin gönlüne en çok etki edecek olan en uygun yöntemi seçerdi.

Hadis rivayetlerine bakıldığında, Resulullah s.a.v. Efendimiz'in ashabı ile olan sohbetlerinde değişik yöntemler kullandığını, canlılık ve farklılık katan söylemler kullandığını görüyoruz. Bazen soru sorduğunu, bazen yalnızca cevap verdiğini, bazı durumlarda sorulan sorunun muhteviyatı kadar cevap

verdiğini görüyoruz. Bazen ise sorulan sorunun cevabından fazla cevaplar verdiğini de görüyoruz. Bazı durumlarda yaşanmış hadiselerden örnek vererek sohbet yaptığını, bazı durumlarda Allah'a yemin vererek sözüne başladığını görüyoruz. Bazen soru soranı başka birşeye yönlendirdiğini, bazen de hikmet vesilesi olarak (yani Cebrail a.s. veya bir melek ya da bir manevi varlığın cemaat içinde soru sorması) soruya net açıklayarak cevap vermesi, bazen yazdırması, bazen de kendisinin çizerek öğretmesini de müşahaade(gözlem) ediyoruz. Bazı durumlarda net ve uzun uzadıya açıkladığı gibi bazı durumlarda da kapalı cevaplar verdiğini de görüyoruz.

Resulullah s.a.v. Efendimiz şüphe edilen bir şeyi söyledikten sonra cevabını verirdi. Öğretmek istediği bir mesele için şaka yapar yada bilmece sorardı. Kıyaslamalar yapar, öğreteceği meseleler için özellikle bir giriş hazırlardı. Öğretmek için sebepleri sıralar, cevabı bildiği halde ashabı kiramı sınamak maksadıyla sorular sorar ve cevabı onlara buldururdu. Bazı durumlarda soruyu sormadan önce cevabı söylerdi sonra soruyu sorardı. Kadınlar için özel toplantılar yaparak ihtiyaçlarına özel konuşur ve cevap verirdi. Hatta çocuklar ve küçükler meclis içinde ise cevabını onlarında anlayaca-

ğı şekilde verirdi. Her kade-me ve kesime hitab ederdi.

Hazreti Muhammed s.a.v. Efendimizin en büyük öğretim yöntemi kendi yaşantısıdır. Kendi yaşantısında var olan iyi hali ve yüce ahlakı ile insanların görerek öğrenmesi için çaba sarfederdi. Bir şey emrolduğunda bunu ilk önce kendisi yapardı. Sonra ashabı kiram ona bakarak o emri uygulardı. Tabi burada ashabı kiramın bu konuda son derece dikkatli olmaları da gözden uzak tutulmamalıdır. Resulullah s.a.v. çok büyük ve yüksek ahlaka sahip idi. Kur'an ahlakı kendisinde çok net görülürdü. Allah'ü Zülcelal hazretleri onu en güzel örnek olarak donatmıştır. Kur'ân'da Allah c.c. şöyle buyurmuştur:

“Ey inananlar! And olsun ki, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan kimseler için Resulullah en güzel örnektir.” (Ahzâb, 21)

Ayetten de görüleceği üzere Hazreti Peygamber s.a.v. ahlakı, hareketleri, halleri ve sözleri ile ümmeti için en büyük örnektir. Davranış ile yapılan öğretimler söz ile yapılan öğretilere göre çok çok başarılıdır. Kendi çocuklarımızda da bunu gözlemliyoruz. Çocuklar dahi

öncelikle anne-babasının sözlerine değil yaptıklarına bakarak şekillenmektedirler. Bir zaman sonra anne-babaları gibi davranmaya başlanmaktadır. Resulullah s.a.v. Efendimizin en iyi yöntemleri kullandığı da açıktır. Efendimiz s.a.v.'in örnek alınacak şekilde tavırlar sergilemesi şüphesiz çok daha etkilidir. Bu şekilde hâl ve hareketler ile öğretme yöntemi “fitri” öğretim yöntemidir. Resulullah s.a.v.'in en önemli öğretim yöntemi bu idi.

İbn Hacer, büyük sahabi, Umman meliki, Culendâ'nın terceme-i halini verirken şöyle der: “Vesime kitâbu'r-Ridde”de İbn İshak'tan şunu rivayet etmiştir: “Hz. Peygamber sallellâhu aleyhi ve sellem Amr b. Âs'ı Culendâ'ya gönderip İslam'a davet etmişti. Culendâ diyor ki: “Bu ümmi peygamberin hak elçi olduğunu ben şuradan anladım: Emrettiği bir hayrı ilk önce kendisinin yapması, düşmana galip geldiğinde mağrur olmayışı, yenildiğinde ağzından kötü sözlerin dökülmeysi, sözlerine sadık kalması ve vaadlerini yerine getirmesi. Ben şahadet ederim ki O hak peygamberdir.” (İbn Hacer, *el-isabe fi Temziyîzi's-Sahâbe*, 1/538)

İmam Şatibi de der ki: “Hz. Peygamber sallellâhu aleyhi ve sellem ahlakı Kur'ân idi çünkü Kur'ân'ı nefsine

hakem kılmıştı. Bu sebeple hem bilgileri hem de fiilleri Kur'ân'a uygundu. O Kur'ân'a uygun hareket eder, ona uygun konuşur, onun hükmüne koşup boyun eğer verdiği hükümde dururdu."

Resulullah Efendimiz s.a.v.'in emirleri öncelikle kendisi tatbik etmesi Hâk yolun göstergesidir. Herkes onun bu tavırdan çok etkilenmiştir. Bir korkutma gelse ilk kendi korkardı, hatta çoğu zaman korkudan ağlardı. Bir ümit gelse ilk önce kendisi ümitlenir sevinirdi ve hemen insanları da ümitlendirirdi. Kendisine gönderilen, verilen şeriatı nefesine hakim kılmıştı. Bundan dolayı o tam bir mânâ ile Allah'ın kulu idi. Allah'ı Teâlâ bu hususda Kur'an'da şu şekilde buyurmuştur:

"Kulumuz'a hakkı batıldan ayırt eden Kur'ân'ı indiren Allah yücelerin yücesidir." (Furkan-1)

"Kulu'nu bir gece Mescid-i Harâm'dan götüren Allah'ın şanı yücedir." (İsra-1)

"Kulumuz'a indirdiğimiz Kur'ân'dan şüphe ediyorsanız..." (Bakara-23)

Görüldüğü gibi Allah'ı Teâlâ Peygamber Efendimiz s.a.v.'i

kullukta övmüştür. Gerçek bir kulun Peygamber Efendimiz s.a.v. gibi olması gerektiğini açıkca Kur'an'da Efendimiz s.a.v.'e hitaben "kulum" lafzından anlıyoruz. Madem ki böyle tüm insanların "kul" olabilmek için Peygamber Efendimiz s.a.v.'i örnek almaları gerekmektedir. Her insanın Resulullah'ı örnek alması Allah Teâlâ katındaki izzetini ve kıymetini artıracaktır. Allah Teâlâ şeref ve izzeti sadece takvaya bağlanmaktadır.

"Allah katında en değerliniz O'na karşı en muttaki olanınızdır." (Hucurat-13)

Kim ki takvayı artıracak amelleri dikkat ederek yaparsa ya da yapmaya gayretli olursa, Allah'ın verdiği bu değere layık olacaktır. Allah'ın dinini yani Hazreti Muhammed s.a.v.'in şeriatını nefse hakim kılmakta kim gayretli olursa ve bu gayreti kim ne kadar gösterirse, o ölçüde Allah'ın kendisine değer vereceği anlaşılmalıdır. Peygamber Efendimiz s.a.v. en çok kullandığı bu öğretim yöntemi ile ilgili bir hadisi şerife bakalım inşaallah.

Cabir radiyallâhu anh anlatıyor:

"Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem elinde İbn Tâb hurması dalı olduğu

halde bize, şu mescidimize geldi. Mescidin duvarında bir balgam görünce onu elindeki dalla sildi. Sonra bize döndü ve "hanginiz Allah'ın kendisinden yüz çevirmesini ister" buyurdu. Biz başlarımızı yere eğdik. Sonra "hanginiz Allah'ın kendisinden yüz çevirmesini ister" buyurdu. Biz (yine) başlarımızı eğdik. Sonra "hanginiz Allah'ın kendisinden yüz çevirmesini ister" buyurdu. Biz "hayır. Hiçbirimiz istemez) yâ Rasûlallah!" dedik.

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de şöyle buyurdu: "Sizden biri namaza kalktığı anda Allah onun yüzünü döndüğü taraftadır. Bu sebeple kişi sakın yüzünün döndüğü tarafa ve sağına tükürmesin. Sol tarafına, sol ayağının altına tükürsün. Eğer ani bir sıkıntıyla karşılaşırsa elbisesiyle şöyle yapın." (Muslim)

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem elbisesini birbirini üzerine katladı.

"Diğer rivayette burası şöyle geçmektedir: "elbisesini ağzına götürdü. Sonra elbisesini ovdu. Ardından "bana abîr kokusu getirin" buyurdu. Mahalleden bir genç hemen yerinden kalkarak evine koştu ve avucuyla halûk kokusu getirdi. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu aldı ve dalın ucuna sürdü. Peşinden onunla bal-

gamın izini sildi. (Ebu Davud) Cabir r.a. diyor ki: İşte sizlerin mescidlerinize haluk kokusu surmeniz buradan kalmadır.

Bu hadisi şerifte Resullah s.a.v. bir kaç öğretim yöntemini birden kullanmıştır. Gönüllere tesirinin fazla olması için sözü üç kez tekrarlamıştır. Bir diğeri gönüllere ve zihinlere iyice yerleşmesi ve unutulmaması için uygulamalı olarak göstermiştir. Belkide böyle bir şeyi yapmaya ihtiyacı yoktu. Görüldüğü üzere Resulullah bir örnekle birden fazla hususu da öğretmiş ve tevazu öreneği olarak kendi tükürüğünü bizzat kendisi temizlemiştir. Bir başka yöntem ise çirkin olan, kötü görülen durum veya eylemi dil ile söylemiştir. Buna özellikle dikkat etmek lazımdır. Bir başka nokta ise gücü çirkin olanı ortadan kaldırmaya yetenin bunu kendisinin yapmasının güzel olduğunu göstererek öğretmiştir.

Yalnızca yukarıda yazılan yöntemler ile bir çok meseleyi öğretmiştir. Benim görebildiklerimi sayalım inşaallah:

Mescitlerde kir, çöp ve pisliklerin gidirilmesi gerektiğini, mescitlerin temiz tutulmasının gerektiğini, insanlar için tiksindirici bir durum olsada aslında tükürüğün, balgam ve kan gibi olmayıp temiz olduğunu anlatmıştır. Ayrıca

kibleye, insanın sağına hürmet göstermesi gerektiği. Bir şeyin dinen güzel kılındığını, mescitleri kokulamanın caiz olduğunu da ayrıca görüyoruz. Peygamber olup kendisinin hasenatının yani sevaplarının fazla olmasına rağmen hayır ve hasenatın her türlüşünü işlemeye azimle gayret gösterilmesi bu hususta makamın yüksekliliğinin geri kalmayı gerektirmediğini de bizlere öğretmiştir. Tabi görene, daha bir çok şeyi de öğretmiştir. Rab-bim bizlere Peygamberimiz Hazreti Muhammed s.a.v.'in tüm hallerini, tavırlarını, eylemlerini, sözlerini en güzel şekilde anlayarak hayatımıza tatbik etmekte muvaffak kıl-sın. Amin.

Emir Yılmaz

Kaynak:

Bir eğitimci olarak

Hz. Muhammed s.a.v. ve öğretim metotları

Yazarı: Abdulfettah Ebû Guddê

SİLSİLEY-İ ALİYYE

“SİLSİLE” Ne Demektir?

Kıymetli kardeşlerim, öncelikle Silsile-i aliyye ne demek onu izah edelim. “Silsile”nin kelime anlamı; Birbirine bağlı, birbiriyle ilgili şeylerin oluşturduğu dizi, sıra, halka, art arda gelen şeylerin oluşturduğu bütün ve sıradır.

Tasavvuf da “Silsile-i Saadatın(Silsile-i Saadet) anlamı ise alemlere rahmet sevgili Peygamber (s.a.v.) Efendimiz’den günümüze kadar insanları müslümanlığa, irşada, itikada ve sırat-ı müstakiym üzerine yaşamaya davet eden Mürşid-i Kamillerin oluşturduğu sıradır.

Bu silsilede yer alan, Behaeddin-i Buhari(Şah-ı Nakşibendi), İmam-ı Rabbani, Mevlana Halid-i Bağdadi gibi zatların da içinde bulunduğu silsileye, “Silsile-i Aliyye” yani yüksek silsile denilmiştir. “Silsile ricâli” veya “Silsile-üz-zeheb” yani “Altın Silsile” ile “Silsile-i sâdât” veyahut “seyyidler zinciri” de denir.

Kıymetli kardeşlerim Silsile-i Aliyye efendilerimizin isimleri, mübarek hayatları anlatılırken değişik şekillerde ifade edilmişlerdir. Bununla ilgili küçük bir izahat yapmayı uygun bulduk. Dergimizde de okuyacağınız üzere pîran hazretlerinin çoğunun, birden fazla isimleri olduğu görülecektir.

Mesela Şah-ı Nakşibendi olarak

meşhur olan pîran hazretlerinin asıl ismi, Muhammed bin Muhammed’dir. Behâeddîn ve Şâh-ı Nakşibend gibi lakabları vardır. Allahü teâlânın sevgisini kalplere nakşettiği için, “Nakşibend” denilmiştir.

İmam-ı Rabbani (k.s.) İsmi, Ahmed bin

Abdülehad bin Zeynel’abidin’dir. Lakabı Bedreddin, künyesi Ebü’l-Berekat’dır. İmam-ı Rabbani ismiyle tanınmıştır. İmam-ı Rabbani, Rabbani alim demek olup, kendisine ilim ve hikmet verilmiş, ilmi ile amel eden, ilim ve amel bakımından eksiksiz ve kâmil, olgun âlim demektir. Hicri ikinci bin yılının müceddidi (yenileyicisi yani bidatleri ortadan kaldıran ve Fahri Kainat Efendimiz s.a.v.’in sünnetlerini doğru olarak uygulayan) olmasından dolayı “Müceddid-i elf-i Sâni”, ahkam-ı İslamiye ile tasavvufu birleştirmesi sebebiyle, “Sıla” ismi verilmiştir. Hazret-i Ömer’in soyundan olduğu için, “Fârukî” nesebiyle anılmış, Serhend şehriden olduğu için de oraya nisbetle, “Serhendî” denilmiştir. Bütün bu vasıflarıyla birlikte ismi, İmam-ı Rabbani Müceddid-i elf-i Sani Şeyh Ahmed-i Faruki Serhendî’dir (kuddise sirruh).

Vermiş olduğum iki örnekte de görüldüğü üzere bir zatın hayatını, yaşam sırlarını okurken değişik isimlerle karşılaşabilirsiniz. Zamanımızdaki gibi nüfus cüzdanında geçen isimlerle anılmıyorlar; kendilerine babaları tarafından bir isim veriliyor, ayrıca manevi olarak bir isim veriliyor, hocaları tarafından bir isim veriliyor, lakapları, künyeleri, nesepleri(soyları), nisbeleri(memleketi) ile ifade edilen birçok isim ve hitap şekilleri ortaya çıkmaktadır.

İslam âlimi yerden ot gibi, mantar gibi bitmez. Hocasız, icazetsiz, âlim olmaz. Mutlaka Resulullah Efendimize (s.a.v.) dayanan bir silsilesi olur. Mesela, İmam-ı Rabbani (k.s.) ve Abdülkadir-i Geylani (k.s.) hazretleri gibi her Ehl-i sünnet âliminin, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’e kadar bütün hocaları bellidir. Ancak böyle bir zata bağlanılır ve onun kitapları okunur. Yazdıkları doğru bile olsa, rastgele kimselerin kitapları okunmaz. Böyle bir zat bulamayan, yine böyle

yetkili olan, yani silsilesi belli ve icazet sahibi olan bir âlimin yazdığı kitapları okuyarak, onu kendine rehber kabul etmelidir.

Tarikatta silsile son derece mühimdir. Silsilesini bilmeyen sâlik, nesebini bilmeyen kişi gibi addedilir(kabul edilir). İslam Âlimlerinin Silsile-i Aliyye hakkında sarf ettikleri mübarek sözlerinden bir kaçını arz edelim.

Silsile-i aliyyeyi her gün okumak lazımdır. O büyükler, vefatlarından sonra, dünya bağlılıkları kalmadığı için daha çok feyz verirler.

Silsile-i aliyyeyi bir insan severek okursa, kalbinin kapıları açılır.

Evliyanın sohbeti seâdetlerin başıdır.

Evliyâ-i kiramın kabrini ziyaret etmek, hayatta iken ziyaret gibidir. Diri iken sohbetine gidince nasıl feyz alınır, kabrinden de öyle feyz alınır.

Ehl-i sünnet âlimlerinin yazılarında mânevî tesir vardır, kalplere tesir eder.

Allah-ü Teâlâ bir kuluna bir şey vermek isterse, evvela ona o şeyi talep ettirir, istediğini verir, muhabbetini verir.

Evliyâ-i kiramın anıldığı yere ruhaniyetleri gelir, oraya nur yağar.

Allahü teâlânın feyzleri, Peygamber Efendimiz aleyhissalâtü vesselâm vâsıtasıyla, evliyânın kalblerinden yayılır, feyzler onların muhabbetleriyle, sevgileriyle gelir.

Minel kalbi ile kalbi sebîlâ, kalbten kalbe yol vardır. O yol muhabbetir.

Silsile-ialiyye’de bulunanlardan bir tanesine, (hangisi olursa olsun Abdülhalik Gucdüvani

hazretleri, Şah-ı Nakşibend hazretleri, İmam-ı Rabbani hazretleri, Halid-i Bağdadi hazretleri....)

Bunlardan birisine veya bir kaçına aşık olmalıdır. Onları sevmek için de, hayat hikâyelerini okumak lazımdır. Onların hayat hikâyelerini okuyunca, onların sevgisi insanın kalbine yerleşir. Onların sevgisi kalbe yerleşince de, dünya sevgisi çıkar. Dünya sevgisi çıkınca, Allah’a c.c. muhabbet yerleşir.

Kalpleri birbirine bağlayan yol muhabbet yoludur. İnsan silsile-i aliyye büyüklerini severse onların kalbinden, nurlar, feyzler sevenin kalbine akar, Peygamber efendimizden böyle gelmiş.

Ehlullaha olan sevgi, muhabbet devamlı olursa, onlardan feyz de devamlı gelir. Kalbde dünya sevgisi hiç kalmaz. Bir kimse dünya sevgisinden kurtulamazsa onların feyzine devamlı kavuşamıyor demektir.

Allah-ü Teâlâ dostları vasıtasıyla, kendi muhabbetini kalplere yerleştirir.

“Kim peygambere itaat ederse, Allah’a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse (bilsin ki) biz seni onlara bekçi göndermedik.” Nisa-80 ayeti gereğince Silsile-i şerife Allah ve Resulullah’ta son bulur.

İlahi yarabbi azameti Kibriya’n hürmetine, izn-i Celal’in hürmetine Silsile-i Aliyye’de bulunan zatlardan hakkıyla istifade eden kullarından eyle. (AMİN)

Mana Aleminin Sultanları
Abdülkadir Söğüt

Ey Gönül!
Ne zaman *gönlünü* ve *özünü* *sevgiliye* adayabildin,
rıza makamına bir adım atabildin!

Hacı Yasin AYDEMİR

SİLSİLE-İ ALİYYE EFENDİLERİMİZ

1- Hz. Muhammed Mustafa (S.A.V.)

(Ahmed-i Mahmud Muhammed Mustafa (s.a.v.)

2- Hz. Ebubekir (R.A.)

(Abdullah, Câmiu'l Kur'an, es-Siddîk, el-Atik)

3- Selman-ı Farisi (R.A.)

(Nesebi; Mabeş bin Buzahşah bin Mursilan bin Behbudah bin Firüz'dur. Lakabı Selman-ül Hayr, künyesi ise Ebû Abdullah'tır.)

4- Kasım İbn-i Muhammed (R.A.)

(İmam Kasım el-Fakih diye de anılır.)

5- Ca'fer-i Sadık (R.A.)

(Câfer-i Sâdık bin Muhammed Bakır bin Ali Zeynelâbidîn bin Hüseyin bin Ali bin Ebû Tâlib, künyesi Ebû Abdullah'dır. Tâhir, Fâdıl gibi lakabları vardır. En meşhûr lakabı, "Sâdık"tır.)

6- Bayezid-i Bistami (R.A.)

(Sultân-ül-Ârifîn lakabıyla meşhûrdur. Künyesi, Ebû Yezîd'dir. İsmi Tayfûr)

7- Hasan Harakani (K.S.)

(Künyesi Ebû'l-Hasan, ismi Ali bin Câfer'dir)

8- Ebu Aliyyül Farmadi (Hz.)

(Fadl bin Muhammed')

9- Yusuf Hemedânî (Hz.)

(İsmi, Yûsuf bin Yâkûb Hemedânî olup, künyesi Ebû Yâkûb'dur.)

10- Abdülhâlik Gucdüvani (Hz.)

11- Arif-i Riveğeri (Hz.)

12- Mahmud-u Fağnevi (Hz.)

(Mahmud-u İncirfağnevi)

13- Ali Ramiteni (Hz.)

(Ali Râmitenî hazretleri Pîr-i Nessâc ve Azîzan diye de anılır.)

14- Muhammed Baba Semmasi (Hz.)

15- Emir Külâl (Hz.)

16- Muhammed-i Bahaeddin Nakşibend (Hz.)

(İsmi, Muhammed bin Muhammed'dir. Behâeddîn ve Şâh-ı Nakşibend gibi lakapları vardır.)

17- Alâeddin-i Attar (Hz.)

(İsmi Muhammed bin Muhammed Buhârî, lakabı Alâeddîn'dir)

18- Yakûb-u Çerhî (Hz.)

(İsmi, Yakûb bin Osman bin Mahmûd' dur.)

19- Ubeydullah-ı Ahrâr (Hz.)

(İsmi, Ubeydullah bin Mahmûd bin Şihâbüddîn'dir. Ahrâr lakabıyla ve Taşkendî nisbesiyle tanınmıştır.)

20- Muhammed Zahid (Hz.)

(İsmi, Muhammed bin Burhâneddîn'dir. Zâhid, Kâdı ve Parsa lakaplarıyla ve Semerkandî nisbesiyle bilinir.)

21- Muhammed Derviş (Hz.)

22- Hâce-i Semerkandi (Hz.)

(Hâce Muhammed Emkenegî)

23- Muhammed Bâkîbillâh (Hz.)

24- İmâm-ı Rabbânî (K.S.)

(İsmi, İmâm-ı Rabbani Müceddid-ı İki'inci Şeyh Ahmed-i Faruki Serhendi'dir.)

25- Muhammed Masum (Hz.)

(Muhammed Ma'sûm-ı Fârukî, Mecdüddîn ve Urvet-ül-vüskâ lakablarıdır.)

26- Şeyh Seyfüddin (Hz.)

(İsmi, Muhammed Seyfeddîn, nisbesi Fârûkî'dir. Muhyissünne lakabıyla meşhûr olmuştur.)

27- Muhammed Bedvani (Hz.)

(Seyyid Nur Muhammed Bedvani "El-Bedâyûnî")

28- Şemseddin-i Mazhar (Hz.)

(İsmi, Şemseddîn Habîbullah Mazhar-ı Cân-ı Cânân'dır.)

29- Abdullah Dehlevi (Hz.)

(İsmi babası, Ali, annesi Abdülkâdir, amcası Abdullah koydu. Kendisi Gulam Ali'yi tercih edip öyle anıldı)

30- Halid-i Bağdadi (Hz.)

(İsmi Hâlid, lakabı Ziyâüddîn'dir. Bağdâdî nisbesiyle bilinir. Osmânî diye de anılmaktadır. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî diye meşhûr olmuştur.)

31- Ahmed-i Siraceddin (Hz.)

(Adı Ahmed İbn-i Süleyman El-Ervâdî'dir)

32- Ahmed-i Ziyaeddin Gümüşhanevi (Hz.)

(Müellif, muhaddis, mütekellim, fakih, kutbül-aktâb, gavsül-vâsilîn Ahmed bin Mustafa bin Abdurrahman el-Gümüşhânevî)

33- Ömer-i Ziyâüddîn Dağüstani (Hz.)

34- Muhammed-i Necmeddin (Hz.)

35- Mevlana Şeyh Ahmed (Hz.)

36- Mevlana Hoca Baki (Hz.)

37- Şeyh Bedir KARAHAHAN (Hz.)

38- Hacı Kemal ARSLANKAYA (Hz.)

39- Hacı Yasin AYDEMİR

GERÇEK TASAVVUF

Sûfilerin Hâk Sözü'nü İşitmesi ve Anlaması, Allah c.c. Kelâmının Kalbe Tesir Etmesi

Şihâbuddin Sühreverdi k.s. Avarifü'l-Mearif adlı eserinde bu konu hakkında 2. Bölümde uzunca yazmıştır. Konuya şöyle başlamıştır:

Şeyhimiz Şeyhülislam Ebu'n-Necib es-Sühreverdi bize, Zeyd b. Sâbit yoluyla gelen hadis-i şerifte, Resûlullah s.a.v. Efendimiz'in şöyle buyurduğunu nakletti;

Bizden bir hadis işitip, onu ezberleyerek başkalarına tebliğ eden kimsenin Allah c.c. yüzünü ağartsın. Nice, fıkha ait malzeme ta-

şıyan kimse vardır ki, onun kendinden daha anlayışlı kimselere nakleder. Yine, nice fıkha temel olacak malzeme taşıyan kimse vardır ki, kendisi ondan istifade edebilecek anlayış sahibi değildir.

Bütün hayırların temeli, hakkı dinleyip güzel anlamaktır. Allahü Teâlâ şöyle buyurmuştur:

Eğer Allah onlar da bir hâyır(iyilik) bilseydi, elbette onlara (düşünüp anlayacakları bir şekilde hakikateleri) duyururdu. Ama onlara işittirseydi bile, (inatlarından dolayı) elbette onlar (duyduklarından faydalanmayıp, imandan) yüz çevirici kimseler olarak dönerlerdi. (iman etseler bile, sebat göstermeyip, tasdik ve kabullerinin ardından irtidâd ederek) elbette dönerlerdi. (Enfal suresi: 23)

Bu ayetin tefsirinin özünde, bazıları demiştir ki: "İşitmenin güzel ve hayırlı oluşunun alâmeti, kulun işittiği şeyleri bütün evsâfı(özellikleri) ile işitip hakikatini anlamasıdır."

Bazıları da demiştir ki: “Eğer Allah onların dinlemeye layık olduğunu görseydi, kalp ve kulaklarını, hakkı dinleyip anlaması için açardı” demişlerdir.

Yani buradan murad edilen herkesin hâk sözüne verecekleri karşılığa göre anlayışa sahip olduklarıdır. Allah Teâlâ da herkesin kalbinin ne olduğunu, ne durumda bulunduğunu çok iyi bilmektedir. Vesveselerin kendisine hakim olduğu, nefsanî arzuların içini kapladığı kimse, iyi duyma ve anlama özelliğine sahip olamaz. Yani Allahü Teâlâ bu türlü kişiye ne okuduğunu, ne de işittiğini anlama kabiliyeti vermez demektir. Sufiler, kalp ve anlayışlarını nurlandırarak, bu ilimleri alıp akıtacakları mahâl ve menfezleri hazırlarlar. Basiretleri açılınca da, hakkı güzelce işitir ve anlarlar. Bu hâle işaret olarak, Allahü Teâlâ şöyle buyurmuştur:

İşte sana! Şüphesiz ki bunda(yani sûrede anlatılanlarda) elbette büyük bir öğüt vardır o kimseye ki, onun için(gerçekleri idrak melekesine sahip) bir kalp bulunmuştur. Yahut o, (okunan ayetleri dinlerken, geflet içerisinde değil de, akli, fikri ve kalbiyle)hazır bulunan bir kişi olarak kulak vermiştir. (Kâf sûresi: 37)

Şibli rahimehullah demiştir ki: “Kur’ân’dan ancak, kalbi devamlı Allahü Teâlâ ile beraber olan ve ondan bir göz yumup açma müddetince gafil olmayan kimse hakkıyla öğüt alabilir.”

Hüseyin b. Mansûr el-Hallac k.s. demiştir ki: “Kur’ân (ve kainattan) ancak, içinde, alemlerin Rabbinin müşahadesinden başka bir düşünce olmayan kalp ibret alabilir.”

İbnu Atâ rahimehullah demiştir ki: “İbret ve öğüt alan kalp; Cenâb-ı Hakk’ın azametini tâzim(büyükliğini kabul ederek ve göstererek) ile nazar etmiş, heybeti ilâhî karşısında hayasından erimiş ve O’na giden yolda bütün masivadan(dünya makamlarına, dün-

ya nimetlerine, dünya zevklerine ve dünya işlerine olan sevgisinden) muhabbetini çekmiş kalptir.”

Hikmet ehlinde birisi, insanların dinlediklerini anlama kabiliyetlerinin birbirinden farklı oluşunu, şöyle bir misalle(benzetme ile) anlatmıştır:

Bir çiftçi torbasına doldurduğu buğday ile dışarı çıktı. Torbadan bir avuç dolusu buğday aldı. Avucundaki buğdaylardan birkaç tanesi yolun ortasına düştü. Daha toprağa karışmadan, bir kuş gelerek onları yiyip gitti. O tohumun bir kısmı üzerinde biraz toprak ve nem bulunan bir kayanın üzerine düştü. Orada çimlendi. Kökleri kayaya kadar uzadı. Fakat kayayı delip daha derine inemediği için kuruyup gitti. Tohumun bir kısmı da içinde diken(yabani ot) bulunan temiz bir toprağa düştü. Orada yetişip büyümeye başladı. Fakat yükselmeye başladığı zaman diken onu sararak daha fazla büyümesine imkan vermedi. O da sonunda sararıp çürüyerek yok oldu. Tohumun bir kısmı ise yol ortası olmayan, içinde kaya ve diken bulunmayan temiz ve verimli bir toprağa düştü. Büyüdü, gelişti ve güzelce olgunlaştı. Başak verdi.

Bu misale(benzetmeye) göre; hikmet sahibi tohum ekene, güzel ve hayır söz de buğdaya benzer. Hayır sözü işitip de onu dinlemek istemeyen kimsenin misali yolun ortasına düşen buğday gibidir. Çok geçmez, şeytan hemen adamın kalbinden kuşun tohumu kapıp kaçması gibi, kapıp kaçar ve adam o hayır sözü unuttur.

Hayrı işitip onu güzel bulan adamın misâli de; bir kaya üzerine düşen buğdaya benzer. Bu hayır söz, içerisinde amel için hiçbir azim bulunmayan kalbe iner. Sahip çıkılmadığı, gereğince amel edilmediği için kalpten kaybolup gider.

İşittiği hayır sözle amele niyetlenen adamın

hali ise; verimli toprağa düşen tohum gibidir. Ona şehvetleri musallat olup kalbini sarınca, ameline mani olur. Dikenin ekini sarıp çürütmesi gibi, şehvetler de, niyetlenen salih amelleri kalpten silip yok ederler.

Duyduğu hayr ile amel etmeye niyet edip, onu anlayan, amele yönelen ve yolda nefsanî arzularını terk eden kimsenin hâli ise; verimli temiz bir toprağa düşen buğday gibidir. Nefsanî arzularını terk ederek hidayet yoluna giren işte bu gerçek sûfidir.

Ebu'n-Necib es-Sühreverdi rahimehullah, Hasan el-Basri yoluyla, Hz. Resûlullah s.a.v. efendimizin şöyle buyduğunu nakletmiştir:

Kur'ân'da nazil olan her ayetin bir zahiri bir de batını vardır. Her bir harfin bir sınırı, her bir sınırın bir matlaı vardır.

Hadisin ravisi, Hasan el-Basri'ye: "Ya Eba Said! Matla nedir?" diye sorulduğunda, Hasan el-Basri: "Bir kavmin onu anlayıp amel etmesidir" demiştir.

Matla; öyle bir anlayış noktasıdır ki, oraya ancak ilim ve marifet ehli olanlar yükselebilir. Demek ki her kalpte, Allah'ın verdiği nur ve destekle oluşan ilahi bir anlayış şeklidir. Şihabuddin Sühreverdi hazretleri "matla"nın Allah'ı Teâlâ ile konuştuğunu müşahede(düşünerek ve hissederek) ederek ayetlerini okumak olduğunu söyler.

Süfyan b. Uyeyne demiştir ki: "İlmin ilk mer-tebesi güzelce dinlemektir. Peşinden anla-

mak, sonra ezberlemek, sonra öğrendiği ile amel etmek, sonra da bildiklerini öğretmek gelir."

İyi anlamamanın gerekleri ve edeblerinin en önemli hususları şunlardır:

1- Konuşan yani hitab eden kişiye(hatibe) sözünü bitirinceye kadar fırsat vermek, karşılık vermemek,

2- Başka bir işle, kişiyle, konuyla veya dikkatin dağılmasına sebebiyet verecek bir şeyle ilgilenmemek,

3- Konuşana yani Hatibe doğru yönelmek, onun yüzüne bakmak ve anlattıklarını dikkatlice dinlemek,

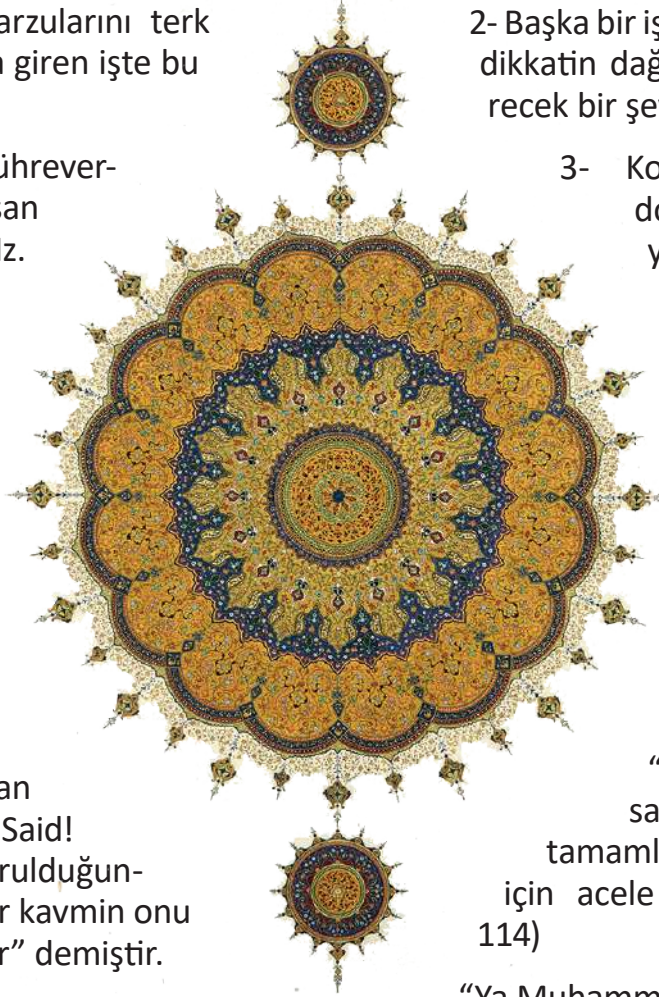
4- Anlatılanları anlayıp ezberlemek

Allahu Teâlâ, Hz. Peygamber s.a.v. Efendimiz'e bu hususta şu edebleri ve hususları emretmiştir:

"Ey Resûlüm! Kur'ân sana vahyedilirken, vahiy tamamlanmadan, unutmamak için acele etme!" (Tâhâ suresi: 114)

"Ya Muhammed! Cebrail sana Kur'ân ayetlerini okurken, unutmamak için acele edip o bitirmeden tekrar etme! (Kıyâme suresi: 16)

Anlaşılabacağı üzere Allah c.c. Efendimiz s.a.v.'e nasıl dinlemesi gerektiğini, nasıl ezberlemesi gerektiğini ve nasıl kayıt altına alması gerektiğini açıkça söylemiştir. Aynı şekilde nasıl dinlenir, nasıl ezberlenir ve nasıl kaydedilir sorularının cevabını böylece bizler de Pey-

gamber Efendimiz s.a.v.'den almış oluyoruz. Demek ki her daim anlatım yapanı sonuna kadar dinlemek çok önemlidir.

Özetle dinlemek ve anlamak kalbe göredir. Akla veya zekâyâ göre değildir. Allahü Teâlâ'nın dinlemeyi ve anlamayı murad etmeside kişinin kalbine göredir. Anlaşıyor ki kişinin Hâk sözünü işitmesi tasdik etmesidir. Anlaması ise bu sözü uygulamasıdır. Farklı anlamak ise kalbin derecesine göredir. Üstünlük her vakit takvâdadır. Rabbim bizlere Hâkk sözü hakkı ile işitip anlamayı nasip eylesin. Amin.

Selçuk Şahinler

Kaynaklar

Kurân-ı Mecid ve tefsirli meâl-i âlisi

Mahmut Ustaosmanoğlu

Avarifü'i-Mearif (Gerçek Tasavvuf)

Şihabuddin Sühreverdi

HIKMET PİNARINDAN

Bir zaman Ali Ramiteni hazretlerinin evinde 2-3 gün yiyecek bir şey bulunmadı. Evdekiler açlık sebebiyle çok üzülüyorlardı. Gelen misafire de evde ikram edecek bir şey yoktu. O sırada Ali Ramiteni hazretlerinin talebelerinden yiyecek satan bir genç, pirinç doldurulmuş bir horoz hediye getirdi. Genç yalvararak şöyle dedi:

Bu yemeği sizin ve yakınlarınız için hazırladım. Eğer hediyemizi kabul buyurursanız, bizi memnun edersiniz.

Ali Ramiteni hazretleri bu nazik zamanda gelen yemekten son derece hoşnut oldu. Talebesine iltifatlarda bulunarak çok duâ etti. Bu yemeğide misafirine ikram ederek ağırladı. Misafir gittikten sonra talebesini çağırtdı. Dedi ki:

Evladım getirdiğin bu yemek, sıkıntılı bir anımızda imdadımıza yetişti. Senin de bizden muradın ne ise lütfen söyle, isteğin nedir? Çünkü şu an hacet kapısı açıktır.

Genç talebesi ise:

Zahirde ve bātında size benzemekten başka bir muradım ve arzum yoktur. Beni bu muradıma kavuşturmanızı istirham ediyorum efendim.

Dedikten sonra Ali Ramiteni hazretleri :

Çok zor ve ağır bir iş arzu ettin. Bunun yükünü kaldıramazsın. Üzerimizdeki yük, senin omuzlarına çökecek olursa ezilirsin. İstersen başka bir istekte bulun.

Şeklinde telkinde bulunur. Genç talebesi:

Dünyada tek muradım aynı sizin gibi olmaktır. Size benzemekten başka bir şey beni tatmin etmez. Buna rağmen siz nasıl buyurursanız öyle olsun. Sizin takdirinize razıyım.

Diyerek edep ile kalbinin bu istek ile mutmain olacağını söyledi. Ali Ramiteni hazretleri ise “Peki evladım” diyerek elinden tuttu ve hususi halvethanesine girdiler. Yüzyüze oturarak talebesine

teveccüh buyurdu ve talebesi bir müddet sonra zahir (dünyevi) ve batında (manevi) Allah’ın kudret sıfatının tecellisi ile Ali Ramiteni hazretlerinin şekline girdi. Hâllerine kavuştu. Fakat aşktan sarhoş olup kendinden geçti. Bu hâl üzere 40 gün daha yaşayıp 41. gün can teslim ederek Hâkk’a yürüdü.

Ali Ramiteni hazretleri talebesine bir anda kendi makamlarını verip, kendisi gibi yaptığı için, bu olaydan sonra üstada iki aziz manasında kullanılan “AZİZAN” denilmiştir.

Selçuk Şahinler

Kaynak

İslam Âlimleri Ansiklopedisi

İhlas matbaacılık

VELİLERDEN DERSLER

Mevlana Halid-i Bağdadi k.s. hazretleri Bağdat'ta ki bir talebesine gönderdiği mektubunda şunları yazmıştır.;

Size önemle sünnet-i seniyyeye yapışmanızı, cahiliyye adetlerinden ve pek aşağı olan bid'atlerden sakınmanızı, gösteriş işlere kapılmamanızı, halktan bedeni beslemeye çok ehemmiyet verenlere, kendilerinden bir şey beklemek suretiyle makam ve mevki sahipleri ile görüşmeyi terk etmenizi tavsiye ederim. Çünkü bu şekilde onlarla görüşmek, onların lekelendiği şeylerle sizin de lekelenmenize sebep olur. Yapmak mecburiyetinde olduğunuz iki bozuk işle karşılaştığınızda en hafif olanını yapmak lazımdır. Devlet reislerine dil

uzatmayınız, onların iyilikleri(iyi kimseler olmaları) için dua ediniz. Çünkü onların iyiliği, sizin iyiliğinize vesile olur. Şunu iyi biliniz ki, sizin bana en sevgiliniz, dünya ehline alakası en az olanınız, başkasına yük olmayanınız, fıkıh ve hadisle maşgul olanınızdır.

Selçuk Şahinler

Kaynak:

İslam Âlimleri Ansiklopedisi - İhlas
Matbaacılık

İBADETİN DOĞRUSU

SEHİV SECDESİ

Sehiv secdesi, namazda yanılma, unutma veya dalgınlık gibi durumlar yüzünden namazın sonunda yapılan secdedir. Namazda, unutarak bir rüknün geciktirilmesi, tekrarlanması veya öne alınması ya da bir vacibin terk edilmesi, geciktirilmesi

veya değiştirilmesi halinde noksanlığın telafi edilmesi için sehiv secdesi yapılması vaciptir (el-Fetâva'l-Hindiye, I, 138 vd.).

Sehiv secdesinin yapılış şekli şöyledir: Namazın son oturuşunda tahiyyât okunarak sağ tarafa selam verilir ve hiç ara vermeksizin, tekbir

getirilerek secdeye varılır. Burada üç kere "Sübhâne rabbiye'l-â'lâ" denilir. Sonra tekbir getirilerek oturulur, tekrar "Allahü ekber" denilerek ikinci defa secdeye varılır ve üç kere "Sübhâne rabbiye'l-â'lâ" denilir ve "Allahü ekber" denilerek oturulur. Bu oturuşta, "Ettehiyyâtü, Allahümme salli, Allahümme

bârik ve Rabbenâ âtinâ...” zikir ve duâları okunarak önce sağa, sonra sola selam verilir. Sehiv secdesine gitmeden önceki oturuşta da sallî-bârik ve diğer duâları okumak caizdir. Sehiv secdesinin, her iki tarafa selam verdikten sonra yapılabileceği görüşünde olanlar bulunmakla beraber; cumhur, sadece sağ tarafa selam verdikten sonra yapılmasını tercih etmektedir (Mevsîlî, el-İhtiyâr, I, 247; el-Fetâva'l-Hindiyye, I, 139; İbn Âbidîn, Reddû'l-muhtâr, II, 540 vd.).

Cemaatle kılınan namazlarda cemaatin yanlışlıkla dağılması için, yalnız sağ tarafa selam verdikten sonra sehiv secdesi yapılması daha faziletlidir ve ihtiyata uygundur.

Hanefî Mezhebine Göre Sehiv Secdesini Gerektiren Haller:

1 – Fâtiha'dan sonra zamm-ı sûre okumadan rükû'a gitmek. Rükû'da iken hatırlarsa, doğrulup sûreyi okur, sonra tekrar rükû'a gider. Namazın sonunda da sehiv secdesi yapar.

2 – Unutarak Fâtiha'yı iki kere okumak.

3 – Vitir namazlarının tekbir ve kunut duâsını unutmak. Rükû'da iken hatırlarsa, doğ-

rulup kunut okumaz. Sonunda sehiv secdesini yapmakla yetinir.

4 – Dört rek'atlı namazlarda, iki rek'at kıldıktan sonra oturmayı unutarak üçüncü rek'ata kalkmak, yani, ilk oturuşu terketmek. Bu durumda bakılır: Eğer namazı kılan kişi tamamen kalkmış veya kalkmaya daha yakın bir durumda ise, oturmaz; namazı bitirip sonunda sehiv secdesi yapar. Eğer oturmaya daha yakın bir halde ise, oturur; sonunda da sehiv secdesi yapmaz. Tam kalktıktan sonra oturmak ise, namazı bozar.

5 – Birinci oturuşta Tahiyât'ı okuduktan sonra hemen kalkmayıp salâvatları ve duâları okumak yahut da bir rükün eda edecek kadar gecikmek. Bu durumda eğer salâvattan okunan kısım bir cümle teşkil eder ise (Allahümme sallî alâ Muhammedin demek gibi) namazın sonunda sehiv secdesi yapılır. Fakat okunan kısım bir cümle teşkil etmemişse, sehiv secdesine gerek yoktur.

6 – Dört rekatlı farz namazlarda, son rekatta oturmaksızın beşinci rekata kalkılacak olsa, beşinci rekatin kıyam, kıraat ve rükû'u tamamlanıp secdeye gidilmedikçe, dö-

nüp tekrar oturulur. Tahiyât'dan sonra selâm verilip sehiv secdesi yapılır. Çünkü bu durumda farz olan son oturuş tehire uğramıştır. Fakat beşinci rekât için secde yapılmış olursa, bu namaz nafileyeye döner. Artık buna bir rekât daha ilave ederek, altı rekâtlık bir nafîle namazı kılınmış olur. Dolayısıyla sehiv secdesi de gerekmez. O farzı yeniden kılması gerekir.

7 – Dört rekatlı bir farz namazın son kadesinde teşehhüd miktarı oturduktan sonra kalkan kimse, hemen oturup selâm verir. Tekrar Tahiyât okumasına gerek yoktur. Hatta oturmadan ayakta bile selâm verebilir. Zira farz olan oturuşu yapmıştır. Yalnız ayakta selâm vermekle sünneti terketmiş olur. Sonunda ayrıca sehiv secdesi de lazımdır. Çünkü selâm te'hire uğramıştır.

8 – İmama sonradan yetişen kimse, kendi kıldığı rekâtlar içinde hata yaparsa, o hatası için sehiv secdesi yapar.

9 – İmamin, açıktan okuması vacib olan yerlerde gizli; gizli okuması vâcib olan yerlerde de açık okuması... Mesela, öğle namazında Fâtiha ve zamm-ı sûreyi sesli okuması, akşam namazında da içinden okuması gibi. Namazdaki

tesbih ve tekbirlerin cehren (sesli) okunması, sehiv secdesini icab ettirmez.

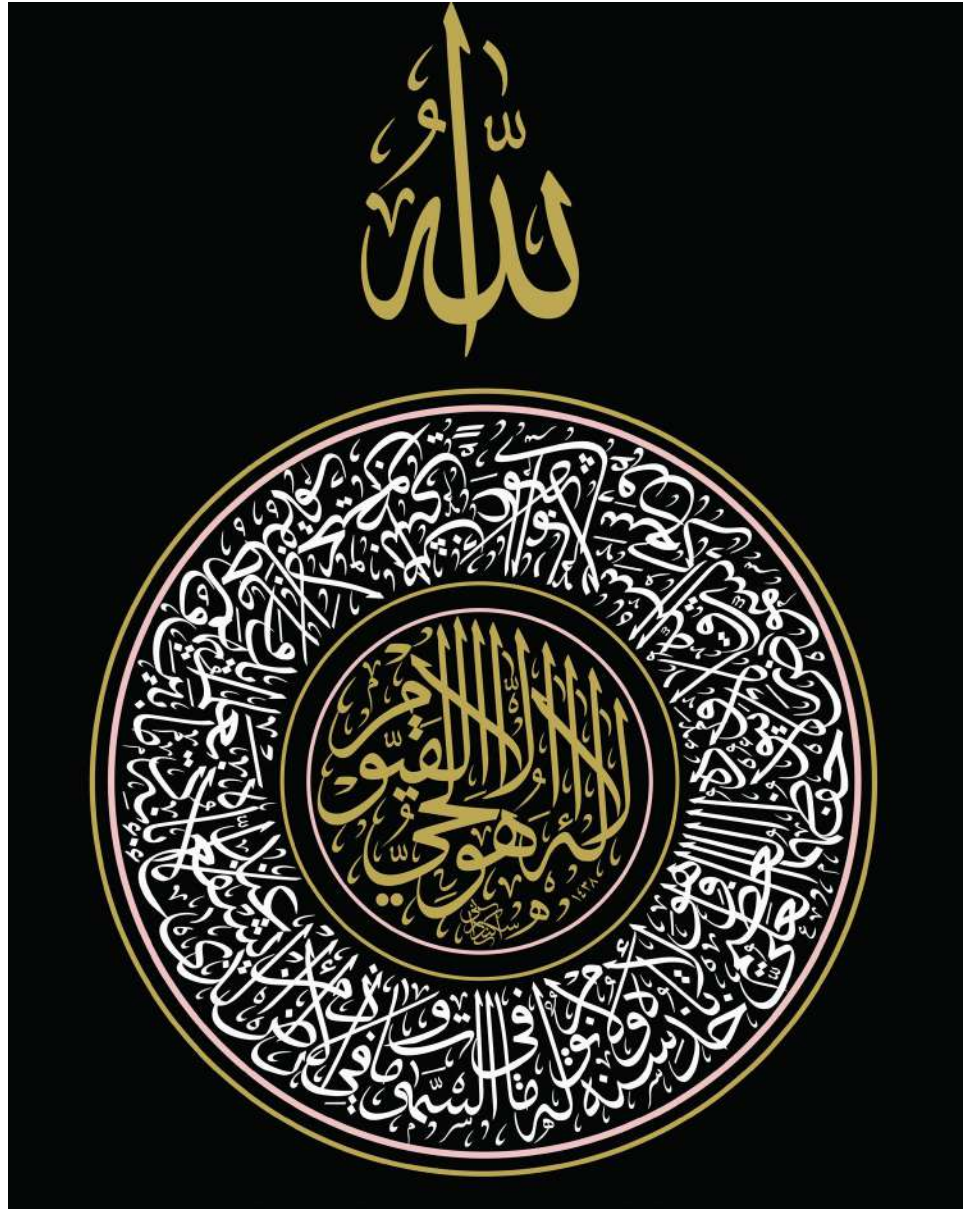
10 – Namaz içinde Fâtiha okunduktan sonra, hangi âyet veya sureyi okuyacağı bir müddet tefekkür edilse, sehiv secdesi icab eder. Çünkü vacib te'hire uğramıştır. Bu süre bir ayet okuyacak kadar veya bir rüku ve ya secde yapacak kadar bekleme süresi esas alınır.

Bir rüknü veya bir vacibi yerine getirirken meydana gelecek bir dalgınlık ve bir düşünce ise, sehiv secdesi gerektirmez.

11 – Ta'dîl-i erkânın terki, sehiv secdesini gerektirir.

12 – Namazda sehiv secdesi icab eden birkaç hatadan dolayı tek sehiv secdesi yeterlidir.

13 – Herhangi bir namazın bir rüknünü tekrar etmek, sehiv secdelerini gerektirir. Bir rekatta iki defa rüku veya üç defa secde yapılması gibi. Birinci ve ikinci rekatlarda Fatiha'nın tekrarlanarak okunması veya arka arkaya okunması veya rüku, secde ve teşehhüdde Kur'ân okunması da böyledir. Fakat üçüncü veya dördüncü rekatlarda Fatiha'nın iki defa okunması

veya bunlarda Fatiha ile beraber başka bir surenin de okunması yahut yalnız başka bir sürenin okunması sehiv secdelerini gerektirmez. Çünkü bu takdirde bir vacib terk edilmiş veya geciktirilmiş ve Kur'ân da meşru olan yerin başkasında okunmuş olmaz. Ancak bu halde rekatlar, önceki, rekatlardan daha fazla uzatılmış ve cemaatede ağırlık verilmiş olursa, kerahetten korunmuş olmaz.

Sehiv secdesinde, iki secde ile Tahıyyât'ı okumak ve selâm vermek vacibdir. Tahıyyât'dan sonraki salâvat ve duâlar ve secdedeki tekbirler ve tesbihler ise sünnettir.

Ali AKKOÇ

HANIM VELİLERİN ÖRNEK HALLERİ

ÜMM-Ü HARUN

Hicri 3. asrın Şam-
lı Hakk dostlarından... Daima Allah'a karşı bir korku içindeydi. İşi gücü ibadetti. Gıdası yalnız katıksız ekmektir. "Beni yalnız gecenin gelişi sevindirir" derdi. Gündüz olunca gama boğulurdu. Çünkü her gece sabaha kadar ibadet eder ve "Seher vakti olunca Ruh kalbime girer" derdi. Bir defa gündüzün evden dışarı çıktı: "Tutun şunu!" diye bir ses kulağına geldi ve bu sesin tesirinden düşüp bayıldı. Bir defasında da yolu, çöle düşmüştü. Ansızın bir aslanla karşılaştı. Hiç şaşırmadı ve korkmadı.

"Bende, rızkın varsa, ye!"

dedi. Aslan öylece baktı ve bir şey yapmadı, sonrasında da oradan ayrıldı.

MUAZE-İ ADEVIYE

Sabah olunca, 'İşte bu, son günüm!' derdi ve "Belki bu gün ölürüm!" diye de eklerdi. Akşama kadar uyumazdı. Akşam olunca da, "İşte bu gece ölebilirim!" derdi ve sabaha kadar uyuyamazdı.

Uyku basacak olsa, kalkar, evin içinde dolaşmaya başlardı. Gafil ölüp gitmekten ve uykuda ölmekten korkardı. Nefsi ağır basacak olsa şöyle nefesine seslenirdi: "Ey nefsim, biraz sabırlı ol; yakında uyuyacaksın. Uyku işte şu-

rada, önünde, biraz bekle!" Geceli gündüzlü olarak kıldığı namaz altı yüz rekattı bulurdu. Kocasını öldükten sonra evinde artık yatak serilmez oldu. O günden sonra ta ki ölünceye kadar hiç yatak yüzü görmedi.

Ayşegül Kor

Kaynak:

Evliyalar Ansiklopedisi (Tabakatü'l-Kübra) – İmam Şarani

MÜZEKKİN-NÜFUS SOHBETİ

İlk sayımızda fasıkların hallerinden bahsetmiştik. Nefsi emmare üzere olan fasıkların(günahkârların) durumları ve akıbetlerinin ne olabileceğini anlatmıştık. Şimdi de nefsi emmarede bulunan kâfir ve münâfıkların durumundan söz edeceğiz.

Kâfirler ve münâfıklar cehennemnin en alt tabakasına girerler ve orada ebedi olarak kalırlar. Kur'ân-ı azim de:

“Allahu Teâlâ, münâfıkları ve kafirleri cehennemde bir

araya toplayacaktır.” (Nisâ süresi; 140) buyurmuştur. Başka bir ayeti kerimede ise:

“Şüphesiz, münâfıklar cehennemnin en aşağı katındadırlar” (Nisâ süresi; 145) buyurmaktadır.

Kâfirlerin içinde kimler vardır denildiğinde elbette ki herkesin bildiği gibi; putpe-restler, Allah'ın kelamını ve Resûlullah'ı inkar edenlerdir. Allah'a şirk koşanlardır. Allah'ı haşa yok sayanlar yani ateistlerdir. Bu topluluk bellidir. Bunların yanında bir

de küfür söz söyleyip, söylediğinden de tövbe edip dönmediği gibi küfür sözün üzerinde ısrar edenler de kâfirdirler. Ne'uzubillah dünyadan iman ile ayrılamazlar. Küfür üzere kâfir olarak ölürlər. Küfür söz nedir? Küfür örtmek demektir. Allah kelamını yalanlamaktır. Allah c.c. gönderdiği hak din olan islamın sabit olan ahkâmını ve kurallarını örtmek yani yalanlamaktır. Allah c.c. bu kişileri de kâfirler arasında tutmaktadır.

Münâfıklar ise iki türlüdür:

Halk içinde namaz kılar, oruç tutar, islâm üzere görünür. Fakat kendi kafalarına ve inançlarına göre birileriyle karşılaştıklarında ya da buluştuğlarında birbirlerine küfürlerini açıklarlar. Küfür kelimeleri söylerler. Bu kişilere örnek, cebriler, kaderiler, hurufiler, ibahiler, hululiler ve bunlara benzer inançta olanlardır. Bu kişilerin sözlerine itibar edilmez. Allahü Teâlâ buyurmuştur ki:

“O ateşe ancak Hâkkı yalayan, peygamberleri inkar eden, iman ve ibadetten yüz çeviren talihsiz kâfirler girer” (Leyl süresi; 15-16)

Resûlullah s.a.v. buyurmuştur ki: “Üç özellik(huy) kimde varsa, o münâfıktır”

İnsanda bu üç özellikten birisi bulunur. Bundan da tövbe etmezse münâfıklıktan

kurtulamaz. Namaz kılsa da, oruç tutsa da, kendisini ne kadar müslüman zannetse de müslüman olamaz. (Yani buradan insanın münafık olduğunun farkına varamadığını da anlayabiliriz. Allah basiret gözümüzü açsın. Amin.) Bu üç özellik nedir?

1-Sözü yalan ile doludur. Yalandan ibarettir. Halk arasında yalancı olarak bilinir. Bu kişiler yalan yemin de ederler.

2-Söz verdiğiinde sözünde durmaz. Halk arasında da sözüne itimat edilmez. Hiç bir sözün onun için ehemmiyeti yoktur.

3-Emanet verildiğinde, emanete sahip çıkmaz. Emaneti korumaz. Hatta kendi çıkarı için kullanır.

Bunların yanında iki özellik daha vardır. Bu özellikler de nifaktan yani geçimsiz olmaktır. Bu ikisi ise:

1-Ne zaman anlaşma yapsa, anlaşmayı bozar. Anlaşmaya sadık olmaz.

2-Biri ile kavga etse yada tartışsa (çekişse), o kişiye kötü sözler söyler. Yani söver, küfür eder.

Müslüman olan kimselerin bu kötü sıfatlardan(huylardan) sakınmaları gerekir. Nefis emmarelikten vazgeçmedikçe kurtulamaz. Kurtulması da mümkün değildir. Emmare nefis sahibini hayr

işlemeye sevk etmez. Daima şehvet ve nifaka götürür. Em-marenin manası “Emir” yani “Buyurucu” demektir. Bu da istediğini yaptırır demektir. Demek oluyor ki kim nefsin isteklerini yapıyorsa bilsin ki Allah korusun ya fasıktır, ya kâfirdir ya da münâfıktır.

Yapmamız gereken şey nefsimizi bilmektir. Nefsimizin kötü ve çirkin ahlâkını görmeliyiz. Bunlardan kurtulmalıyız. Güzel ahlâk sahibi olmalıyız. Nefis Allah’ı bilmez. Allahu Teâlâ hadisi kudside buyuruyor ki:

“Ben bir gizli hazine idim. Bilinmeyi diledim. Onun için bu halkı yarattım.”

Buradan anlaşılan şudur ki,

tüm yaratılanlar Hâkkı bilmek için yaratılmışlardır. Allah c.c. bilmeyen ve onun birliğine inanmayan yoktur. Herkesin kendi halince marifeti ve marifetten nasibi vardır. Marifet ise hakikattir. Hakikat ise Allah’ın zatına ve sıfatına mahsus bir ilimdir.

Selçuk Şahinler

Kaynak:

Tam Müzekkin-Nufüs

Eşrefoğlu Rumi

GÖNÜLLERE HİTAB

Peygamberler veya veliler tövbeyi kabul eden makamlar değildir!

Size şu olayı anlatayım. Hazreti Resûlullah s.a.v. zamanında. Bir genç geliyor. Bu genç Hazreti Resûlullah'ın kapısında ağlarken Hazreti Ömer radiyallahu anh rast geliyor. Ama öyle bir ağlıyor ki...

Hazreti Ömer: Genç niye ağlıyorsun.

Genç: Resûlullah s.a.v. ile görüşmek istiyorum.

Hazreti Ömer: E gir!

Genç: Giremem.

Hazreti Ömer: Niye giremezsin?

Genç: E giremem.

Hazreti Ömer: Ama görüşmek istiyorsun. Girmeden de görüşemezsin.

Genç: Ya ne biliyim.

Ama öyle bir ağlıyor ki... Tabi Hazreti Ömer huzuru Resûlullah'a giriyor o zaman. "Ya Resulallah kapıda bir genç var. Ama nasıl ağlıyor. Gir dedim giremiyor da." diyor. Resûlullah s.a.v. "Al gel onu bana" diyor. Alıp geliyor genci huzuru Resûlullah'a. Tabi genç çekingen. Bakıyor Hazreti Peygamber, anlıyor konuşamadığını. "Ömer bizi yalnız bırak" (Hz. Ömer çıkıyor.) diyor. Evet diyor ne istiyorsun? Ya Resûlullah... tabi ağlıyor genç.

Genç: Ben bir günah işledim.

Resûlullah s.a.v. : Ne işledin?

Genç: Diyemem.

Resûlullah s.a.v.: Ama söyle tövbe et. Allah tövbeleri kabul edendir.

Genç: Ya Resûlullah öyle büyük bir günah işledim ki, Allah benim tövbemi kabul etmez.

Hazreti Resûlullah bunları duydukça daha bir şey oluyor. Allah'ın mağfiretinin, rahmetinin genişliğinden bahsediyor gence. "Allah her şeyi bağışlar. Allah her şeyi bağışlar. Rahmeti çok bir padişah. Beraber istiğfar edelim" diyor. Ne demek ya Sübhanallah! Genç artık tatmin oluyor huzuru Resullullah'ta. Diyor ki:

"Ben mezar kazıcıyım Ya Resûlullah. Hani mezarın kefenini çalanlardan." Düşünün yani o kadar yokluk var. O bezi satacak, yani kefeni, bununla para kazanacak. Böyle bir meslek varmış zamanında. Resûlullah s.a.v. "Bu kadar mı?" diyor. Genç: "Yok Ya Resûlullah! Dün bir genç bayan defn edildi(gömüldü). Bende onun kefenini çalmak için mezarını kazdım ve nefsimi yenik düştüm. Onu da ifal ettim diyor." Ama Bunu dinlerken Hazreti Resûlullah şöyle yaparmış, kafayı sallarmış sağa sola. O kadar sinirlenmiş ki bu amele, o kadar sinirlenmiş! "Vallahi cehennemine ne kadar da çok hak ediyorsun!" demiş, genç bunları anlatırken. Bunu da duyan genç iyice yıkılmış orada Hazreti Resûlullah'ın bu halini ve cümlesini duyan genç iyice yıkılmış orada. Hazreti Resûlullah, hikayesi biten gence "Çık dışarı!" diyor. Evet "Çık dışarı!" diyor!

Genç ümitsiz bir şekilde dışarı çıkıyor. Kendini orada bir dağa kapatıyor. Artık Hazreti Resûlullah aleyhissletü vesselam da böyle dediğine göre, Mevlâ beni affetmez diyor. Ama durmadan tövbe ile meşgul oluyor. Olsun diyor yine de ölüm gelsin beni tövbe üzere bulsun diyor. Çok pişman oluyor. Ben bir daha da zaten Medine'ye dönemem diyor. Yaklaşık 1 ay 40 gün geçiyor. Diyor ki genç dayanamıyor artık. "Ya Rabbi dayanamıyorum artık!" diyor duâ ediyor genç. Eğer benim tövbemi kabul etmediysen, benim tövbemi kabul etmediysen Ya Râb! Bir ateş gönder, beni şu dünyada yak!" diyor. Yani benim tövbemi kabul eylemediysen beni şurda

yak Ya Râbbi diyor. "Ama tövbemi de kabul eylediysen Ya Râb! Habibine haber gönder de yüzüne, yanına çıkabileyim!" diyor.

Tabi Cebrail aleyhisselam geliyor Hazreti Peygambere. Ya Resûlullah! Allah'ın sana selamı var. Hani bir genç vardı buraya geldi. Tövbe etmek istedi de sen böyle böyle yapmış idin. "Evet" diyor Hazreti Resûlullah. Cebrail aleyhisselam yine soruyor, "Biliyormusun o nerede?" Resûlullah s.a.v. "Bilmiyorum ya Cebrail?" diyor. Cebrail aleyhisselam:

"Şu dağda. O gün bu gündür gözyaşı döküyor tövbe ediyor ve biliyormusun sen ona, "Vallahi cehennemine ne kadar da çok hak ediyorsun!" demiştin. Allahü Zülcelal Hazretleri diyor ki, Habibime haber ver ben o genci affettim. O da affetsin."

Hemen çağırıyor sahabesini gelin buraya şu dağa çıkın. Bir genç var, alın gelin buraya diyor. Gidiyorlar sahabe efendilerimiz. O gencin ismi aklımda yok, ama islam tarihinde var. Alıp geliyorlar. Kapıda karşıyor Peygamber s.a.v. Efendimiz. Kapıda karşıyor, sarılıyor, ağlıyor. "Sen ne güzel bir gençsin. Senin tövben ne kadar güzel" diyor. "Senin tövben ne kadar güzel" diyor. İşte konu şu! Tövbe etmekteki makam, bir mürşid değildir! Bir peygamber değildir! Allah Teâlâ'dır! Ancak bunlar bir dayanışma vesilesidir, yardımlaşma vesilesidir elhamdulillah. Biz de bunu böyle biliyoruz!..

Hacı Yasin Aydemir

HAYÂTÜ'S SAHÂBE'DEN

İslâm'a Davet Ettiği Kureyş Reislerinin Hz. Peygamber'le Mücadeleleri ve Hz. Peygamber'in Onlara Cevabı

Rebia'nın oğlu Utbe ve Şeybe, Harb'in oğlu Süfyan, Abduddar oğullarından bir kişi, Ebu'l Esed kabilesinden Esved bin Abdulmuttalib bin Esed ve Zem'a bin Esved, Velid b. Vail, Haccacoğulları Nebih ve Münebbeh (bunların ikisi de Beni Sehim

kabilesindendi) güneşin batışından sonra Kâbe'nin yanında bir araya geldiler ve birbirlerine dediler ki: "Muhammed'e bir kişi gönderelim de gelsin, onunla konuşalım. Onunla tartışalım ki bundan böyle onunla ilgili icraatlarımızdan ötürü mazur görülelim". Böylece Rasûl-ü Ekrem'e şu haberi gönderdiler: Kavminin ileri gelen eşrafı, senin için bir araya

gelmişler, seninle konuşmak istiyorlar!" Rasûl-ü Ekrem süratle onlara geldi. Onlar kendi durumu hakkında yeni bir duruma varmışlar (yani İslâm'a meyletmişler) zannetmişti. Rasûl-ü Ekrem can-ı gönülden onların müslüman olmasını istiyordu. Onların doğru yolda reşid olmaları onun hoşuna gider, onların İslâm'a karşı çıkmaları, fesadları ve helakları onu üzerdi. Rasûl-ü

Ekrem onların yanına oturunca, şöyle dediler: “Ey Muhammed! Senin hakkında mazur sayılalım diye seni çağırdık. Allah’a andolsun, senin kavminin üzerine getirdiğin (felaketi) Araplardan bir kimsenin getirdiğini bilmiyoruz. Sen bizim atalarımıza küfrettin, dinimizi ayıpladın, akıllarımızı hiçe saydın. Tanrılarımıza küfrettin cemaatimizi parçaladın. Hiçbir çirkin iş yok ki onu aramıza sokmuş olmayasın. Eğer sen bu hadiseyi mal elde etmek için getirmişsen, sana mallarımızdan toplayalım, hepimizden zengin olacağın kadarını sana verelim. Eğer bunu bizim içimizde şerefe nail olmak, baş olmak için yapmışsan seni başımıza geçirelim, eğer kiral olmak istiyorsan seni kiral tayin edelim. Eğer senin bu yaptıkların cinlerden (delilikten) kaynaklanıyorsa (sana cin çarpmış olduğu için bunları söylüyorsan) ki çoğu kez böyle hadiseler olmaktadır, sen tedavi etmek için mallarımızdan verelim. Seni o cinden kurtarıncaya kadar tedavinin için çaba sarfedelim veya senin hakkında mazur sayalım! (Bu son cümleleriyle Rasûlüllah’ı tehdid ediyorlardı).

Allah’ın Rasulü onlara cevap olarak şöyle buyurdu: “Sizin söylediklerinizin hiçbiri bende yoktur. Size peygamberliği mallarınız için getirmiş değilim. İçinizde şeref kazanmak ve başınıza geçmek içinde getirmiş değilim. Kıralınız olmak içinde getirmedim. Cenabı Hak beni size peygamber olarak gönderdi. Bana bir kitap indirdi. Sizin için müjdeleyici ve uyarıcı olmamı emretti. Ben “Rabbimin risaletini (emirlerini) tebliğ ettim ve size nasihatte bulundum. Eğer bunu kabul ederseniz, bu sizin dünya ve ahirette payınız olur (hem dünyada aziz olursunuz, hem de ahirette). Eğer kabul etmezseniz, Allah benimle sizin aranızda hüküm verinceye kadar Allah’ın emrine sabır göstereceğim!”

Onlar “Ey Muhammed! Eğer sana arz ettiklerimizi kabul etmezsen, biliyorsun ki biz toprak bakımından insanların en sıkıntı içinde olanlarıyız. Mal bakımından en fakirleriyiz. Maişet (geçim) bakımından en çok zorluk içinde bulunanlarız. Öyleyse seni peygamber olarak gönderen Rabbinden iste de bizi daraltan, sıkıştıran şu dağları bizden uzaklaştırın,

memleketimizi bizim için açsın. Memleketimizde Şam ve Irak nehirleri gibi nehirler akıtsın. Atalarımızdan ölüp gidenleri bize geri göndersin. Onların içinde Kusay bin Kilab da olsun. Çünkü o doğru söyleyen bir reisti. Onlara senin söylediklerini soralım: Acaba hak mı bâtil mı konuşuyorsun? Eğer o istediklerimizi yapar da atalarımız seni tasdik ederse, biz de seni tasdik ederiz. Böylelikle senin Allah katındaki o büyük mertebeni görmüş olur da Allah’ın seni peygamber olarak (dediğin gibi) gönderdiğini anlarız” diye cevap verdiler. Bunun üzerine Hz. Peygamber dedi ki: “Ben size bunları yapmak için peygamber gönderilmedim. Ben Allah’ın bana yüklediği vazife ile size geldim. Allah’ın gönderdiğini size tebliğ ettim. Eğer kabul ederseniz bu sizin dünya ve ahiretteki payınızdır, nasibinizdir. Eğer bana karşı çıkarsanız ben, Allah’ın emrine, Allah benimle sizin aranızda hüküm verinceye kadar sabır göstereceğim”.

Kureyşliler ise şöyle dediler: “Eğer bu söylediklerimizi de yapmazsan, hiç değilse kendin için birşeyler yap. Rabbinden senin dediklerini

doğrulayan, seni bize karşı müdafaa eden bir melek göndermesini iste. Rabbinden sana bahçeler, altın ve gümüşten hazineler, köşkler vermesini iste de böylece seni çalışmaktan kurtarmış olsun. Çünkü sen maişetini (geçim) elde etmek için pazara çıkıyor, bizim çalıştığımız gibi çalışıyorsun. Böylelikle senin Allah katındaki faziletini bilmiş oluruz. Eğer iddia ettiğin gibi peygambersen bunu yap! Bunun üzerine Allah'ın Rasulü onlara şöyle dedi: "Ben bunu yapamam.

Rabbimden bunları isteyen bir kimse de değilim. Ben size bunlarla peygamber olarak gönderilmedim. Lâkin Allah beni müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdi. Eğer benim getirdiklerimi kabul ederseniz bu sizin dünya ve ahiretteki nasibinizdir. Eğer bana karşı çıkarsanız Allah aramızda hükmedinceye kadar sabredeceğim!"

Kureyşliler "O halde bizim üzerimize gökten parçalar düşür! Çünkü senin iddia ettiğine göre Rabbin isterse bunu yapar. Sen

bunları yapmadıkça biz sana iman etmeyiz" dediler. Rasûl-ü Ekrem onlara "Bu Allah'a ait bir husustur. İsterse sizin başınıza bunları getirir" dedi. Kureyşliler ise "Ey Muhammed! Rabbin bilmiyor mu ki bizler seninle oturacağız ve şu anda sana sorduklarımızı soracağız, isteklerimizi senden isteyeceğiz. Bunun için bize cevap olacak bir şeyi niçin sana takdim etmedi ve öğretmedi? Bu hususta başımıza gelecekleri niçin sana haber vermedi? Bizim kulağımıza geldiğine

göre, bunları Yemame'de ismi Rahman olan kişi sana öğretiyormuş. Yemin olsun ki hiçbir zaman Rahman'a iman etmeyiz. İşte ey Muhammed! Senin hakkında ki icraatlarımızdan ötürü artık mazur sayılırız. İyi bil ki seni bizim hakkımızdaki icraatınla başbaşa bırakmayacağız. Ya biz yahut da sen helak olacaksın!" dediler.

İçlerinden biri "Biz meleklerle ibadet ediyoruz. Onlar Allah'ın kızlarıdır" dedi. Başka biri de "Sen Allah'ı ve melekleri peyderpey getirmedikçe sana iman etmeyiz" dedi. Onlar Rasûlüllah'a bunları söyledikten sonra Rasûlüllah onların evinden çıktı. Onunla beraber Abdullah b. Ebî Ümeyye b. Muğire b. Abdullah b. Ömer b. Mahzum da dışarı çıktı. Bu kişi Rasûlüllah'ın amcası Abdulmuttalib'in Atike isimli kızının oğluydu. Abdullah "Kavmin sana arzedeceklerini arz ettiler ey Muhammed! Sen ise hiçbirini kabul etmedin. Sonra senden kendileri için birtakım şeyler talep ettiler onunla senin Allah katındaki derecenin bilmek istediler (onu da yapmadın). Allah'a yemin ederim ki sana hiçbir

zaman iman etmem. Tâ ki sen bir merdiveni göklere dayayıp, o merdivenle göğe çıkıp, ben de sana baktığım halde göğeyi varıp beraberinde açık bir sahife ve senin peygamberliğini tasdik eden dört melek getirmedikçe... Andolsun Allah'a, eğer bunu da yapsan sanırım yine seni tasdik etmem" dedi. Sonra Rasûlüllah'tan ayrıldı. Hz. Peygamber de üzüntülü ve sıkıntılı olarak aile efradına döndü. Çünkü kavmi tarafından davet edildiğinde umduklarını bulamadı ve üstelik onların kendisinden ne kadar uzak olduklarını gördü.

Allah ve Rasûlüne davet hususunda Muhammed Yusuf Kandehlevi hazretlerinin Hayatü's Sahabe adlı eserinde, Peygamber Efendimiz'in, bütün insanların iman etmesine ilişkin çabasını anlatan çok değerli anlatımlar mevcuttur. Peygamber efendimizin sabırla İslâm'a davetini anlatan bölümler Peygamber Efendimiz'in bu hususta ne kadar sıkıntı çekip sabır gösterdiğine birer delilidir.

Hz. Ömer'in Peygamber Efendimiz'in bu tutumu karşısında ki davranışı

ve sonrasında söylediği söz, halifeliği döneminde İslâm'dan ayrılanlara karşı takındığı tavır, ashabı kiramın bu hususta ne denli titiz davrandıklarının beyanıdır.

Başta dört büyük halife olmak kaydıyla sahabe efendilerimizin, Peygamber Efendimiz tarafından İslâm'a davet edildiklerinde iman etmek için istekli olduklarını, ne kadar büyük bir sebat (kararlılık) ve sadakat gösterdiklerinin göstergesidir.

Muhammed Yusuf Kandehlevi hazretlerinin bu hususta yazdıkları gönül penceremizden kıymetli yansımalar olarak girmekte ve bizlere ab-ı hayat olmaktadır. Temennimiz bütün kardeşlerimizin bu sözü edilen bölümleri de okumaları, feyiz ve bereketinden istifade etmeleridir.

Meral ŞAHİNLER

Kaynak:

Hayâtü's Sahabe –
Muhammed Yusuf
Kandehlevi

AKAİD

İMAN ARTAR VEYA EKSİLİR Mİ?

“Ameller artar ama (inanılması lazım gelen şeyler bakımından) iman ne artar ne de eksilir.”

İman fazlalık ve noksanlık kabul etmez. Çünkü iman, tam bir teslimiyet ile tasdik etmekten ibarettir. Bu ise, fazlalık ve noksanlık kabul etmez. Bir kimsede tasdik varsa, mümindir, yoksa kâfirdir.

Şu ayeti kerime ise, imanın artmasından bahsetmektedir;

“Müminler ancak onlardır ki, Allah anıldığı zaman yürekleri titrer. Karşılarında Allah'ın ayetleri okununca bu, onların imanını artırır. Onlar, ancak Rabb'lerine dayanıp güvenirliler” (Enfal süresi ,2)

Bu ve benzer ayetler, imanın nurunun artacağına işaretler. Aynı şekilde, kötü ameller de kalbi karartır ve imanın nurunu azaltır.

İman artıp eksilmez. Ancak iman, kuvvetli ve zayıf olabilir. Mesela, Peygamber efendimizin imanı ile diğer bütün insanların imanı bir değildir. Aynı şekilde Hz. Ebubekir'in imanı ile diğer insanların imanı bir değildir. Bunun için imanımızı amellerimizle kuvvetlendirmemiz lazımdır.

Müminler, imanda ve Allah'ı tek tanımada eşittirler. Amellerde ise, birbirinden farklı durumdadırlar.

İMANIN SAHİH VE MAKBUL OLMASININ ŞARTLARI

İmanın sahih ve kabule şayan olabilmesi için üç şart vardır;

1. İman, ümitsizlik halinde olmamalıdır. Mesela bir kimse, son nefesinde, çekeceği azabı görür ve korkusundan iman ederse, bu kimsenin imanı kabul edilmez.
2. Mümin Allah'ı reddetme ve yalancı çıkarma işareti olan

şeylerden birini yapmamalıdır. Mesela, bir kimse, Allah'a ve bütün peygamberlere inandığı halde, Hz. Muhammed s.a.v.'e inanmazsa veya namaz, oruç gibi ibadetleri reddederse, mümin sayılmaz.

3. Bir mümin, dini hükümlerin, yani emir ve yasakların, Allah'ın hikmeti icabı olduğunu kabul etmelidir.

Mesala, bir kimse herhangi bir ibadeti beğenmezse, diyelim ki; “Hac da ne imiş derse” bu kimse doğrudan doğruya islâmdan çıkar. Onun için bu gibi şeylerden sakınmak lazımdır.

Ali Akkoç

Kaynak:

Akaid Kitabı – Ömer Nefesi

*PEYGAMBERİMİZ
HZ. MUHAMMED MUSTAFA
S.A.V. EFENDİMİZİN
MUCİZELERİ*

Buhari Ebû Hüreyre'den şöyle nakleder:

Ben dedim ki:

“Ey Allah'ın Rasûlü, ben senden pek çok hadisler işitiyorum, sonra bunları unutuyorum.” Peygamberimiz bunun üzerine buyurdu ki:

“Haydi ridânı yere yay!”. Ben de derhal ridâmı yere yaydım. Peygamberimiz de ridâmın üzerine eliyle bir şey boşaltır gibi yaptı. Sonra bana:

“Ridânı topla!” dedi. Ben de topladım. Bu olaydan sonra, bir tek hadisi bile unutmadım.

Ukkâşe bin Mihsan radiyallahü anh Bedir savaşında düşman ile çarpışırken kılıcı iki parçaya ayrıldı. Resûlullah s.a.v. onun eline bir ağaç dalı verdi ve “Bununla savaş” buyurdu. Ağaç dalını eline alıp sallamaya başlayınca, iyi bir kılıç halini aldı. Bütün savaşlarda o kılıç ile savaşırdı. O kılıcı mürtedlerle yapılan savaşta şehit düştüğü güne kadar kullandı. O kılıca “Avn (ilâhî yardım)” adını vermişlerdi.

Kaynak:

Peygamberimiz'in Mucizeleri ve

Büyük Özellikleri – Celeleddin es-Suyuti

Zuhûrât-ı Bilâl-i Nâdirî – Hacı Muhammed Hilmi Kutlubay

Şevâhid-ün Nübüvve – Mevlana Abdurrahmân Câmi

SUFİLERİN MAKAM, AHLAK VE HALLERİ

MÜCAHEDE

Mücahededen kasıt şunlardır: Gayretle çalışma, çaba gösterme, nefis ve şeytan ile savaşıma, Allah yolunda düşman ile savaşıma.

Mücahedenin diğer bir adı da anlaşıldığı gibi "cihad" dır. Mücahede yapan kimseyede mücahid denir.

Mücahede konusunda yüce Allah şöyle buyurmuştur:

Bizim uğrumuzda (bize ulaşmak için) mücahede edenleri, hiç şüphesiz biz, bize getiren yollara ulaştıracağız. Muhakkak Allah, iyilik sahipleriyle beraberdir. (Ankebut süresi 29/69)

Ebu Said-i Hudri r.a. naklediyor: Rasulullah'a s.a.v., en fa-

ziletli cihadın hangisi olduğu sorulunca,

Zalim sultanın (idarecinin) yanında söylenen hak sözdür. (Ebu Davud, İbn Mace, Tirmizi)

Üstat Ebu Ali Dekkak'ın rh.a. şöyle dediğini işittim: Kim zahirini mücahede (nefsini terbiye) ile süslerse, Allah onun iç alemini müşahade ile güzelleştirir. Yüce Allah bu konuda şöyle buyurmuştur:

Bizim uğrumuzda (bize ulaşmak için) mücahede edenleri, hiç şüphesiz biz, bize getiren yollara ulaştıracağız.

Şunu bil ki, bu yola ilk girişinde mücahede sahibi değilse, o kimse bu yolun kokusunu alamaz. Ebû Osman-ı Mağribi demiştir ki: Kim mücahedeğe yapışmadan bu yolda kendisine bir şeylerin açılacağını ve bir keşf olacağını zannederse, büyük bir yanılgı içindedir.

Üstad Ebu Ali Dekkak'ın rh.a. şöyle dediğini işittim: Kim manevi terbiyeye girişinin başında ibadet ve taatle ayakta olmazsa, sonunda oturması (bir rahatlığı) olmaz.

Yine kendisinin şöyle dediğini işittim: Sufiler, hareket berekettir, demişlerdir. Bunun manası, zahirdeki çaba ve gayretler, iç alemde bereketlere sebep olur demektir.

Bâyezid-i Bistami şöyle demiştir: On iki sene nefsimin başında demircilik yaptım (Yani onu yumuşatmak, pasını gidermek ve kötü sıfatlarını temizlemek için mücahede ettim). Beş yıl kalbimin aynasını parlatmak için uğraştım. Bir yıl nefsimle kalbimin arasına girip hallerini gözetledim. Bir de baktım ki, belimde bir zünnar gözükmüyor (Bende tevhide ters sıfatlar var). On iki sene onu kesip temizlemek için çalıştım. Sonra tekrar baktım; bu defa iç alemimde bir zünnar (tevhide ters sıfatlar) gördüm. Beş sene onu kesip temizlemekle uğraştım. Onu nasıl kesip alacağıma baktım; bana bunun yolu açıldı. Sonra halka baktım, hepsini ölü (hükmünde) gördüm ve üzerlerine dört tekbir getirerek cenaze namazlarını kıldım (halka ait bütün düşünceler, sevgi, korku ve beklentileri kalbimden silip attım).

Seri-i Sekati ibadette, hiç bir gencin kendisine ulaşamayacağı bir durumda iken şu sözü söylemiştir: Ey gençler! Benim gibi ihtiyarlık yaşına gelmeden önce Allah yolunda ciddi gayret edin. Yoksa, benim zayıf düşüp ibadetten geri kaldığım gibi, zayıflar ve

hakkı ile ibadet yapamazsınız.

Hasan Kazzaz demiştir ki: bu tasavvuf terbiyesi üç şey üzerine kurulmuştur. İyice acıkmadan yemek yememek, uyku iyice bastırmadan uyumamak (geceyi ibadetle geçirmek), ve zaruret olmadıkça konuşmamak.

İbrahim b. Edhem demiştir ki: bir kimse şu altı engeli geçmeden salihlerin derecesine ulaşamaz.

1. Nimet kapısını kapatıp şiddet ve sıkıntı kapısını açmak.
2. İzzet (üstünlük) kapısını kapatıp zillet (tevazu) kapısını açmak.
3. Rahatlık kapısını kapatıp ibadet yolunda gayret kapısını açmak.
4. Uyku kapısını kapatıp uykusuzluk kapısını açmak.
5. Zenginlik kapısını kapatıp fakirlik kapısını açmak.
6. Uzun emel kapısını kapatıp ölüme hazırlanma kapısını açmak.

Ebu Amr b. Nüceyd demiştir ki: Nefsi kıymetli olanın dini kıymetsiz olur.

Ebu Ali-i Rüzbari demiştir ki: Bir sufi, beş gün aç kaldıktan sonra halini insanlara açıp ben açım diyorsa, onu çarşıya gönderin, çalışıp kazanmasını emredin (Halktan dilenmekle sufilik olmaz).

Bil ki mücahedenin aslı ve esası, nefsi alıştığı şeylerden kesip uzaklaştırmak ve bütün vakitlerde onu kötü arzularının aksini yapmaya zorlamaktır.

Nefsi hayırlardan alıkoyan iki sıfatı vardır. Biri, şehvetine yani kötü arzularına dalmak, ikincisi de taatlerden uzaklaşmaktır.

Nefis, arzularına uyup azdığında, onu takva dizgini ile dizginlemek icap eder. İlahi emirleri yerine getirmede ayak diredi mi, onu arzularının tersine sevk etmek gerekir. Nefis gazaba gelip ayaklandığında, onu haline uygun sakinleştirmek lazımdır.

Nefis kızgınlık içinde feveran ettiğinde, ona güzel ahlak ile muamele ederek gücünü kırmaktan ve yumuşaklıkla ateşini söndürmekten daha güzel sonuç veren bir davranış yoktur.

Nefis gaflet ve ahmaklık şarabını içtiği zaman, her şey ona sıkıntı verir. Bu durumda onu rahatlatan tek şey, halini ortaya koyup halka güzel ve şirin gözükmesidir. Onun bu sıfatının da kökünden temizlenmesi gerekir. Bunun için nefse, kıymetinin çok düşük, aslının basit ve işinin çirkin olduğunu hatırlatarak onu zillet cezasına çarptırmak ve böylece azgınlığını gidermek lazımdır.

Halkın bütün çabası, amel-leri yerine getirmek ve onları çoğaltmaktır. Seçkin kulların asıl hedefi ise, hallerini (gaflet ve benzeri şeylerden) temizlemektir. Açlık ve uykusuzluğun sıkıntısına katlanmak basit ve kolaydır; kötü ahlakı tedavi etmek, düşük ahlaklardan kurtulup güzel hallere yükselmek ise zor ve çilelidir.

N e f s i n a f e t l e r i içinde tedavisi en zor ve gizli olanı, onun övülmekten hoşlanmasıdır. Övülme şarabından bir yudum içen kimse, kirpikleri üzerinde gökleri ve yerleri taşır.

Nefsin övülmeyi sevdiğinin alameti, övülme kesildiği zaman tembelliğe ve gevşekliğe dönmesidir.

Büyük zatlardan biri, mahal-lesindeki mescide senelerce ilk safta namaz kılmıştı. Bir gün bir mazereti çıktı, mescide erken gidip ilk saf-

daki yerini alamadı. Geç geldiği için son safta namaz kıldı. Bundan sonra bir müddet ortalıkta gözükmedi. Kendisine bunun sebebi sorulunca şu cevabı verdi: Ben şu kadar senelik namazımı eda etmekle meşguldüm. Ben onları Allah için kıldım zannediyordum. Bir gün mescide geç geldim, namazı son safta kıldım. İnsanların beni son safta görmelerinden dolayı büyük utanç içine girdim. Bundan anladım ki, benim senelerce ilk safta namaz kılma gayretim, insanların beni görmesinden kaynaklanıyormuş. Bunun için o şekilde kıldığım bütün namazlarımı kaza ettim.

Ebu Muhammed Mürtaîş'in şöyle dediği anlatılır: Ben defalarca azıksız ve bineksiz olarak hacca gittim. Sonra bana, bütün bunlara nefsanî arzularımın karıştığı gözüktü. Bunu da şundan anladım; Bir gün annem benden içmek için su istedi, bu nefsim için geldi. Bundan anladım ki, benim yaptığım haclara nefsimin gizli arzuları karışmıştır. Çünkü, eğer nefsim kendi arzularından tamamen fani olsaydı, dinde en büyük hak olan anneye hizmet ona zor gelmezdi.

Zennun-i Mısri şöyle demiştir: Allah hiçbir kuluna nefsinin aslında zelil olduğunu göstermekten daha büyük bir izzet hali vermemiştir.

Yine Allah, bir kulunu, nefsinin zelil olduğunu görmesini perdelemekten daha büyük bir zillete düşürmemiştir.

İbrahim Havvas demiştir ki: Nefsimi ne korkuttu ise onun üzerine gittim, o işi yaptım.

Muhammed b. Fazl şöyle der: Asıl rahatlık, nefsin boş temennilerinden (ve kötü arzularından) kurtulmaktır.

Mansur b. Abdullah şöyle nakleder: Ebü Ali-i Rüzbari, halka afetler üç şeyden gelmektedir. Bunlar, tabiatın hastalanması, âdetlere yapışmak ve kötü beraberlik dedi. Ben kendisine; “Tabiatın hastalığı nedir?” diye sordum. “Haram yemektir” dedi. “Kötü âdetlere yapışmak nedir?” diye sordum. “Harama bakmak, haram şeylerden gıda edinmek ve gıybettir.” dedi. Ben “Kötü beraberlik nasıl olur?” diye sordum. “Nefsinin şehveti (kötü arzuları) galeyana gelince ona tabi olmandır” dedi.

Nasrâbâdi şöyle demiştir: Nefsin senin zindanıdır; ondan çıktığında ebediyyen rahat edersin.

Ebü'l Hüseyin Verrâk demiştir ki: Manevi terbiyeye ilk girdiğimiz günlerde Ebû Osman'ın mescidinde bulunuyorduk. O günlerde üzerinde durduğumuz en önemli işler şunlardı: İsbâr, yani bize gelen bir ihsan ve iyiliği nef-

simizden önce kardeşimize vermek. Yanımızda belirli bir yiyecek ve maddi şey varken gecelememek. Biri bize karşı kötü muamelede bulununca, ondan nefsimiz adına intikam almamak, tam aksine ondan özür dileyip kendisine tevazu göstermek. Kalbimizde bir kimseyi küçük görme duygusu belirmediğinde, gidip ona hizmet etmek ve o duyguyu kalbimizden silinip gidene kadar kendisine iyilikte bulunmak.

Ebu Hafs demiştir ki: Nefis her şeyi ile zulmettir (karanlık içindedir). Onun ışığı sırrıdır. Işığın nuru ise Allah'ın tevfiği yani özel yardımudur. Kime sırrında Rabbi'nin tevfiği yardımcı olmazsa, o bütününü karanlık içinde kalır.

Ebû Osman demiştir ki: Nefsinden herhangi bir şeyi güzel gören kimse, onun ayıp ve kusurunu göremez. Nefsinin kusurunu ancak, onu bütün işlerinde kusurlu bulan kimse görebilir.

Ebû Hafs der ki: Nefsinin ayıp ve kusurunu bilmeyen kimse ne kadar çabuk helak olur. Gerçek şu ki (üzerinde ısrar edilip istiğfar edilmeyen) günahlar, küfrün habercisidir.

Serî-i Sekati demiştir ki: Zenginlere komşu olanlardan, çarşı pazara dadanmış hafızlardan ve idarecilerden ayrılmayan alimlerden sakının.

Zennûn-i Mısırî demiştir ki:

Halka bozuk haller şu altı yoldan biriyle gelmiştir.

1. Ahiret amelini karşı niyetin zayıf olması.
2. Bedenlerinin şehvetlerinin rehini olması.
3. Ecelleri yakın olmakla birlikte, uzun yaşama düşüncesinin kendilerine hakim olması.
4. Halkın rıza ve hoşnutluğunu, Yüce Allah'ın hoşnutluğuna tercih etmeleri.
5. Kötü arzularına tabi olup peygamberleri Hz. Muhammed'in (s.a.v) sünnetini terk etmeleri.
6. Selefin ufak tefek hatalarını kendileri için bir delil yapıp onların bir sürü güzel hal ve ahlakını görmezlikten gelmeleri.

Selçuk ŞAHİNLER

Kaynak:

KUŞEYRİ RİSALESİ

İmam Kuşeyri (Abdülkerim b. Hevazin)

PEYGAMBERLERİN HAYATINDAN

HZ. YUSUF

ALEYHİSSELAM

Müthiş Bir İmtihan

Günler geçtikçe denizlerin azgın dalgaları gibi kaba-ran Züleyha'nın aşkı, tutku ve hırsla dönüşmüştü. Akli ve mantığıyla değil de, kadınlık hisleri ve ihtiraslarıyla hareket eden Züleyha, şehvetine mağlup oldu ve Onu kendine râm etmek için kadınlığını kullanmaya karar verdi. En güzel elbiselerini giyerek Yusuf aleyhisselam'ın odasına gelmesi için emretti.

Yusuf aleyhisselam Züleyha'nın odasına bir edep abidesi olarak girdi, başı önünde, gözleri ise yerde...

Önüne geçilmez bir aşk ve tutkuyla sevdiği Hz. Yusuf odasındaydı, işte karşısında duruyordu. Şehvetten kadının gözleri kıvılcım saçıyor, ihtirastan dudakları titriyordu... Şuh bir sesle fısıldadı Yusuf aleyhisselam'a:

Züleyha: Ey Yusuf! Yüzün ne kadar da güzel.

Yusuf: Rabbim böyle yaratmış. Ona sonsuz şükürler olsun.

Züleyha: Yûsuf! Saçların ne kadar güzel ne kadar alımlı.

Yusuf: Ne önemi var, bir gün mezarda çürümeyecek mi?

Kadının dikkatini mezara çekip, ölümü hatırlatıyordu ki bu işten vazgeçsin.

Ama kadın bu işi kafasına koymuş, O'nu tahrik etmeye çalışıyordu.

Züleyha: Gözlerin ne kadar güzel Ey Yusuf!

Yusuf: İnşAllah bu gözlerle Allah'a bakmak nasip olur.

Züleyha: Gözlerini yerden kaldır ve bir kere bana bak!

Yusuf: Allah'a bakamamaktan ve ebedi ağlamaktan korkarım, bakamam!

Züleyha: Benim ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, ben sana yaklaştıkça sen benden kaçıyorsun. Neden böyle davranıyorsun?

Yusuf: Rabbime yaklaşmak için senden uzaklaşmaya mecburum.

Züleyha: Sözü uzatma gel yorganımın altına gir!

Yusuf: Allah'tan korkarım, böyle bir iş yapmaktan Ona sığınırım! Hem yorgan beni

Rabbim'den gizleyemez!

Züleyha: Seni cellatlara teslim ederim, zindanlara attırırım.

Yusuf: Kardeşlerim de kuyuya atmışlardı, önemli değil. Hapishane ve cellatlar, senin bu davetinden daha iyidir. Çünkü sen beni harama çağırıyor, Rabbim'e isyana davet ediyorsun.

Kur'ân'da bu husus şöyle anlatılır:

"Evinde bulunduğu kadın, Yusuf'un nefsinden murad almak istedi. Kapıları iyice kapattı ve (onu birlikte olmaya çağırıp) "Haydi gel!" dedi. Hz. Yusuf ta: (Böyle bir iş yapmaktan) Allah'a sığınırım. Muhakkak ki, o (kocan) benim efendimdir, bana çok güzel davrandı. Doğrusu zalimler felah bulmaz. dedi." (Yusuf Süresi: 23)

Ayet-i kerimede de ifade edildiği gibi Yusuf aleyhisselama, Züleyha'nın teklifine iltifat etmedi. Züleyha kadınlığını son raddesine kadar kullanıp ısrarla Onu kendine cezbetmeye çalışsa da başarılı olamadı. Yusuf aleyhisselam, Züleyha'nın baştan çıkaran güzelliğine "hayır" dedi, "Ben Allah'tan korka-

rım, Efendime ihanet edemem" diyerek, süratle kapıya yöneldi. Allah'tan korktu ve Allah'a kaçtı Yusuf aleyhisselam...

Züleyha'nın yüreğinde müthiş bir yangın, gözlerinde ise hasret acısı vardı.

Vuslat olmayınca ikisi de kapıya koştular, önde Yusuf aleyhisselam arkada Züleyha...

Yusuf aleyhisselam kurtulmak, Züleyha yakalamak için koştular... Tam kapıya vardıklarında sırtından gömleğine yapıştı ve Yusuf aleyhisselam'ın gömleğini arkasından yırttı.

Hz. Yusuf'un eli kapıda... Züleyha'nın eli ise Hz. Yusuf'un gömleğinde... Dün kurt kaptı diye yırtık gömleği babasının ellerine bırakılmıştı, şimdi de şehvet ve ihtirasın ellerinde gömleği paramparça...

İşte tam o anda kapı açıldı ve Züleyha'nın eşine rastladılar. Şüpheli şekilde kocasına yakalanan Züleyha dehşete düştü hem suçunu örtbas etmek hem de onu elde edememenin acısıyla intikam almak için Yusuf aleyhisselam'a iftira etti. O müthiş aşk, bir anda nefret ve iftiraya dönüşmüştü. Züleyha hemen şikayette bulundu:

Meğer Yusuf'un bende gözü varmış, bana saldırdı, dedi. Sonra masum ve mağdur bir hale bürünüp kocası-

na sokularak Yusuf aleyhisselam'ın cezalandırılmasını istedi.

Kuran bu olayı şöyle anlatıyor:

"ikisi de kapıya koştular. Kadın, Yusuf'un gömleğini arkadan yırttı. Kapının yanında efendisine (kocasına) rastladılar. Kadın: "Senin ehline kötülük etmek isteyeninin cezası, zindana atılmaktan veya elîm bir azâbdan başka ne olabilir? Dedi." Yusuf Süresi: 25)

Yusuf aleyhisselam bu ağır suçlama karşısında:

"Hayır! O, benim nefsimden (murad almak) istedi" dedi.

Hâdisenin böyle gelişmesinden sonra kimin suçlu olup olmadığı araştırılmaya başlanınca, kadının yakınlarından biri söyle şahitlik etti:

"Eğer Yusuf'un gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylüyor Yusuf ise yalancıdır. Eğer Yusuf'un gömleği arkadan yırtılmışsa, kadın yalan söylemiş, Yusuf ise doğrulardandır." (Yusuf Sûresi: 26, 27)

Aziz baktı ki Yusuf aleyhisselam'ın gömleği arkasından yırtılmıştı. Odadan önce Yusuf aleyhisselam kaçmak istemiş, Züleyha ise onun gömleğini arkadan tutarak çekiştirmiş ve çıkmasını önlemek istemişti. Dolayısıyla da bu çekişme sırasında

gömlek arkadan yırtılmıştı.

Bu durum Yusuf aleyhisselam'ı zaten temize çıkarıyordu. Fakat gömleğin arkadan yırtılmasından önce, Onun edep ve terbiyesinden, hal ve ahvalinden suçsuz olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Yusuf aleyhisselam'ın haklı olduğunu anlayan Aziz, hanımına şöyle dedi: **"...Şüphesiz bu sizin hilelerinizdendir, siz kadınların hilesi ise pek büyüktür. Yusuf, sen bundan kimseye söz etme. Sen de ey kadın, günahın için Allah'tan af dile. Muhakkak ki sen günahkârlardan oldun."** (Yusuf Süresi: 28,29)

Okuduğumuz kıssa, günümüzdeki birçok meseleye dair ders (ibret) içeriyor.

Hayatımızda dünyalıkların gömleğimize yapıştığına defaatle şahit oluyoruz.

Rabbim gömleğimizi yırtmak pahasına onun rızasını tercih edebilmeyi nasip etsin...

Bu konu ile ilgili üstadımız H. Yasin Aydemir bizimle bir kıssa paylaşıyor:

Zamanında iki genç arkadaş varmış: birisinin adı Abdullah, öbürünün adı Mehmet.

Abdullah yakışıklı ve zahit bir gençmiş. Bu iki arkadaş beraber hacca gitmeye karar vermişler. O zamanlarda yolculuklar yayan veya bi-

neklerle gerçekleştirmiş. Ve aralıklarla farklı yerlerde konaklanılmış. Mekke'ye bir günlük mesafe kala bir yerde konaklamaya karar veren Abdullah ve Mehmet geçici çadırlarına yerleşmişler. Bu esnada Abdullah'ı ilgisinden dolayı takip eden ve gözle-

yen bir kadın varmış. Mehmet akşam birşeyler yiyebilmek için pazara gitmek üzere çadırdan çıkmış. Abdullah'ta eline Kur'an-ı Kerimi alıp okumaya başlamış. Mehmet'in gittiğini gören kötü niyetli kadın, fırsat bilip hemen çadıra koşmuş. Açık sa-

çık bir vaziyette Abdullah'ın çadırına destursuz girmiş. Ve Abdullah'a "benim senden bir arzum, isteğim var" demiş. Kur'an'ın başında olan Abdullah bir bakmış ki pek giyimli olmayan bir kadın bir şeyler istiyor ve onun bir dilenci olduğunu zannediyor. Bunun üzerine yanında bulunan birkaç akçe'yi (para) önüne atar ve "al git üzerine birşeyler al" der. Bunu gören kadın "ben senden para istemiyorum, nefsinden murad almak istiyorum" diyor! Yani onu zinaya davet ediyor. Abdullah bunu duyunca dehşete kapılarak ağlayıp titremeye başlıyor. Kadın bu vaziyeti görünce muradına eremeyeceğini anlıyor ve çadırı terk ediyor. Hemen ardından Mehmet dönüyor çadıra ve Abdullah'ın bu perişan halini görüyor ve ne olduğunu soruyor. Abdullah olup biteni anlatınca bu sefer Mehmet hıçkırıklarla ağlamaya başlıyor. Abdullah şaşırıp "sen niye ağlıyorsun?" diye sorunca, "Rabbime şükürler olsun iyi ki ben gitmişim pazara, eğer senin yerinde ben olsaydım, belki de senin yaptığını yapamazdım" diye cevap veriyor.

Ve bu iki arkadaş buranın uğursuz olduğuna kanaat getirip hemen kâbeye doğru yol alıyorlar. Yorgun argın kâbeye varan Abdullah ve Mehmet, o aşk ve hasret ile kâbeyi tavaf ediyorlar. Yor-

gunluktan bir köşeye oturan Abdullah, hafif bir uykuya dalıyor ve bir rüya görüyor: Rüyasında dille anlatamayacak kadar nurlu çok güzel bir gençle karşılaşılıyor ve soruyor; "sen kimsin?". O Nurlu genç cevap veriyor; "ben Yusuf-u nebiyim, sen de Yusuf-u velisin". Abdullah hayretler içinde "benden nasıl veli olur, nasıl evliya olur?" diye soruyor... "Allah (cc) beni Züleyha ile imtihan etti ve bundan dolayı beni nebi etti, sende o kadınla imtihan etti ve bundan dolayı sende veli etti!" diye cevap veriyor Yusuf aleyhisselam.

Hacı Yasin Aydemir efendi bu kıssa hakkında şu değerli sözleri aktarıyor bize; "görüyor musunuz? Bir taş ile yakalanan kuşun büyüklüğünü görüyor musunuz?"

Rabbim bizi rızasından ayırmasın, bir an olsun gaflete düşürmesin... Amin!

Muhammed Bayergi

BİR VELİNİN HAYATI

AZİZ MAHMUD HÜDAYİ-2

Bir kış günü akşamı, Üftade Hazretleri talebelerini toplamış sohbet ediyordu. Bir ara; “Dostlarım! Canımız taze üzüm istedi. Acaba bulmak mümkün müdür?” bu-

yurdu. Talebeler içlerinden: “Bu kış günü, bu karda taze üzüm olur mu?” diye düşünürlerken, Aziz Mahmud Hüdayi de kendi kendine; “Madem ki bu sözü hocam söyledi, mutlaka bunda bir hikmet vardır” diye düşünerek ayağa kalktı ve; “Efen-dim! Müsaade ederseniz

bendeniz getireyim” deyiverdi. Müsaade edilince, sepeti aldığı gibi Bursa’nın Çekirge mevkiindeki bağa gitti. Bağ karlar altında idi. Bir asma çubuğunun üzerinden karları temizlediğinde, salkım salkım üzümün sarmakta olduğunu gördü. Bunun, hocası Üftade’nin bir kerameti olduğunu anlayıp, üzümleri sepete koymaya başladı. Asmadaki üzümler bittiğinde, sepet de ağzına kadar dolmuş idi. Sepeti omzuna alarak dergaha doğru

yürüdü. Yolda hızlı hızlı yürürken, birden ayağı kaydı ve bir çukura düştü. Çukur derin olduğundan, çıkmak için çok uğraştıysa da başaramadı. Çaresiz kalınca hocası Üftade'den yardım istemek hatırına geldi ve içinden; "İmdat! Ya mübarek hocam!" der demez, çukur'un başından bir ses geldi. "Ey Mahmud! Uzat elini de yukarı çekeyim" diyordu. Başını kaldırdığında birisinin kendisine gülümseydiğini gördü. Elini uzattı. Yukarı çıktığında, bir anda o kimseyi göremez oldu. Yine sepeti omzuna alarak dergaha doğru süratle gitti. Hocasının huzuruna vardığında sohbet devam ediyordu. Omuzunda üzüm dolu sepeti gören talebeler şaşırıp kaldılar. Üftade, yardım edenin Hızır aleyhisselam olduğunu söyledi. Talebeler, hocaları Üftade'nin, Allahü Teala'nın katında yüksek bir veli olduğunu ve Aziz Mahmud Hüdayi'nin hocalarına olan teslimiyetini bir kere daha anladılar.

Aziz Mahmud Hüdayi, sabah erkenden, hocası Muhammed Üftade Hazretleri'nin abdest suyunu ısıtarak, ibrikle dökmek vazifesini yapardı. Bir gün, suyu ısıtmaya vakit bulamadan hocası kapıda görüldü. Mahmud Hüdayi telaş içinde, hocasının ab-

dest alacağı yere gelinceye kadar, ibriği göğsüne bastırdı. Allahü Teâlâya olan aşk ateşiyle suyu bir anda ısıttı. Suyu hocasının avuçlarına döktüklerinde, sıcaklıktan elleri yanacak şekilde müteessir oldu ve; "Evladım Mahmud! Bu su normal ateş ile ısınmamış. Bunu gönül ateşi ısıtmış. Bu hâl artık senin hizmetinin tamam olduğunu gösteriyor" buyurdu.

Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri, hocası Mahmut Üftade'ye üç sene hizmet etti. Her emrini harfiyyen yerine getirerek talebelerin yıllarca uğraşarak erişemediği derecelere kavuştu. Evliyalık makamlarında ziyadesiyle pay sahibi oldu. Üç senenin sonunda Muhammed Üftade, ona, icazet verdi ve çocukluğunu geçirdiği Sivrihisar'a, İslamiyeti yaymak, emir ve yasaklarını bildirmek üzere gönderdi. Aziz Mahmud Hüdayi, ailesi ile birlikte Sivrihisar'a giderek hizmete başladı. Altı ay kadar çalıştıktan sonra tekrar Bursa'ya geldi. Bursa'ya geldiği günlerde doksan yaşından ziyade olan hocasının hizmetini görmeye başladı. Bu hizmetlerinden çok memnun olan Muhammed Üftade; "Oğlum! Padişahlar rikabında yürüsün (sen atın üzerinde, padişah da yaya olarak arkandan yü-

rüsün)" diye duâ etti. O sene Üftade Hazretleri Hakka yürüdü.

Aziz Mahmud Hüdayi manevi bir işaretle Trakya'ya gitti. Bir müddet sonra da Şeyhülislam Hoca Saadettin Efendi'nin vasıtasıyla İstanbul'a geldi. Küçük Ayasofya Camii tekkesinde hocalık yapmaya başladı. Bu arada Fatih Camii'nde, talebelere, tefsir, hadis ve fıkıh dersleri verdi. Burada kaldığı müddet içinde, ilim ve devlet adamlarına kadar uzanan geniş bir muhit edindi. Bu arada, Üsküdar'da kendi dergahı'nın bulunduğu yeri satın aldı. Buraya dergahını inşa etti. Dergahında yüzlerce talebinin yetişmesi için çok uğraştı. Kısa zamanda namı her tarafta duyuldu. Akın akın talebeler dergahına koştular. Hasta kalplerine şifa olan sohbetlerine kavuştular. Onun feyz ve bereketleri ile marifetullaha kavuştular. Dergah, en fakirinden en zenginine ve en üst kademede devlet ricaline kadar her tabakadan insanlar ile dolup taşıyordu. Devrin padişahları da ona hürmette kusur etmiyorlardı. Üçüncü Murad Han, Birinci Ahmet Han, İkinci Osman Han ve dördüncü Murad Han'a nasihatlerde bulundu. Dördüncü Murad Han'a, saltanat kılıcını kuşattı.

O sırada İranlılarla yapılan Tebriz Seferine Ferhat Paşa ile beraber katıldı. Zaman zaman padişahların davetlisi olarak saray'a gidip, onlarla sohbetlerde bulundu. Aziz Mahmud Hüdayi hazretleri'nin, çeşitli camilerde vaaz vermesi için sevenleri devamlı taleplerde bulundular. O, Üsküdar iskelesindeki Mihrimah Sultan Camii'nde ve Sultanahmet Camii'nde belirli günlerde vaaz vererek, insanlara feyz ve marifet sundu.

Aziz Mahmud Hüdayi'nin talebesi olmakla şereflenmek için, herkes birbiriyle yarış yapıyorlardı. Bunların, başında; Sadrazam Halil Paşa, Dilaver Paşa, Şeyhülislam Hoca Sadettin Efendi, Şeyhülislam Hoca-zade Esad Efendi, Ok-

çu-zade Mehmed Efendi, İbrahim Efendi, Nev'i-zade Atayi Efendi geliyordu. O zamanda Hüdayi Dergahı, İstanbul'un en mühim bir kültür merkezi haline geldi. Pek çok âlim yetişti.

Bir gün Sultan Birinci Ahmed Han rüyasında; "Avusturya kralı ile güreşe tutuştuğunu, fakat kendisinin arka üstü yere düştüğünü" görmüştü. Zahiren bakıldığında rüya çok korkunç idi. Sabahleyin, derhal huzura getirilen alimler ve rüya tabircilerinden hiçbiri bu rüyayı padişahı tatmin edecek şekilde tabir edemediler. Üsküdar'da bulunan Aziz Mahmud Hüdayi'nin, bu rüyayı tabir edebileceğini arz ettiler. Padişah Birinci Ahmed de bir mektup yazarak, yakınlarından biri ile

gönderdi ve tabir edilmesini rica etti. Haberci, mektubu alıp süratle Üsküdar'a geçti. Aziz Mahmud Hüdayi'nin karpısını çaldığında, onun içeriden elinde bir zarf ile kapıya çıktığını gördü. Habercinin getirdiği mektubu alırken, kendi elindeki mektubu padişaha verilmek üzere ona verdi ve; "Sultanımızın gönderdiği mektubun cevabıdır" buyurdu. Mektubu şaşkınlık içinde alan haberci, derhal mektubu sultana götürdü ve gördüklerini anlattı. Sultan Birinci Ahmed Han'ın gönderdiği mektup, daha açılıp okunmadan cevabı gönderilmişti. Sultan Ahmet Han, gönderilen bu mektubu heyecanla okudu. Deniyordu ki: "Allahu Teâlâ insan vücudunda arkayı, cansız

mahluklarda ise toprağı, en kuvvetli olarak yarattı. İnsan ile toprağın birbirlerine değmesi, bu iki kuvvetin bir araya gelmesi demektir. Böylece, padişahımızın arka üstü yere yatması ile bu iki kuvvet birleşmiştir. Dolayısıyla bu rüyadan İslam'ın temsilcisi olan padişahımızın, küfara karşı zafer kazanacağı anlaşıldı." Padişah bu tabiri pek beğendi ve; "İşte gördüğüm rüyanın tabiri budur" dedi. Derhal Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri'ne bin altın gönderdi. Bu sırada Aziz Mahmud Hüdayi'nin hanımı hamile idi ve doğumu yaklaşmıştı. Fakir oldukları için doğacak çocuğun ihtiyaçlarını alamamışlardı. Bu sebeple hanımı; "Bursa'da kadılığı bıraktın, medrese hocalığına terk ettin... Elindeki malını mülkünü, ona buna vererek harcadın... Dünyaya gelecek yavruya saracak bir bez parçası bile yok!" diyerek üzülyordu. O bu halde iken kapı çalındı. Aziz Mahmud Hüdayi kapıya doğru giderken hanımına; "Hatun, Allahü Teâlâ istediğın dünyalığı gönderdi" buyurdu. Kapıyı açtığında Sultan Ahmed Han'ın hediyelerini ve bir kese içinde gönderdiği bin altını alarak hanımına teslim etti. Ertesi gün de padişah kendisi gelecek elini öptü ve talebesi ol-

makla şereflendi.

Padişah Ahmed Han bir gün Üsküdar'a gitmişti. Atı ile çarşıda dolaşırken hocası Aziz Mahmud Hüdayi hazretleri ile karşılaştı. Sultan Ahmed, hocasını görür görmez atından aşağı atladı ve hocasını atına bindirdi. Kendisi de Aziz Mahmud Hüdayi'nin arkasında yaya olarak yürümeye başladı. Kısa bir müddet at üzerinde giden Mahmud Hüdayi, dünyayı titreten koca bir padişahın arkasında yaya yürümesine razı olmadı ve; "Sultanım! Sırf hocam Muhammed Üftade Hazretleri'nin duâsı ve emri yerine gelsin diye bindim. Çünkü o, "Padişahlar rikabında yürüsün" diye duâ etmişti" buyurarak atından indi. Ata tekrar Sultan Ahmed Han'ı bindirdi. Bu hadiseden sonra Sultan Ahmed Han'ın şu şiir yazdığı söylenir:

Varımı ben Hakka verdim,
gayri varım kalmadı

Cümlesinden el çekip pes dü
cihan'ım kalmadı

Çünkü hubbullah erişti, çekti
beni kendine

Açtı gönlüm gözünü, gayri
gümanım kalmadı.

Evliyanın himmeti, yaktı beni
kül eyledi

Safiyim, buldum safayı dü
cihanım kalmadı

Ahmedi der, "Ya ilahi! Sana
şükürüm çok-durur

Hamdülillah aşk-ı Haktan
gayri varım kalmadı

Mehmet Şahinler

Kaynak:

İslam Âlimleri Ansiklopedisi

ÇİHAR YAR-I GÜZİN (SEÇKİN DOSTLAR)

ONDÖRDÜNCÜ MENÂKİB

İmam-ı Fahreddin-i Râzi rahmetullahi aleyh yazmıştır. Bir gün sultan-ı Kevneyn ve Resûl-Sekaleyn ve Habîb-i Rabbilâlemîn Muhammed Mustafâ "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" hazretlerine bir gümüş yüzük hediye getirdiler. Hazret-i Ebû Bekr'e verdi. Ya Atik.

Var, bunu bir kuyumcuya götür. Üzerine "Lâ ilâhe illâllah" kazısın(yazsın), buyurdu. Hazret-i Ebû Bekr yüzüğü alıp, kuyumcuya götürdü. Dedi ki, bu yüzüğün üzerine "Lâ ilâhe illâllah, Muhammedün Resûlullah" nakış eyle. Bunu Sultan-ı Enbiya emir etmemişti. Lâkin, Hz. Ebû Bekr radiyallahu teâlâ anh Allahü Teâlânın ism-i şerifinden, Hazret-i Habibi Ekremın ism-i şerifinin ayrı olaması-

nı lâıyk görmedi. Onun için, kuyumcuya böyle ismarladı. Kuyumcu da emr-i şerifleri mûcibince(gereğince) yüzüğün kaşı üzerine kazıyıp, tekrar, Hazreti Ebû Bekr'e teslim eyledi. Onlar da mübarek yüzüğü eline alıp, Fahr-i kâinat Efendimize getirirken, Allahü Teâlâ hazretleri, azamet ve kibriyâsı ile, Hazret-i Cebrâil aleyhisselam'a emir eyledi ki, Ya Cebrâil! Acele yetiş. Habibimin yüzüğüne Ebû Bekr'in adını yaz. Çünkü, Ebû Bekr, benim ism-i şerifimden Habibimin isminin ayrı olmasını lâıyk görmedi. Bende lâıyk görmedim ki, Habibimin isminden Ebû Bekr'in ismi ayrı olsun. Hazret-i Cebrâil aleyhisselam derhal yetişip, mübarek yüzük Ebû Bekr'in elinde iken ve haberi yok iken, yüzüğün üzerine, Hazret-i Ebû Bekr'in ism-i şerifini kazıdı. Sonra Ebû Bekr hazretleri o mübarek yüzüğü, Sultân-ı Enbiya'ya teslim eyledi. Fahr-i kâinat hazretleri, yüzüğün kaşına nazar edip (baktığında), gördü ki, "Lâ ilâhe illâllah, Muhammedün Resûlullah, Ebû Bekri Sıddık" kazanmış(yazılmış). Fahr-i kâinat, bunun hikmeti nedir, diye tefekküre(düşünceye) vardı. Ondan sonra Ebû Bekr'e sual etti ki; ya Sıddık. Bu yüzüğün kaşına yalnız Lâ ilâhe illâllah kazdır(- yazdır), diye sipariş olunmuş idi. Sen ziyâde(fazlasını) kazdırmışsın(yazdırmışsın). Sebebi nedir? Hazret-i Sıddık

hicâbından(utancından) mübarek başından ayağına varıncaya kadar terledi. Daha cevap veremedi Hazret-i Cebrâil aleyhisselam gelip, dedi ki: Ya Resûlâllah! Hak Sübhanehü ve Teâlâ Hazretleri sana selam eder. Ve buyurur ki; Ebû Bekr'in kendi adının yüzüğün kaşında(üzerinde) yazıldığından haberi yoktur. Ben kazdırdım(yazdırdım). Habibim bundan dolayı huzursuz olmasın. Zira Ebû Bekr'in eline yüzüğü verdiğin vakit, yalnız "Lâ ilâhe illâllah" kazdır(yazdır) demiştin. Ebû Bekr benim

ism-i şerifimden, Habibimin ismini ayrı olmayı(olmasını) layık görmeyip, kendisi kuyumcuya kazdırdı(yazdırdı). Yani, Ebû Bekr senin adını, benim adımdan ayırmadı. Ben de senin adından Ebû Bekr'in adının ayrı olmasını revâ görmedim. Onun için, Cebrâil'e emir edip, gönderdim. Senin adının yanına Ebû Bekr'in adını yazdı. Şimdi, eğer âkıl-u dânâ(akıllı ve ilim sahibi) isen, Hazret-i Ebû Bekr'in, dergâh-ı izzet de ne denli mertebesi olduğunu bundan fehm eyle(bilgece anla).

Kaynak:

Menâkıb-ı Çihar Yâr-i Güzîn - Seyyid Eyyûb bin Sıddık

Hakikat Kitabevi Yayınları - Hüseyin Hilmi IŞIK

SOHBET VE ÂDABI

Pirimiz Hacı Kemâl Arslankaya k.s. “Tasavvufun Temel Prensipleri” kitabında sohbetin önemini ve nasıl bir edeb ile dinlenmesi gerektiğini, detayları ile şu şekilde anlatmıştır:

Sohbetsiz ve zikirsiz bu yolun zevkini alıp hakikate ermek mümkün değildir. Onun için tasavvuf büyüklerimiz sohbetin faziletini üç şekilde beyan etmişlerdir.

Birinci faydası:

Muhakkak ki tasavvuf ehlinin sohbeti saliki yolundan dönmek ve batla düşmekten kurtarır. Kişiyi nefesine uymaktan uzaklaştırır. İbadetlere karşı aşk ve şevk uyanır. Yaptığı ibadetlerden aşk alarak huzur ve hu-

şuyu sağlar. Sohbet, intisabın neticesi olarak insanın gönlüne ilahi nurun akmasına sebep olur. İntisaplı (yola girmiş ve bağlanmış) olarak bulunan sohbetlerde kalbe huzur, ruha gıda vardır. Zaten ruh gıdasını almayınca hiç bir manevi müşahede elde edemez.

İkinci faydası:

Muhakkak ki kalplerin ilmi ancak sohbetle elde edilir. Bir insanın hali sohbetle düzelirse onu kimse bozamaz. Bunun için sohbet eden ile edilen arasında bir sevgi ve mensubiyet bulunması şarttır ki, istenilen netice elde edilsin. Bu sevgi ve saygı olmazsa istenilen netice elde edilemez. Hayvanlar bile böyledir. Hissi müşterek olan hayvanlar birbirleriyle anlaşır. Hisleri ayrı olan hayvanlar ise birbirleriyle kapışırlar.

Mesela: Cinni, cinni ile, melek, melek ile, şeytan da şeytan ile arkadaşlık eder. Birbirlerini dinlerler. Aralarında his ortaklığı vardır. İbadet ehli, ibadet ehli ile, günah ehli, günah ehli ile, zikir ehli de zikir ehli ile anlaşır. Sanatkar, sanatkar ile, esnaf da esnafla anlaşır. Bu gerçekleri Allah'ın Resulü s.a.v. hazretleri bir hadisi şerifinde şöyle beyan etmiştir:

“Bütün ruhlar yeryüzünde ordular gibidir. Birbirlerini seven ruhlar anlaşır, sevişirler. Anlaşamayan ruhlar ise birbirlerinden nefret ederler.”

Mürid ilk önce kendi nefsinin yoklamalıdır. Kimlerle sohbet ediyor, kimlerin sohbetlerinden zevk alıyor. Sevdiği ve oturduğu iyi kimseler ise mürid de iyi yoldadır. Hâk dostlarını seviyor, onlarla sohbet etmeyi arzu ediyorsa Allah'a şükretmeli ve kendisini tebrik etmelidir. Eğer sohbet ettiği kimseler şeriatın dışında hâl ve hareketleri bozuk kimseler ise mürid bunları derhal terk edip, geçen günleri için de tövbeyi istiğfar etmelidir.

Bir insan misk satan bir dükkana girse, orada üzerine koku sürmese de, o dükkanın içinde bulunan temiz koku zerrecikleri o kişinin üzerine siner ve tertemiz kokar. Ama bu kişi kötü kokusu olan bir yere girse o kötü kokulardan sürünmese dahi üzerine pis kokular siner ve bir leş gibi kokar. Bunun için konuştuğumuz ünsiyet ettiğimiz insanların, çok iyi ve dürüst, Allah ve Rasulüne bağlı olması lazımdır.

Üçüncü faydası:

Muhakkak ki salık her zaman nefsi ile imtihan halindedir. Eğer mürid kendi başına hareket ederse bazen onu şeytan aldatır. Bir takım hayaller, vehimler, bozuk itikatlar, zararlı fikirler, tembellik, hile ve zındıklık, istidraç gibi kötü duygu ve düşünlerle doludur.

Bu halde şeytan kendi hesabına zafere eri-

şir. Sohbetten uzak kalıp kendi kendine kafi geleceğini sanan mürid çok aldanır. Yolda kalır. Kendi başına gidenlerin de şeyhleri şeytan olur. Mürid için en selametli yol, şeyhine teslim olup onun sohbetlerine devam etmektir. Ya da halifelerinin sohbetlerine devam etmelidir. El ele, el Hâkk'a kaidesinin unutulmaması gerekir. Dünyada Allah için kardeş edinir. Bir kişi Zünnur'î Mısri Hazretlerine gelerek “Ya Allah'ın dostu! ben kimlerle arkadaşlık kurup sohbet edeyim.” diye sormuş. O Allah'ın dostu ise şöyle demiştir: “Seni hasta iken ziyaret eden, Allah ve Rasulüne bağlı kişilerle sohbet etmeni tavsiye ederim” buyurmuşlardır.

Bir başka sözlerinde: Allah ile sohbet O'nun emirlerine uymakla olur. İnsanlarla sohbet, onlara nasihat etmekle olur. Nefisle sohbet, ona muhalefet etmekle olur. Şeytanla sohbet ise onu düşmanı bilmekle olur. Kısacası kötülüklerden uzaklaşıp iyiliğe yaklaşmaktır. Çünkü bütün ehlullah bu yolu seçmiş ve bu yoldan kemâle ermişlerdir. Mürid için selamet yol, şeyhinin sohbetleri ile feyizyap olup erimektir.

Sohbete katılmadan önce Mürid temiz bir abdest alarak tövbe namazı kılıp istiğfar çekip, günahlarına nadim olmalıdır. Temiz bir kalp ile sohbetlere girmelidir. Muhammed Bahaeddin Hazretleri buyurmuştur ki; “Bizim yolumuz sohbet yoludur. Biz müritlerimize sohbet ile yol veririz. Sohbetten muhabbet, muhabbetten de Muhammed hasıl olur” buyurmuşlardır.

Aziz kardeşim sohbetlerin neticesinde öyle aşıklar, öyle Hâk dostları çıkmışlardır ki daha dünyada iken Hâkk'ın şarabını kana kana içmişlerdir. Cezbelere kapılıp Hâk sarhoşu olmuşlardır. Bu sarhoşluk içerisinde Hâkk'ı müşahade ederek vasılı illâllah olmuşlardır. İlâhi Ya Rabbi izni Celâl'in Azameti Kibriyan hürmetine bizi sana vasıl olanlardan eyle. Amin.

Gördüğünüz üzere Hâk yolunun talipleri olarak bu hususlara dikkat etmek kârımızdır. Daima edep üzere bulunmamız icab eder. Zamanımızda sohbet terbiyesini bilmemenin verdiği cesaret ile konuşana hemen karşılık veriyoruz ya da hemen ondan önce konu hakkında bilgi vermeye, tamamlamaya çalışıyoruz. Bir bakmışız âlim konuşuyor, cahil düzeltme yapıyor. Trajikomik bir durum. O âlim zaten senin bildiğin yanlışı düzeltiyor. Yani yapılan düpedüz yanlışı ısrar etmek. Bu son derece kötü bir davranış halidir. Hatibin konuyu bağlamasına ya da anlam bütünlüğünü kaybetmesine sebebiyet veriyoruz. Hatibin dikkatini dağıtıyoruz. Anlatımını bölüyoruz. Allah bizleri muhafaza eylesin. Çoğu zaman görüyoruz konferanslar, seminerler veriyor ilim adamları, tez sunuyorlar. Tez aslında kabul edilmemiş, kabul görmemiş bir olay demek olup ancak buluşu dünyaya ilan etmek için sunuluyor. Dinleyenler de kendi meslektaşlarından ilim erbabı kişiler. Ancak ne görüyoruz? bu kişilerde sunumu yapanı sonunda kadar dinliyorlar. Sunum bitiyor yine kimsede ses yok. Dünya ehli dahi büyüklerimizin bize öğrettiği yöntemle çalışıyor. Ancak Hâk üzere çalışmak isteyen bizler hatibe müdahale ediyoruz. Rabbim günahlarımızı bağışlasın. İşte sûfi kişi bu edebe riayet eder ve dikkatini vererek hatibi dinlerse ancak bu şekilde sohbetten faydalanabilir.

Diğer bir husus malumunuz cep telefonu kullanımı günlük hayatın bir parçası oldu. İşte bunun sonucu olsa gerektir sohbette de telefon ile meşgul olmak sıklıkla yapılan bir eylem olmaya başladı. Tabi kimi isteyerek, kimi istemeden bunu yapıyor. Ancak bu, sohbette veya hatibin karşısında yapıldığında ona karşı bir saygısızlık ifadesidir. Neden? Bu aslında “sen ne dersin de! Umrumda değil” lafının hâl tercümesidir. “Ben burdayım ya sana yeter! Dinlememe gerek yok! Benim bildiğim bana yeter!” demenin bir başka ha-

lidir. Oysa yolumuz sohbet yoludur. Sohbet icabet dinlemek ile olur, anlamak ile olur, başka bir şeyle meşgul olmamak ile olur.

Canlar sohbeti verenin hatasından kesin emin olsanız dahi sohbet esnasında yüzüne değil sonrasında yalnızca kendisine söylemek icab eder. Hata yaptığını gören hatib kendi hatası için bir sonraki sohbetinde ya da başka bir yol ile mutlaka düzeltmesini yaparak sohbette bulunanlara iletacaktır. Böylece yanlış amel edilmesinin önüne geçmiş olur.

Hacı Kemal Arslankaya k.s. efendimizin sohbet hususunda kitabında yazdıklarına özellikle dikkat etmemiz, önemsememiz, Allah yolunda ilerlememize ve iltifata kavuşmaya vesile olacağı aşıkardır(kesindir). Sohbetin bizleri ulaştıracağı manevi noktayı göstermesi bakımından önemlidir. Aşk ehli bir veli olan Yunus Emre Hazretlerinin aşağıdaki beyitleri çok önemlidir ve asla unutulmamalıdır. Bu aşkı nasıl kazandığını bize öğreten ve gösteren bir öğüttür. Beyitlere böyle bakmak lazımdır.

Gezdim Halep ile Şam’ı, eyledim ilim talep.

Meğer ilim bir hiç imiş, illâ edep, illâ edep!

Girdim ilim meclisine, eyledim, kıldım talep.

Dediler, ilim geride, illâ edep, illâ edep!

Yunus Emre k.s.

Selçuk Şahinler

Kaynak:

Tasavvufun Temel Prensipleri -
Hacı Kemal Arslankaya k.s.

DUÂ ÖĞRENELİM

EZAN DUÂSİ

اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ
آتَ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ وَالدَّرَجَةَ الرَّافِعَةَ
وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ إِنَّكَ لَا
تُخْلِفُ الْمِيعَادَ

Manası:

Ey şu eksiksiz davetin ve kılınacak olan namazın Rabbi. Peygamberimiz Muhammed'e (s.a.v.) vesileyi ve fazileti ver. Onu vaadettiğin Makamı Mahmud'a eriştir. Şüphesiz ki sen vaadinden dönmezsın.

Abdullah b. Amr b. As (r.a.) bildirmiştir, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdu ki: Müezzinin ezanını duyduğunuz vakit siz de onunla beraber söyleyiniz. Sonra bana salât ve selâm okuyun. Çünkü kim bana bir salât okursa, bundan dolayı Allah ona on defa rahmet nazarı ile teveccüh buyurur. Sonra Allah'tan benim için vesîleyi isteyin. Çünkü vesîle cennette bir derecedir. Kim benim için Allah'tan (c.c.) vesîleyi dilerse, ona şefa-atim ulaşır.

FAZİLETLİ İBADETLER

Allah-u Teâlâ sene içerisinde bazı ay ve günleri diğerleri üzerine faziletli kılmıştır. Tâ ki kulları bu günleri vesile edinerek hatalarından tövbe edip O'na yönelsinler. İsyân ederek zayi etmiş oldukları sevapları bu ay ve günler vesilesi ile tekrar kazanabilsinler.

Sevgili Peygamberimiz s.a.v. de: **“Recep Allah’ın ayı, Şaban benim, Ramazan ümmetimin ayıdır.”** (*Süyûtî, Câmiü’s-Sağîr, Kenzü’l-Ummâl*) buyurarak üç ayların kendilerine has özelliklerini, güzelliklerini ve faziletini belirterek, bu mevsimin müminin yüzüne açılmış fırsat yelpazeleri olduğunu duyuruyor.

Rasül-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem üç aylarda:

اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي رَجَبٍ وَشَعْبَانَ وَبَلِّغْنَا رَمَضَانَ

“Allahım! Receb ve Şa’ban’ı hakkımızda mübarek kıl. Bizi Ramazan’a ulaştır.” (*Ahmed b. Hanbel; Müsned*) diye duâ ederek; üç aylara yetişme sevincini, rahmet ayı Ramazana ulaşma özlemini, hasretini ve bu aya kavuşabilme iştiağını her müminin gönlünde devamlı diri tutmasını istiyor.

Rabbime hamd olsun bizleri Receb ve Şabana ulaştırdı. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu aylarda çok faziletli dualar, ibadetlere sarılıp ve bunların bizlere açılmış bir fırsat olarak

bilerek faydalanmamız gerekir.

Bizlerin de bu aylarda ne tür faziletli ibadetlere sarılacağımızı en iyi Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatından, ashabından ve yolundan giden sadıklardan öğrenebiliriz.

Hazreti Rasulullah'ın "Şaban benim ayımdır" buyurduğu bu kıymetli ayda, üzerine diğer aylara nazaran çok daha fazla salat-u selamlar arzedilmelidir. Kur'an-ı Kerim'de müminlere: "Allah ve melekleri nebisi üzerine salat ederler. Ey iman edenler siz de onun üzerine canı gönülden salat ediniz" (Azhab suresi, 56) diye emir ve irad buyurmuştur.

Hazreti Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurur ki: "Bir kimse benim üzerime bir salat etse, Allahu Teâlâ o kimseye on salat eder. "Yani ona on rahmet bahşeder buyurmuştur.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu ayda çok oruç tutmaya özel itina gösterirdi. Bu ayda oruç tutmaya özel itina gösteren Efendimiz'in bu ve Ramazan'ın dışında peşpeşe iki ay oruç tutmadığı kaydedilmektedir. (Tirmizî, Savm 36) **Şaban'ın tamamını oruçla geçiren** (Buhari Savm, 52) Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem "**Ramazan'dan sonra en faziletli oruç hangisidir**" sorusuna "**Şaban**" diye cevap vermiştir. Orucun yanı sıra Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabi bu aylarda kendilerini Kur'an-ı Kerim okumaya verirlerdi.

Enes b. Malik radiyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre:

Sahabe-i Kiram Şaban hilalini görünce, kendilerini Kur'an-ı Kerim okumaya verirler, çokça ve devamlı salatü selam getirirlerdi. Ticaret erbabı borçlarını öderler, senelik hesaplarını toparlarlardı. **Zenginler ise mallarının zekatını hesap eder, fakirlere dağıtırlardı ki, ihtiyaçlarını alabilsinler. Sıkıntılarını giderebilsinler. Bu sayede toplum hep birlikte, neşe içinde heyecanlı, aşk ve**

vecd içinde Ramazanı yaşasın bayram yapabilsin. Hakimler, valiler, mahkumlarla görüşür, ekseriyetini afvedip, tahliye ederlerdi.

Görüldüğü gibi bu hadis-i şerif, ferdi, içtimai yönüyle üç aylarımızı nasıl geçirmemiz gerektiğini, bizlere açık bir şekilde izah etmektedir. Her meslek gurubunun kendine özgü yapacağı vazifeleri her kesimden insanların aynı heyecanı yaşayabilmesi için dikkat etmesi gerekli davranışları olmalıdır.

Şaban ayından sonra gelen mübarek Ramazan ayında bütün iyilikler, bütün bereketler bulunur. Her iyilik, her bereket, Allah-u Teâlâ'nın zatından gelmektedir. Kur'an-ı Kerim bu ayda indirilmiş ve oruç bu ayda farz olmuştur.

Allahu Teâlâ buyurur ki;

"Ramazan ayı öyle bir aydır ki, insanlara hidayet (doğru yolu gösteren) ve yine hidayet ve furkan (doğru yolu gösterici ve hâk ile batılı birbirinden ayırıcı ayetler) den beyinat (nice açık deliller) olan Kur'ân, onda (ki kadir gecesinde Levh-i Mahfuz'dan birinci kat semaya indirilmiştir." (Bakara suresi,185)

Ramazan-ı Şerif ayının, Kur'an-ı Kerim ile bağlılığı olduğu için bu ayda, bütün hayırları ve bereketleri kendinde toplamıştır. Bütün bir yıl müddetince herhangi bir yoldan, herhangi bir kimseye gelen bütün hayır ve bereketler, bu çok kıymetli ayın bereketler denizinden bir damla gibidir. Bu mübarek ayda Kur'an-ı Kerim'e daha çok vakit ayırıp okumak lazımdır.

Hazreti Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurur ki:

"Kur'an-ı Kerimden tek harf okuyana bile bir sevap vardır. Her hasene on misliyle (kayda geçer). Elif-Lam-Mim bir harftir demiyorum. Aksine Elif bir harf, lam bir harf ve mim bir harftir."

Hazret-i Cebrail Aleyhisselam her Rama-

zan ayında, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e gelir, o güne kadar nazil olan ayet-i kerimleri karşılıklı birbirlerine okurlardı. Peygamberimizin vefatından önceki Ramazanda bu mukabele iki defa tekrarlanmıştır. Onun için camilerimizde, evlerimizde ramazan ayında mukabele okuruz.

İmam-ı Rabbani hazretlerinin de bu hususta; "Ramazan-ı Mübarek, bir kimseden razı olursa, o kimseye müjdelersün. Bir kimseye gücenirse bereketlerinden ve hayırlarından pay almazsa o kimseye yazıklar olsun! Bu ayda, Kur'an-ı Kerim'i hatmetmek, aslın bütün kemâllerine ve zıllın bütün bereketlerine kavuşmak için olabilir. Ramazan-ı Şerifte Kur'an-ı Kerim'i hatmeden kimsenin bereketlerine kavuşması hayırlarından pay alması umulur." (Mektubat-ı Rabbani, 1/165) buyurmuştur.

Bu ayda farz ibadetlerden olan orucumuzda eda ederiz. Oruç tutanlara pek çok

faideler ve mükafatlar vardır; şeytanı kahreder, bedenın zekatıdır, tutan kişinin duası makbûldür, açlığa sabretmeyi öğretir, zekayı açar, mahşerder özel ikramlar vardır...

Bu kadar faziletli bir ay olmasının sebeplerinden bir tanesinde, bu mübarek ayda Kur'an-ı Kerim'in nazil olmasıdır. İlk vahyin indiği o geceye Kadir gecesi deriz. Bu gecenin Ramazanın son onunda ve 21, 23, 25, 27 gibi tek gecelere denk geldiğini teyid eden rivayetler vardır. Bu gece bin aydan daha hayırlıdır.

Hz. Ayşe'den rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber, vefat edinceye kadar Ramazan'ın son on gününde itikâfa girmiştir. Vefatından sonra eşleri itikâfa girmeye devam ettiler. (Buhârî, İ'tikâf 1; Müslim, İ'tikâf 5.)

Yine Hazret-i Ayşe anlatıyor:

"Rasûlullah Ramazan ayında ibadet hususunda diğer aylarda görülmeyen bir gayret içerisinde olurdu. Ramazan'ın son on gününde ise kendisini çok daha fazla ibadete veririrdi. Bu günlerde geceyi ihyâ eder, ailesini uyandırır ve izârını bağlardı. (Yani ibadet için hazırlıklarını tamamlar ve büyük bir azimle Hakk'a yönelirdi.)" (Buhârî, Fadlu Leylet-i'l-Kadr, 5; Müslim, İ'tikâf, 8)

Allah'ım! Habibinin hürmetine bizleri bağışla. Kusurumuzu affet. Bizi kendine kul kabul et. Emaneti alma zamanına kadar bizi emanetine emin kıl. Bize verdiğin maddi manevi rızkımıza bereket ihсан eyle. Amin!

Emir Yılmaz

Kaynak:

Mubarek Günlerin Özellikleri ve

İhya Usülleri

Kübra Ülkü

“HAYIR İLE GEÇMEYEN
HANGİ GECENİN SABAHINDA
PENCERENE GÜNEŞİN
NURLU ZİYASININ
VURMASINI BEKLEERSİN
BE GÖNÜL?

BEKLEYİŞİN BEYHUDE BİR
UMUTTUR BE MEBSUSİ!”

HACI YASİN AYDEMİR

SİZDEN GELENLER

info@veramuhabbetdergisi.com

SAKIN HA CENNETİ UCUZ BELLEME

Sakın Ha Cenneti Ucuz Belleme

Birde Cehennem Lüzumsuz Deme

Elbet Gün Gelir Ölürsün Sende

Evvela Tövbeni Et Kardeşim

Geceli Gündüzlü Dönüyor Dünya

Bu Hayat Gerçektir Değildir Rüya

Ahirette Sorulacak İlk Soru Buya

Gayrı Namazını Kıl Kardeşim

Sorarsın Sende Hayatın Anlamını

Koca Cihanın Varlık Kavramını

Bunca Mahlûkun Yaşam Sırrını

Açta Kuran'ı Oku Kardeşim

Bunca Zamanı Geçirme Boşa

Çevirme Kalbini Kara Bir Taşa

Belalar Bir Olup Gelmeden Başa

Kalbini Zikirle Yıkı Kardeşim

07-02-2020

İsmail Seviç

HAYRANIN OLAYIM ŞAHİM

*Ey cümle ihvana bağan
Kaldır hicabı aradan
Her şeyi vermiş yaradan
Hayranın olayım şahım
Kurbanın olayım şahım*

*Ulu Yezdan rahmetine
Ol Muhammed hürmetine
Siretine, suretine
Hayranın olayım şahım
Kurbanın olayım şahım*

*Seni görünce mest oldum
Gerçek şeyhi, şahı buldum
Nefsatımı yere vurdum
Hayranın olayım şahım
Kurbanın olayım şahım*

*Sensin şeyhim, sensin şahım
Gece daim gündüz saim
Yolunda olayım daim / Yolunda olayım zaim
Hayranın olayım şahım
Kurbanın olayım şahım*

*Veysi hayran olmuş sana
Sana yanan ümmet ola
Ben yanayım kına kına / Ben döneyim yana
yana
Hayranın olayım şahım
Kurbanın olayım şahım*

WWW.VERAMUHABBETDERGİSİ.COM

